

Terebess Kiadó, Budapest, 2006

Tandori Dezső

Zen Koala Kártya

- A TÓVAN -

© Tandori Dezső, 2006

Kiadta a Terebess Kiadó Budapesten, 2006-ban

<http://www.terebess.hu>

A kötetet tervezte és a kiadásért felel Terebess Gábor

Szerkesztette: Steinert Ágota

Műszaki szerkesztő: Bozzay Kristóf

Készült a Kapitális Nyomda Kft. üzemében

Felölös vezető: Gera Imre ügyvezető igazgató

ISBN 963 9147 63 X

TE 100

9 789639 147638

FONTOS FIGYELMEZTETÉS!
VESZÉLY!

Ebben a könyvben
minden benne van,
amit pillanatnyi I ag
közölni akartam
magamról (ki az?)
és világomról (mi az?).
Csak végig kell olvasni (mi az? ki az?).

x

Pal kum, dakel kum.
Pakul dum, kul dum.

2004. január 11.

Függő némaság

(A megíratatlan bevezetés)

Egyet lépek „Az elbeszélés nehézségei” és „Musil” után, és rendre hajíthatom el utólag írt előszavaimat, holott azt érzem, kellene ilyes. Függő némaság egy ilyen bevezetés, mert én már tudom az elmondhatatlant (s olvasóm örömét rontanám), de nekem épp a megtudottak számítanak. Mentségeim is. Ez itt hát a könyv végvára, nonszensz kafkai „felleg”.

Volt egy idő, mi kor... kezdődnek így mesék. Ez a könyv nem mese. Technikai részéről most, hogy befejeztem, többet tudván, kezdeném elölről. Például „jobban írnám meg”, ez mélyes mély mondás volt egy kollégámtól saját dolgában. Igen, mely igaz! Átnézvén ezt itt, hamarost láttam, s olvasóm, látni fogod: „regényelméletem” detektívhistóriai! Nem a gyilkost vagy indokait akarjuk tudni, de (ahogy a jó kriminális-történetben is) többet ennél, valami reá akarunk döbenni, ahogyan egy dzsédíszelindzsere-sen pozitív családregényzet olvasván valaki azt érzi, jé, ez az én Zooey öcsém, holott nincs is öccse, itt meg akkor: íme, az én mackóm! az én kártyafordulóm! Hanem én a fel fénylést speciálisan nem így gondolom. El sem árulhatom, nekem hogyan jött be. (Megengedhetetlen bár, ezért ismétlem el, s mostani gépirással, mindjártvá.) Volt egy idő, mi kor úgy kezdték nézni az irodalmi műveket a (jó, fogadjuk el, jót a rossz ellen tenni akarók), hogy mit is lehet kezdeni velök. Ez lett, s ez már nem jó, az érték fogalma. Érdekes, hogy a mai, üzletesebb értékszempontok nem ily kárhoztatandók (medvém kedvenc eleme!), mert szervesen

jönnek egy olyan-ami lyenből. Hanem akkor velem nem lehetett mit kezdeni, s ez nem jött jól nekem, és ez jól jött nekem, nagyon. A funkcionális lett a kritérium, s pedig tudhatták volna, mennyire hasonlít ez a „funkcionárius”-hoz, ahogyan, jaj ma a „funkcionál” szó nem hányadék társaságában jön ki -ki szájából, de hagyjuk. Mint legracionálisabb világ-kötelmű alaknak jól jött, hogy a világnak még az ellenzéséből is kijjebb lettem küllebbítve, mert így semmiféle harmadlag-hatodlag (ld. később: közszereplők = másodelosztás, Ottlik így), lényegtelen, bár bizsgő eszmeközeg nem lett meghatározóm. Azóta fordultak a dolgok, de mint talpon a vastagult bőr, jár csak ellenemre, mi így járt. Már késő, ez. De nem „a Tóvan”!

8

Akkor hát legalább itt tartunk, sikerül; s hogy bárki is tud-e kezdeni valamit dolgunkkal, kiderül. A regény nagy kérdése mindig ez: fel fénylik-e hirtelen valami, amiről nem is hittük. (Nekem itt, így utóbb, megvan *érzetem* s titkos tippem. Hogy mi.)

„Feljegyeztem, hogy...”

(E vélt formaelemet hagytam el aztán)

Kérem elhinni: Legkülönösebb könyvem ez.

Mert ez a könyv nem ez a könyv. (De, végül nagyon is az lett.) – Valaki írja: „hát kedves tédé, az összefoglalás mellett döntött... nyilvánvaló is, a két Kártyatorna 1972 óta tartó történetét lehetetlenség könyvbe foglalni. A Tornakönyvek maguk: épp e histeria. És elolvasni se tudná a közönség, a legcso-
dásabb közönség se. Na már nem én!” Kb., de leveleket nem ki!!

Szóval hogy ő, ki ezt írta, el tudná olvasni fordulóról fordulóra... egy-egy Torna mind a 300 meccsének krónikáját, és hány

ilyen tornajáték is volt? 80? 90? Hányféle statisztika, mely eltérő izgalmak...

Ez a könyv, így írom, EZ a könyv nem lett meg.

Van helyette EZ. (Jaj, mondanám, pofa be, elölről -hátról!)

Valahogy döntenem kellett. Adódott a szerény „Feljegyeztem, hogy...” formaelém. És a bolond is látja, hogy a kontraszt hatására építettem, bár nem oldalbabökösen:

emez az élet (jó, az én hüllye fejemen átszűrve is marad az élet az, ami, de bárki okos fején átszűrve se lesz külön), amaz meg amit a könyv hátlapjára írtam, ez az IGAZI, a VALÓJÁN-LÉTEZŐ dolog. A Bajnokság, mely elhamvadás, az idő elmúlása, a négyzetrács betelése eredményekkel, számokkal, valami eredmény, ami kialakul, máris szintén dologi, tehát porladó, felédés prédája – de nem! Épp ez az, hogy nem. A 2 Koala Kártyabajnokság itt az Elmulva Megmaradás példája.

Kis sem merem mondani, hogy mi.

Hogy mi-vagy-sem. Lásd előző könyvemet, Zen-Vagy-Sem.

Ki-ki elnézését kérem a túl-sokért v. a túl-kevésért!

Lehet: álomként húz át rajtam ez a könyv majd, ha meglész, mert olyan lesz, mintha nem is lenne meg.

Alapvető lélektani, művészeti, jelenségvizsgálati kérdéseket érintek ezzel: úgy lesz meg, hogy mintha meg se lenne, ami képpen a Kártyabajnokság így folytatódik, soha nincs meg,

így a könyv, mely nem lehet a Kártyabajnokság igazi beszámolója, a Kártyabajnokságot a legkevésbé zavarja! Szépséges így jó.

Pillanatnyi lag a Kis Koala Kártyabajnokság 2003/2004-es Szuper Kupájának első

tornája zajlik, a Kis Koala... neve OT, Old Trafford, ez ragadt rá 1976-ban, amikor kezdődött, mert sokat foglalkoztunk a vaksággal, és az Old Trafford stadionban, hallottuk, van a vak embereknek külön szektora. Aztán lett vak verebünk is, de már csak 1981-ben, ha jól írom, a Pipi Néni, de ő a Patti nevű medvével a Nagy Koala Kártyabajnokságban alkot klubot. Mindgyi bajnokságban húsz klub van, nehéz lesz például mindgyi kük-ről csak bármit is, érintőlegesen mondani itt. A Nagy Koala... az NKKB. Koala úgy lett a dolog, hogy sokat foglalkoztunk a 70-es évek elején koalákkal, van is ilyen könyvem, és 1976-ban, amikor az NKKB már ötödik éve ment, nagy önlgyőzéseembe került, hogy versben is érintsem a bajnokságokat, tehát hogy idehaza mi a Felügyelőnével (legyen feleségem neve itt) húsz klubnak (öt csapatba vannak osztva) egymás ellen francia kaszínót játszunk, amiképpen én zsenge éveimtől fogva minden második jóbaráttal játszottam ezt; akkoriban is sokat ment az NKKB, csatlakozott hozzá 1976-ban az OT, de ma az életem egyik középpontja ez a munkám, madárkánk, kutyánk mellett, Dömi Főmedvéék örökre megoldatlan élete mellett. (Mi lesz Dömiékből, ha mi a Felügyelőnével meghalunk?) Itt csupán nagy kérdés jött elő, ezeket mind érinti a Kártyabajnokság, sőt. Az élettal szemben ellenjáték is, az úgynevezett életnek kiengesztője is; sajnos, valóján megíratatlan téma. De nem minden arra van, hogy megírják.

Mondom a Felügyelőnének, ahogy megy le kutyánkkal, mondom, ebben a könyvben te ismét mint „Felügyelőné” szerepelesz, rendben? Rendben, de Főmedvéék (a Felügyelőné hangján) megszólal: „Nekem ő Főfelügyelőné, de nem a Mágret miatt, hanem mert annyira félek tőle sokszor!” Főmedvéék vásott. De a

kártyabajnokságban semmi ilyen édes-fanyar humor nincs, nem lenne, a kártyabajnokságok igazi története az eredmények sora lenne, a latolgatásoké, az örömké, csodásoké. Ez csak egy kis jelenet volt. Lényegesebb, hogy az OT új sorozatának I. tornájában a XVII. fordulónál tartunk, összesen 20 fordulónak, és még halvány esélye adódik a Mézi/Ibraha klubnak, ők 1976 óta egyszer sem nyertek tornát, tehát soha; esélye, hogy győzzenek, de a Bill bácsiék, azaz Bill/Bob/Molly/Grace/Csutora, igazi ausztrál koalaklub, négy koalá, meg a mi házi verebünk, Csutora, Csutora már rég nem él, klubjaink nevében ott vannak halottaink, állandóan együtt vagyunk velük, de én pl. nem járok temetőbe, ez nem halottkultusz, ez valami szent derű, vagy nem szent, valami természetesség. Ők örökké léteznek. Valahol itt majd madarainkat is elsorolom, épp csak érintőleg, ahogy a könyv szerkezete is kialakult (íme, egy szakkérdés), jó, hát szakkérdésekről szólok, az egész könyvnek kártyaszakkérdésnek, szakkérdések sorának kéne lennie, de ez az, ami nem megy.

Egy könyv, ld. a mindenkori irodalom (motónk itt) annyira nincs meg soha, hogy pl. ide, ahonnét jobb-vigyáznival apon megint kivágtam egy „rohadmányos világ!”-ot, talán hogy a közszereplőket nem egészen arra tenyésztették, hogy közszerepljenek, ergo amatőrség...

A Tóvan, ami a hátlapon van, onnan van, hogy Csirip(ovi cs Csirip), Dömiék csapatának egyik klubja, apró sárga madár, meg a Lapos, egy szivacsmedve, még a mamámtól kaptam rég, együtt csónakázott egy kis bronztálban egy üveglapon, és énekeltek: „Gyere csónakázni a TÓVAN-TÓVAN, gyere csónakázni vel em, Lapos! v. Csirip” stb. Szegény Lapost

egy nap széthullva találtuk kis dobozában, karácsonyi cukorpapírból hajtogatott aranyágyában. Anyaga, a szivacs, nem bírta, de Lapos szuperklub!

Fontos! A „Tóvan” a felügyelőné leleménye, helyi értékűen használt változata a csónakázó tó! Lapos és Csirip, ott, a kis bronz tálban, minden nap, csónakáztattam őket, ahogy ma a Totyi szárnyas ajtaját és a rozszant kis konyhaajtaját megsimogatom (ld. később), és éjszaka is, éspedig kabalából két kézzel, lebezek neki.

Na, most itt a határtalan izgalmak azonban mások, a tüzek-lázak (egyszerű szurkolóként használom a szavakat pillanatnyilag) merre megy tovább az OT/I/XVII. Ez, ugye, az idei első torna XVII. bajnoksága, meg a XVIII. is jön rögtön. A Martin/Szpéró klubnak 100 az 1-hez esélyt adok csak. Fülöpke/Phil klubnak („A Fülöpke/Phil-nek”) 25 az 1-hez esélyt. Ők néha neki zúdulnak, nyernek egy-egy bajnoki fordulót, az 5 pont, a többiek 4, 3-3, 2-2-2-2, meg 1 stb. pontot szereznek, fel lehet jönni az ötpontozással, az ám, de nem mindig. A Fülöpke/Phil is 27 éven át küzdött hiába a tornagyőzelemért. Aztán épp a legutóbb ez sikerült neki k. Tényleg a semmiből jöttek. Ahogy egész csapatuk (Martin/Szpéró; ők maguk; Athos/Colours, Vöcsök; KaktuszCH) ott volt az élen, mindenben. Vannak csapatversenyek is stb. Ezekről később. (A továbbiakban sose mondom, hogy „erről később”. Ami belefér, arról lesz szó előbb-utóbb, „később”.)

A műfaji (műfilozófiai) nehézség itt az, hogy meg is kell írni valahogy rendesen ezt a könyvet, meg a tárgyáról is kéne szólnia, s a kettő nehezen megy együtt.

Na, a múltkor a Palmerék (egy pingvi nes csapat) letottyantak a vége előtt, így húz-

tak el mellettük Fül öpkéék, maradt előttük Athos, jöttek fel nagy hajrával Kaktuszkáék, látjuk, el söprő fölénye volt ez a Fül öpkéék-csapatnak. (Fül öpkéék, négyen: ez egy csapat. Fül öpke a Phil el, aki egy szegény kis zöldike volt, négy napot se élt meg, rettenetes kínok közepette múlt el, ó, istenem, az egy klub.)

Az OT-ben pl. így van öt csapat (már fejből tudom, de három éve, 23 év után tehát, még én se tudtam fejből, csak most minden nap játszunk, ha mindketten itthon élünk-vagyunk, kétszer 5 meccset, hát ez már maga az élet!):

BULMÁRÉK, klubjai:

BULMÁR/OFN – itt az „OFN” homályba vész, mit rövidít, de maga Bulmár egy nagy-nagy medve, láttunk egy ilyen medvét Belgrádban, még 1973-ban egy teherautó sofőrfél kéjére kötve, kabalának, s ahol anyám az el fekvő-kórházban feküdt végül, volt egy trafik, ki rakatában egy nagy medve (Bulmár; mert a Bulvar Revolucjén láttuk Belgrádban azt a medvét), hamu v. por a fején, kabalából, gyógyulna meg anyám, megvettem, komoly szégyenkezések közepette, 1974-ben. Egy jeles, nem is rossz irod. történész írta, „Bulmárjait nem értjük...” Mondom erre: akadtak, akik azt mondták, na majd mi olyat írunk, amit itt értenek etc. (S írtak!)

BILL/BOB/MOLLY/GRACE/CSUTORA – Billt Ausztráliából küldték barátaink, egy kedves vak asszony áthozta az egész városon (S.) a Billt, s hangfelvételt készített hozzá a zajokból, meg rábeszélte. Bill légi úton érkezett rendben, itt a postás (1975) simán ráakasztotta a kilincsre, bárki elvihette volna! Magyarország. A három koalaszintén ugyanígy jött (Bob etc., ők ki sebbek, két házaspár ez). Csutora legelzárkózóbb házi

verebünk volt, így is csaknem 11 évet élt, szegény drága Csuti. A koalák eleve úgy jöttek a kártyabajnokság nevébe, hogy rettenően kétségbeestünk a koalák, az igazi akorsót megismerve, nagy koalai időszakok voltak. De Monet, az amerikai absztraktok is rég „benn” voltak nálunk, Beuys, Artaud, mire „itt” kultuszuk lett (vagy sem). (A koalák a bozótirtások tüzeiben elevenen égtek el, éji átkelőhelyeken százával ütötték el őket stb. ld. „Itt éjszaka koalák járnak...” c. könyvemet).

ULLSTEIN/ICSI – Ullstein egy Ullstein Könyv címlapján egy (kocsiból kihajított) kis medve; magunkhoz vettük. Sokáig ők se nyertek tornát; az külön esemény lett! Ahogy most Mézinek/Ibrahának drukkol mindenki. Icsi: széncinégénk volt. A legönfejtőbb kis fickó, akit valaha láttam. De olyan ökonomikusan alakította életét, hogy a kései évek során a fáradásának megfelelően ment vissza hamarabb s hamarabb a kalitkájába. Eleinte nem akart. Apró színes tárgyakkal, dobókockák, építőkövecskék, kavicsok stb. csalogattuk be. Mellesleg, ma élő egyetlen madarunk (szóló verebet akartam, s ez csodásan bejött!), Totyi így fekszik le este. Kalács a tenyerembe, s ő bemegy. Máskor szabadon kalitkáján jár ki-be, övé két szobánk egyike, volt dolgozószobám, ahol egykor néha 15 madár is élt. Aki akart közülük, kint tölthetett bizonyos időt. A többiekre való tekintettel keveset. (Mi nem számítottunk a Felügyelőnével.) Icsinek is ezért kellett visszamennie. Végül megvakult, ő is jó 11 évet élt. Vakon is remekül töltött két és fél évet, hasalt a Felügyelőné által neki is a kalitkába szerkesztődött falapon. Szerette a zöldborsót. Sokat fürdött. A lábára végül sárkoloncok tapadtak,

képtelen volt tisztálkodni. Szörnyű látvány volt. De meghagytuk természetes halálát, mely azért persze már megváltás volt neki.

ARA/TRAFIK/FLÓRI – Arát és Trafikot ezer éve nem láttam, a Medveszekerényben hátul laknak. Talán mindkettő trafikból kerültek? Ara esetleg Olaszországból? Flórika első madarunk volt, őt még nem tudtuk megmenteni, siralmasan halt éhen. Halála napján találtam alapmadarunkat, Szpérót. Ez volt az a lehetetlen vállalkozás, hogy „én pedig hozok haza fiókát”. Véletlenül hoztam is. Szpéróról egyebüttl, bár ő ismert valaki.

Sokakat alig látok. Sőt. Vannak, akik nem kártyáznak de elől csücsülnek, vagy harmincöten pl., apró madarak, medvék, lovak stb., ők a Kupola, a Lemezjátszó mellett. Vagy igen hálás helyen van Luso, a nagy Londoni medve. Egy Luso nevű lovon kalandosan nyertem (Hong-Kongban futott, távfogadás volt kétségbeesett helyzetben, ld. Zen-ló... *Terebess*), s ő a centrum, majd ejtek szót róla, de mellette ül Ambrus, A. ajándéka, és Bocs, T. éké; egy ír medve, zöld; egy Lisi nevű mackó, jó drágán vettem Alíz verébkénk, nagy drágám emlékére Bécsben – elve: volt ez a vonulat, van: Szpéró – Alíz – Totyi. Persze, nagyok mellettük még tucatnyi an. Mégis. És medvének ott van az újonnan ide került Zazie, aki nek a metró épül Budapesten, Tati (a megbukott áruházláncból), Muki (a Fény utcából, ő is elit, és a legszebb arcú kis medve), őket, meg Goncsarovot (bécsi kínai bolt) könnyű abajgatni, gyurmálni, megsimogatni este v. napközben, mert jól elől vannak. Dömiéket is elő szoktam venni (Dömi, a neje Broomey, velük van Csi rip kis dobozban), megsimogatom Billéket. Átmentünk egy új évbe,

nem az új év számít, de az OT/XVII-től a torna. A klubokról meg ennél is többet lehetne írni.

Az egyik nap, hogy ezt írom, hajnalodik, szeretek hajnalban gépelni, mindjárt átmegek Totyihoz. A csukott szárnyas ajtó mögött alszik. A régi lakásunkból, 4 szoba, cselédszoba etc. ez a szárnyas ajtó maradt (a megmaradt két szoba közt). Apámék egy bizonyos történelmi korszakban (inkább ok nélkül, de...) féltek, ki telépítenek minket Budáról. Hát leadták a lakás másik részét. Elég sok sötét népség is volt az ideköltözöttetek közt. (Budai úri negyed.) Mindegy, Bubus úr, első medvém megmaradt. Ő 64 éves múlt, az NKKB-ben van csapat és klubja. A medvék története jellegzetes. Kamaszodásom teljén Bubust anyámra bízta. Aztán, már házasságom idején, visszavettem. Felnevelték. Igazi felnevelték, aki nem akar felnőtködni nagyon. Dömit a Felügyelőné hozta a házhoz. (A Főfelügyelőné, Dömi szerint, bár én csak Felügyelő vagyok neki. A Dömit találta ki a „Hányszor ne mondjam?” viccet. Arra a kérésre válaszol, hogy *ne mondd már annyiszor...!*) Meg Csiripet, meg Broomeyt, meg aki Broomey (Brumi) klubjában van, a Blankát, az ő férje, Zénó a Dömi klubjában játszik, de erről később. És Barnabásról is a már említett Patti doktornőről.

Totyinál, ezt még ideírom, vezet cserélék, sajtot cserélék, két új *sej bni* krumplit adok, friss salátát, szépiatörmeléket, reggel is egyebeket. Totyit ki is engedem. Egy darabig vellem van, tévézik (vagy sem), aztán kiköveteli, csukjuk rá az ajtót, a szárnyasat, ott rádiót hallgat, uralodik a zene felett; remekül meglelt szóló veréb; jól él. A nap későbbi részét inkább velünk tölti. Nézi, mert kedveli, a kártyát, az 52

francia lapot. Totyi az életem. Rajta csügg minden, rajta függ. Neki járok le krumplit, salátát vásárolni. Most elhagytam a bort, sört cipeltünk haza, de sokba kerül a dobozos, nehéz, meg túlságosan „rászokottság”. Abbahagyom? De Totyi miatt is van, hogy nem utazom. Nem is vágyom többé sehova. Vonatfülkébe nem bírnék beülni. Indul a mai nap.

A Tornakönyvek, egymásra rakva, negyven centis tornyot alkotnak már. Van kimutatás a tornákról, szuper kupákról, ki hányat nyert, hány helyezése van. De magam sem emlékszem, mikor mi volt. Majd utána kell lapoznom. Még sehol sem tartunk a tárgyban, mégis hangulatos írói művecske kavargó (már aki nek). Íme, a tematika és a forma mennyire eltér, jaj.

Billék háromszor nyertek tornát. Mikor, nem emlékszem. Csak arra, hogy pár éve bal-szerencsésük volt. Na ja, mi az. Palmeréknek (Palmer/RémóZsV) szintén, nem is oly rég, ezt írtam talán. Nehéz ki nek szurkolni. Persze, Mézi/Ibraha a kedvenc épp. Még nem nyertek, mondtam, tornát. Helyzetük nem könnyű. Erről is írok hamarosan. Miket akarok közölni? Amik ideférnek.

I. Mi a játék maga? Mi féle szerencse-osztása van? (Elárulom: a kluboknak, ugye, *mi* játszunk, egymás „ellen”, a Főfelügyelőnével. Az utolsó 1800 játszma: 900 neki, 900 nekem, néha elhullámzik plusz-mínusz 10–15 értékig, de... csak lehetetlen, ugye? Ritka eset, hogy hibázunk, azaz hogy egyikünk sokkal többet vét. A játék lapjárása meg ilyen! Azon múlik, melyik klub kezd...? melyik klub a hányas számot kapta az 1–20 közt? majd mutatok...

... II. táblázatokat.

III. Ismertetek különösen izgalmas hajrákat, alakulásokat.

IV. Bemutatom természetesen a többi csapatot és klubot.

V. (vagy nem is külön pont) mindig előjön az egésznek a megfogható-megfoghatatlan „lényege” („nem lényege”), ennek, ami ez. Ami „A Tóvan”. Mert a tó meg a rag... „ta-von”, miért ne lenne „tóvan”? Fő az, hogy ketten egymást annyira szeressék, mint a Lapos meg a Csirip, és akkor lehet csónakázni. Mindkettő szuperklub, bár hát a 40 klub mindegyike az, függetlenül attól, hogy van-e győzelme már tornán vagy nincs. Örökké vannak. Nekem ők a már említett dolgoknál élőknél nincsenek jobban, de a világ valamennyi „tényezőjénél” jobban megvannak, s jobban vagyok velük.

18
Nem szeretem az olyan egyenlősdi zős mellébeszélést, szép-beszélést, hogy „mindenki egyforma”. Ezért nem is vágyom beszélgetni. Jó, az „üzleti” mellé teszem még: szakmai beszélgetések kevesekkel. Szakmai levelezések. Vagy a kártyabajnokságról levelezni „a Batthyány utcával”. Ezek jöhetnek, ezek nekem jók.

De nem lehet azt hazudni, társasági-beszédezni, hogy egyformaság. Aki igenis részt vesz a közéletben, a diskurzusba beveszi k, reáliák elérésére törekszik (többre, mint a háztartási pénz meg egy kis plusz), aki nagy társaságokban mozog, külföldön, itt, politikai (újság-írói) szerepet fő-fő mód visz, nem is sorolom, akinek vállalkozása van a kultúrában, aki meghatározó személy stb. – az nem olyan illető, mint én. Punktum.

Hanem hát én már öreg vagyok, 65 éves, még ha megy is az ipar, de csak öreg vagyok. Nem „mérvadó”.

Hála az égnek, hogy a kártyabajnoksággal így összeforrtam. Tényleg egyik vagyunk.

Ez a 40 klub és bajnokságai, meg én (és ekképp a Főfelügyelő, rángatja meg trikómat Dömi). Igen, ekképp. Nagyon is, ekképp. Meg másképp még.

De a sorolásokat sem szeretem. A sokszor leírt „de” szót sem. Ha rendben van minden (lásd: rend, haha!), nincs „de”. Nem?

Megyek Totyihoz. Ennyi t az életről. Rettegek: él-e. Minden nap ez: hát megértük, a Totyi és én. De (de!) so sincs méz máz, hogy „jaj, de jó”. Az van: mi lesz holnap? Tényleg megyek.

Borzasztó gyorsan tudok gépelni. Ez megmaradt. De (de!) a bal kezem feje már csaknem egyetlen dudor. Két ujjam elhalt majdnem. Új abban „beráng”. Felrántják magukra a másik két ujjamat. Nem megyek orvoshoz. Seholva nem járok. Mindenem a szabadság. Annyi t dolgoztam fordítóként másoknak, másokért. Csak saját akaratomat tűröm a kinti mozgásban. (Ahogy azt én képzelem!) Fő, hogy egy ujjam, rúdként, gépelőnek megmaradjon, s a fájdalmak elűrhetőek legyenek, kis gyógyszerrel.

Totyi már szabad, végigjárja helyeit. Még nem falatozik, ma történetesen rajtam sem lóg. Majd később. Hatalmasakat kurjongat a csengetésre, ahogy a Felügyelő és kutyánk, Lotti érkezik. Szuszi val imádták egymást ketten: Alíz és Szuszi. Ügyetlen mondat. De Alíz sánta volt. 1984-ben félholtan került hozzánk, leszakadt láb, vérző kloaka. Akarata ellenére mentettük meg. Csak kalitkában élhetett, nem bírt landolni. Szuszi volt neki „a tévé”. Én voltam Alíz mindene. Van egy kis porcelánmadaram az emlékére: „Nálam mindenki második leosztás mellett”, ez van ráégetve. Alíz több mint 12 évet élt. Agyvérzést kaphatott egy este, másnap holtan fogadott minket.

Lefényképeztem. Akkor már 15–16 éve nem fényképeztem madarainkat. Alíz halála idején nem ittam. Hát könnyem se hullt. Csak elmúlt belőlem az utazás vágya. Még ki kényyszerültem párszor Londonba, sőt, újra neki is lelkesedtem, de 1999-ben már majdnem mind a négy napomat gyárnegyedek bemászkalásával töltöttem a szigetországban – és Dublinban –, s ma útlevelem sincs. Még volt pár lelkes bécsi ző év, de – vége. Alíz halála után, mikor még Csutora és Rudi nevű, életkori rekorder, kalitkájából szintén ki nem mozduló, bár ép mezei verebünk megvolt, megtanultam: egyszerűbb, ha nincs olyanod, aki t érrendszerig szeretsz! 1997-ben került ide Totyi. Most 6 és fél éves.

Rácsuktam az ajtót, van zenéje (számomra borzalom mai slágerzene) stb. Majd 10 óra felé ránézek. Nem akarom megzavarni addig, együtt él a „zenével”.

Az OT nevezetes csapata a FÜLÖPKÉÉK.

Fülöpke még háború előtti kis drótlábú cinke, Phil rettentő körülmények közt, 1984-ben meghalt zöldike madár (emléke, azaz ő). Martin/Szpéró: hát a Martin az egy halászmadár, jégmadár, egy fotóalbumból, s csak „ő volt” a klub, de 1977-től Szpéró hozzá csatlakozott. Szpéró volt az Alap-Madár nálunk, sokan ismerik őt könyveimből, fényképről is. Miatta hagytuk abba 1977-ben az utazgatást, azaz Jugoszláviát (Adria-őszeit). A Felügyelőné 1986-ban, magam szerencsére csak 1988-ban Szpérónk halála után utaztam. (London és a brit sziget.) Szpéróval egészen új dimenziója lett az életemnek, életünknek. Kockázatos ügy, hogy Totyi szóló veréb. Rettegés az egész! De erre ne gondoljunk.

Mert Szpérót annyi szor megírtam (*A meghívás fennáll; És megint messze szállnak...* etc.), Kaktuszkával folytatom. Ő a bajnoki

rekorder. A CH = Certo, egy kis fényképezőgép, és Hertie veréb, aki valamivel Totyi előtt jött, de hamar meghalt, nem tudni, miért. Ez nagy lutri, mit hoznak a szervezetükben, hajlamokat stb. Kaktuszká még Szpéró előtt volt. Kicsiny, másfél centis kaktusz. Egyszerre csak száradni kezdett. Teljes kétségbeesés! Nagy kaktuszozó periódust indított el a halála, ez nem tartozik ide. Athos egy ceruzásdobozon látható medve, mellette áll, hogy „Colours”, így ő ez. Vöcsök egy Szpéró halála után hozzánk került kisveréb, pár napot élt csak. Athos/C/Vö a klub neve, íme.

Mézi/Ibraha egy BÁRÁNYÉK nevű csapat klubja. Mézi a régi medve-alakú-kisflakon, mézzel. Ibraha ugyanolyan tragikus sorsú zöl di ke volt, mint Phil. Most nem részletezem a madarak sorsát. Ebbe a könyvbe minden ilyen „színből” csak egy bizonyos mennyiség fér, akár egy Seurat- vagy Veszelszky-képre. Foltocskák. Bárány, a csapatfőnök, egyben klub is (ez mindig így van), nál a játszik Böbe, egyik legkedvesebb kicsi verebünk, 1987 nyarának végén ő kezdte a Nagy Halál-Sort, folytatódott a dol og legzseni ál isabb, legnevetősebb verébkénkkel, a hímmadár Éli-ással, aztán Poszi hal t meg, maj dnem hasonló rémkörül mények közt, posztánk, mint a cinege lcsi, s meghalt 1988; nem felejtethető június 5-éről 6-ára virradó éjszakáján, s most kicsordulnak könnyeim (söröztem!), Szpéró, a tenyeremben. Sokáig hittem, még él. Aztán a drága vak Pipi Néni december 3-án, meg nem érdemelt hosszú szenvedést követően, 8 és fél órás agóniával, „mi közben” 8 és fél évet élt is nálunk. Samu volt a barátja, Samu nem udvarolt neki soha, de mindenféleképpen tanította a szomszéd kalitkából. Samu ugyanolyan szívközép emlék, mint

Szpéró, Alíz stb. A második legnagyobb életkort érte meg, több, mint 13 évet.

A Felügyelőné már nem nagyon beszél senki - nek a madárkákról. Ezek a dolgok azon a hőfokon, melyet érdemelének, senki vel nem jönnek össze. Elnézően megértő bólogatásból pedig nem kérünk. Jó, az emberek azt érezhetik, hogy a Felügyelőné és én: teljesen ugyanazok azért nem vagyunk. Ez igaz is. De nem a kártya és nem a madárkák dolgánál jön ez.

E = Elza, a bárányklubban. Az oroszlán. „Elza halott volt.” Ő ki csit: Szpérónk. Bárány maga egy báránybőr, leszakadt részeit Szuszi kutyánk imádta. „Barátom”, ez volt neki a báránybőr.

Canarino is a Bárány-csapat tagja. Canarino itáliai medvécske, egy ottani kanáriról neveztük el. Vele van FB, azaz Fnac, párizsi kis figura, és Berci, a mi kanárink, szegény.

Végül Bárány-csapatos Lipton/Ke/Pad. Lipton egy teásdoboz. Kezdetben nem volt itt annyi lény és „illető”. Ma százával lennének, akik klubba kíváncsiak, de nincs hely. Nehéz átélni egy új nevet, még toldalékként is. Sokan próbálkoznak, próbáljuk velük, leperegnek. Ligát cserélni is csak Samunak és pi ngvi nei nk közül a fő-fő figurának, Neárer Szidi nek si került. (Át az NKKB-ből az OT-be, ill. fordítva.) Na ja, Samu, neki minden megy. (Főmedvém szavajárása, saját magáról.) Kis Emír a „Ke”. Ő volt legeslegelgeslegelő le enc madarunk, az Állatkertbe vittük be, na ja, még Flóri előtt. A „Pad” = Paddington Medve. Nekem egy kicsiny ily medvém van, a British Museummal szemközt egy skót boltban vettem, de nagyon sokszor laktam Londonban a Paddington pályaudvar közelében.

Megvoltak hát BULMÁRÉK, FÜLÖPKÉÉK, BÁRÁ-

NYÉK, van még a NON STOP-csapat és a POOH-csapat (Mi ci mackóék, Winnie the Pooh). Non Stopék, a klub, egy síelő mackópár, ott van még Pepi, Lelenc papagájunk, meg Berger, egy bécsi medve. Aztán a „M” az McMurdóék, Párizsba keveredtek innen, ritka dolog. Így: NSPepi MB.

Itt van Famadár/SzLT. Eredetileg Szokol/LT. A Szokol a kis rádió volt, sokat szölt nekünk az Adria mellett. A L = Labda. AT – az a Toshi rádió. Ilyen klubnevek alakul tak hajdan. Mit fejlődtek a dolgok! De a hagyományörző konzervativizmus itt csak annyit engedett, hogy a Duisburgból 1994 táján hozott, rúdján föl-le szaladgáló, harkályszerű Famadár, Fami vegye át a klubot. (Mennyit néztem vele, toronyszobámból, az éji erdő feletti jelzőfényt!) Innen a név. Nagyon népszerű, sokszor szeretett volna a Bárányék csapatába átmenni, de ezek nem szerencsés cserék. A NS-csapat tagja végül Szidi/Július/Tódor. Szidi a Neärer Siede: Pingvin, aki egy régi National Geographic címlapja, több példányban megvettük a 70-es évek derekán. Egyáltalán, az akkori honoráriumokból igen sok mindent lehetett venni, ma szinte semmit. A 90-es évek derekáig is rendszeresen lehetett utazgatni, repülni a honoráriumokból, munkát vitt magával az ember, pár hetet Londonban, Németországban élt, a könyvhonoráriumból tel t repülőjegyre, mondom, megélhetésre külföldön, itthon. Ma a háztartás nem jön ki, egy hónapra, messze nem, egy vastag-féle műfordított prózakönyvből. Hát a Samu innen ment át az NKKB-be, de erről is – majd.

Július egy szegény, rejtélyesen meghalt zöl di ke, Tódor egy drága pofa, szintén csak pár évet élt papagáj. (Júliusnak mindössze néhány napja adatott.)

Marad a POOHÉK. Pooh/BVG = Pooh, Bagoli (sic!), Vendel. Ők folyóiratlapokon vannak, gyakran simogatom meg őket. És Gida: egy szegény, rövid életű mezei verébke.

Hogy olvasás-unalom ne legyen: szaporáz-
zuk Koala/Postage/Ny. Koala/Postage: egy ilyen gyerekkori ausztrál bélyeg. Zöld. Ám sok-sok koalánk van! Ny = Nyuszi, a Rudi kishúga, mezei veréb, Rudi életkorát messze nem közelítette meg, szelíd illetőcske volt, élete végén sokat fürdött, gyanúsán sokat, aztán széthullt, meghalt hirtelen. Sokan halnak meg így, hirtelen, még távol az optimális életkortól, ami elérhető neki k pedig.

Itt vannak még, harmadikként (mondjuk), Lancyék. Lancy egy kis medve, Petit Lancy, Párizsból. A klub neve furcsa. Mert hogy „Lancy/Svök”. SV = Csucusu zöldikénk, élt öt évet, a legkedvesebbek egyike. Látható betegeskedés után, mégis, hirtelen halt meg. Szívünk közepe ment el vele, hadd mondjam így. Szpérónak udvarolt, faji különbséggel nem törődve. (A verebek etc. minket, embereket is fajtársainknak tekintenek, ha fióka koruktól velünk nőnek fel.) Svunicsnak hívták őt eredetileg, de Csucusu lett. Az Ők – jelles dolgot. A Münchenben 1989-ben vett Őkörke jelölése. Őkörke nagy fej. Vellem van táskám mélyén örökké. De ott van a ceruzahegyző oroszlán, Leó, ott a famadár Racine, ott van Aston, Csi A. barátom ajándéka (vele levelezek a Batth. utcába! Ő is nagy ligafőnök.) Ott van az Orrszarvú, egyik kedves állatom műanyagból. S így tovább. De csak Őkörke tudott klubba kerülni.

Próbálkoztunk III. ligával. De abbahagytuk. Az NKKB és az OT már akkora... mit is mondjak... elém nyomatékka van meg, ahogy írom a hátla-
pon. Megvannak! Ami képpen egy író társam mondta rólam, „Hogyan írnak az

írók?" vi ccsorozatában: „Tandori – megvan.”
Úgy, azzal írok, hogy megvagyok. Azt írom.
S ezért nem bírok többé utazni. Mert nem
evidens. Szenvedés lenne az utazás minden
részlete, az előző esti becsomagolástól...
végig. Még mondjuk a Westbahnhof peronján
leszállni – az megható. De nem éri meg már.

A lovak elmentek, a lójáték; a rövid ital,
a bor; a kocsmák; a beszélgetések; találko-
zások. Budapesti csatangolások. Kiállítások.
Mind. Maradtak Dömiék, maradt Totyi, ma-
radt az élet a Felügyelőnével és a munkával.
Maradt, ahol lakom, a hely. A környezet.
Nagyon fontos. De már nem a kinti. Írtam:
kilépek a kapun, és... merre, hova, mi nek?
(Ld. *Lábon vett filozófia*: Terebess) Részben
csak Totyi az oka. Részben. De a rengeteg
ülő foglalkozás, tévzés... hogy kint is
járművel járok... felszedtem a kilókat,
tíz kilókat. Teljesült (brr, sajnos) álom,
hogy mint az e szerephez kihízlalt Gerard
Phillip csak ülök Guatemala (vagy mely or-
szág) partján, ex-orvos, nem csinállok sem-
mit, pusztulok. Pusztulni nem pusztulok,
de elég cifra életmód, ha már a küldönc, a
postás gondolata is teher. Holott pénzt
hozhatnak (bár az inkább a bankba küldődik,
ez jó is, rossz is), érdekes küldeményeket,
s *akkor* már örülök. Ám szabadságom csorbí-
tásának tartom, ha várni kell valakit,
valamit. Ha el kell túrnöm. Olyan jól (??)
megvagyok. Vagy sem. S akkor is... hm?!

A negyedik Pooh-csapatos: AAAA. Al oysi us,
Alacsony, Alasio, A-Maci. Nem engednek
ötödik a-betst magukhoz. Al oysi us medve egy
nagy regényben szerepel, kedvenc medvéje
valakinek, de elveszíti ezt az ember-barát-
ját. Kallódik ő is. Mi, a felügyelőnével,
egy kis fenyő alatt, Széplakon, még 1974-
ben (istenem, Balaton sincs, semmi sincs,

a kutyák és a madarak kéméletlenek! a szív kéméletlen végül önmagával, ha tényleg szív), örökbe fogadtuk bor mellett. S Alasio egy kis táska, nem utaztunk vele végül se az itáliai alassióba. Rossz belegondolni, nekem ott pl. mily szörnyű lenne két téli nap! A-Maci: csak úgy egy maci. Alacsony: saját könyvei m egyi kéből van. Ez egy nagyon elvont, ezoterikus klub hát, az AAAA. Rendkívül sokat nyertek. Izgalmas, most az OT-ben (az aktuális I/XVII-ben) a semmiből jöttek fel. Belészólhatnak az élmezőny harcába? Erre mi ndjárt rátérek, aztán másról lesz szó.

OT/2003-04
I.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 Francia FT					7	9	4	8	4	8		11	6	1		2	3	0	4	6
2 NS Republi					4	7	9	6	10		1	8	3		5	0	3	1	7	4
3 Midjitor					5	4	8	8		3	3	6		4	2	10	9	5	4	3
4 PalmeltoV					4	1	10	5	8	10			6	3	5		6	7	6	3
5 Coala Pny	4	7	6	3				8	3		8	6	5	3	8	3	7			2
6 Lanyvök	2	4	7	7				2		9	8	8	4	8	4	4				3
7 BABA	7	2	3	10				4	3	2	0	7	7	7			2	7	7	
8 Poolu BVG	3	5	3	1				7	4	4		5	4	4	3	5	6	7		
9 Martin Kpé	7	1	6	3	9		4				4	11			2	7	3	6	9	
10 Alencvó	3		8	3	8		7	7					6		7	3	5	7	2	2
11 Cadmus CH		10	8	1		2	8	7						2	4	4	8	3	2	2
12 Rulöprethil	0	3	5		3	3	9					1	9	7			7	2	2	2
13 Redi Braka	5	8		5	2	3	11	6	7	5	10					3	3			9
14 Baray BE	10		7	8	6	7	4	7	0		9	2				1				2
15 Uptonlekt		6	9	6	8	3	4	7		4	7	4								9
16 Canario Fb	9	11	1		3	7	4	8	9	8	7					0	1			9
17 Bulmarofa	5	5	2	5	5	7		6	4	6	3	4	8	10		11				
18 BillBot NGCS	11	10	6	4	4		9	5	8	4	5	6	8		2	10				
19 Ullsteinleni	7	4	7	2		8	4	4	5	9	6	9		9	7	2				
20 AraTrPani	5	7	8	8	9	1	4		2	9	9	9	2	4	9					

O = "5:3" győzelem

Itt hát a körmérközéses táblázat.

Mivel az ökölvívás vagy a tenisz (stb.) kieséses rendszere szerint zajlik a torna, vagyis

- a legjobb tizenhat (azaz: tizenhat),
- innen a nyolc győztes,
- marad négy,
- jön a döntőbe jutó kettő,
- és a döntő,

világos, hogy kialakult hamar, 1972 után, talán már 1974-re, hogy ezt a rendszert kell játszani: mindig egy csapat kimarad. (A 16 közt nem játszanak egymás ellen azonos csapatbéliek.) Így 20 fordulós egy torna.

Lássuk a mostani OT/2003–04/I. bajn. fordulós példáját. Kimarad a harmadik helyre sorsolt csapat, ők itt FÜLÖPKÉÉK. Kezd az első helyre sorsolt NS-csapat az utolsó helyre sorsolt BULMÁRÉK-csapat, játszik a POOHÉK a BÁRÁNYÉK ellen. Ez adta:

I. bajn.	2003. XII. 1–2.
NS-ék – Bulmárék:	24: 20
Poohék – Bárányék:	28: 16

Nyolcad

Felügyelő, kezd   *Felügyelőné*

Fami SzLT	–	AraTrFIóri	6: 5
AAAA	–	BárányBE	7: 4
PalmerRZsV	–	Bulmár OFN	6: 5
Szidi JTódor	–	BilliBobMGCs	5: 6
KoalaPNy	–	Canarino FB	8: 3
LancySvök	–	Lipton KePad	8: 3
PoohBVG	–	Mézi Ibraha	5: 6
NSPedi MB	–	Ullstein Icsi	7: 4

27

Látjuk, itt az nyert többször, aki kezdett, de ez kiegyenlítődik végül. Aki nyertek, továbbjutottak.

Így jött a

Negyed

Felügyelőné   *Felügyelő* (cserélünk)

(innen a kezdést már sorsoljuk; a 16 közt halál pontosan igazságosan kezd mindgyik klub egyformán)

Fami SzLT	–	AAAA	6: 5
Palmerék	–	Biliék	10: 1
KoalaPNy	–	LancySvök	3: 8
Mézi Ibraha	–	NSPepi MB	4: 7

Jaj! Írtam oda, egyformán) de szoktam ilyeneket is:

27–25 laptöbbség;

7–6 piktöbbség;

csak poénok.

Stb.

Ezeket elmagyarázom még.

Jött az

Elődöntő

Felügyelő   *Felügyelőné*

(ő vezette

az előállókat)

Fami SzLT   –   Palmer RZsV   4: 7

LancySvök   –   NSPepi MB   4: 7

Döntő

Felügyelőné   *Felügyelő*

PalmerRZsV   –   NSPepi MB   2: 9

Bajnoki fordulóbajnok tehát az NS-klub. Babona: általában nem nyeri a tornát, aki az első fordulót nyeri. Bulmár volt kivétel, talán Lipton az utóbbi időkben. Ja, a „Felügyelőné”-t a L betű, a „Felügyelő”-t az M jelöli a Tornakönyvben. Palmeréknál meg a Zs egy Zsuzsi nevű, télen megmentett mezei verébke, akit tavasszal engedtünk. Őt el lehetett engedni!

S ez meg fordulóról fordulóra, telik a körmérkőzéses „elsőfordulós tábla”. A mi táblánkba már a XVII. utáni írtam be. Természetesen a körsorsolások klasszikus rendje szerint most másik csapat „pihen”. (Bárá-

nyéké. S úgy tovább.) Aztán a VI. fordulót követően, hogy egy körbejátszás megvolt, és a csapatok más tagjai (klubjai) kezdenek a 16 közt egymás ellen (a párok elhelyezkedését sorsoljuk!), cserélődik a „ki kezd” is. A XI–XX. közt a Felügyelőné (L) kezd stb.

Az előrehaladási táblázaton látni fogjuk, mi lett a II. bajn. fordulóban.

Mert: a forduló-bajnok 5 pontot, a második 4 pontot, a két harmadik 3–3 pontot, az első fordulóból továbbjutók 2–2 pontot kapnak, a rögtön a 16 közt kiesők 1–1 pontot, a pihenők 0 pontot.

Aki döntetlen után jut tovább, kap egy mínusz jelet, és + jelet kap, aki így esik ki, utánjátszásra. Ez az „index”. Ha két klubnak azonosan van egy adott forduló után 20–20 pontja, és az egyiknek van egy plusza, +, ez áll előbb. Ha nincs index, a két azonos pontszámú klub közt az dönt, melyiknek van jobb helyezése. Pl. ha az egyiknek van I. helye, a másiknak csak két II., az áll jobban, amelyiknek I. helye van.

Az előrehaladási táblázatból kiderül, a II. fordulóban NS-ék csak egyet mentek, 2 pont az 5-re. Ellenben Palmerék újra II. lettek, mert a 4-re 4 pont jött, így lett nekik 8, igaz, ezzel élre is álltak, mert a fordulót Billék nyerték, világos, 2 pont-ról 7-re ugrottak. Stb. Akit érdekel, elmélyedhet ebben, más olvasóimat nem untatom. Lesz ebben a – végső soron, most már úgy érzem – rendszeren sikeredő könyvben sok egyéb. Életem legnehezebb feladatainak egyike ez a munkám. Belátható, nem?

De ezt már jeleztem. Elmondtam. Többet róla – ne.

Néha kézzel rajzolom meg a táblázatot, nem vonalzóval, szabadkézzel, merthogy mindig „kézzel”. Az írás is ad ilyen pontatlan-

ságokat, a táblázat is suta néha, pl. nem onnan húzom a vonalat, ahová kijelöltem a kezdő pontot stb.

A mostani előrehaladási táblázatrol leolvasható, hogy Palmerék négy fordulón át vezettek (bekarikázás). De akkor „pihentek”, s Mézi/Ibraha, sokak nagy örömeire, előzte őket. Ám ott volt a BillBobMGCs klub, a Liptonék is kartávolságra. Akkor Palmerék ismét jók voltak, de ők, figyeljük meg, fordulót nem nyertek. Billék azonban igen, s átvették a vezetést. Mézi jól tartotta magát, feljött Bárány.

Innen Bill ellenállhatatlannak bizonyult, s kis előnyt is szerzett. Pl. a dolgok a XV. forduló után így álltak (kivetítem ekképp a táblázat hasábját):

1. Billék		31 pont
2. PalmerRZsV	+	28
3. Lipton KePad		27
4. Mézi Ibraha	-	26 (tehát mínusszal, volt egy döntetlen)
5. AAAA	-	26
6. Fülöpke/Phil		25

etc.

A múltkori torna (végre, először, írtam) győztes Fülöpke-klubjától bajosan várhatunk további 1. helyet. De jól állnak. Billék helyzetében sokszor „letottyantak” a klubok, mások lehajrázták őket. Méziék? AAAA? Lipton nagy ravaszdi. Ők sokáig nem voltak tornagyőztesek, de Paddington csatlakozása után a 90-es évek végén, s utána kicsivel, arattak. Ld. összesítő táblázatunkat.

Innen, ugye, még 5 forduló van. Látjuk, a XVII. forduló derekán nagyon nyílt minden. Jönnek AAAA-ék. Méziék pihennek. Palmer nem tudott döntő esélyt kicsikarni, a 8 közt veszített. Stb. Ez mind leolvasható az előrehaladási táblázatrol.

	V	XX	XXI	XXII	XXIII	XXIV	XXV	XXVI	XXVII	XXVIII	XXIX	XXX
01. csapat												
1. Fanni B&T	3	5	7	8	8	-1	9	14	15	17	17	17
2. NS RegőMB	5	7	8	9	9	1	-10	13	15	16	16	16
3. Gárdonyi	1	2	3	4	4	-	-5	7	8	9	9	9
4. Párhuzamos	4	8	9	10	12	-2	15	16	19	20	20	20
5. Lealca MB	2	3	3	5	6	-	-11	12	14	15	15	15
6. CanarisVöK	3	5	5	7	8	-1	9	11	11	14	16	16
7. A&A	2	3	3	4	5	-	-9	10	10	11	14	14
8. Pórh&B&G	1	2	2	5	6	-1	7	8	8	9	11	11
9. Harkini Győp	0	3	5	6	7	-1	7	11	14	15	16	16
10. Fler, VöK	0	1	3	5	7	-	-7	8	9	11	12	12
11. Kaktusz CH	0	1	4	5	6	-1	6	7	9	12	13	13
12. FűpökePh&I	0	2	3	4	5	-	-5	6	7	8	13	13
13. Népi Irodák	2	2	7	8	13	2	-14	14	15	16	20	21
14. Bányász BE	1	1	2	6	8	-1	-10	10	14	18	19	19
15. Lipótkölköd	1	1	4	9	10	1	-1	11	12	17	20	20
16. Canaris FB	1	1	2	4	6	-	-9	9	10	12	14	14
17. Bülbüs OFV	1	2	6	6	9	-1	11	12	14	14	16	16
18. Bill Bob MGS	2	7	8	8	12	11	-13	15	20	20	24	24
19. Ullentechnológi	1	4	6	6	8	-1	10	13	15	15	16	16
20. Ára Ir Flóri	1	2	3	3	6	-1	8	10	11	11	12	12

I II = fordulókat adama;
 H = helyezés;
 v = végső helyezés
 • még játékos a fordulóban

Ilyen táblázat annyi van, ahány torna volt. Azaz majdnem. Az első három, azt hiszem, kicsit romantikusan játszottuk, akkor csak 14, ha jól emlékszem, majd 16 klub volt. Balatonszéplak-felsőn indult az ügy, s nem akarom ilyen hangulatosan mesélni, nem, hogy „Dömiék s pár medve, madár elhatározta...” Nem. Madár akkor még csak Csirip volt stb. Szpéróék 1977-től jöttek. De nem határoztak el semmit, hanem mi (velem az élen ebben) úgy döntöttünk, legyen az egymás elleni kártyázásnak valami jobb rendje. Ne egymás ellen játsszuk a francia kaszinót, hanem legyen ez

egy bajnokság,

egy rendszer,

legyenek szereplői,

legyen így izgalmasabb,

önzetlenebb, éljük át mások sikerét, kudarcát.

stb.

Sígy lett. Jelsán (Hvar szigetén) már így játszottunk 1973-ban, ha jól mondom. Elő fogom keresni a szép rendben őrzött tornakönyveket-füzeteket. Azokban minden ott van.

Említettem, sok függ attól, melyik klub milyen rajtszámot kap. Egy-egy csapat kapja az 1-4., 5-8., 9-12., 13-16. rajtszámokat, majd az utolsónak marad a 17-20. közötti csoport. Azt hisznők, ez hátrány, a 17-20. De látni fogjuk, nem az. Csak a lóversenyben van, hogy ott „gyengébbek” futnak kisebb súllyal, de pl. francia, angol földön is gyakran van, mit tudom én, 17, 20-as befutó, vagy 15, 18, 13-as hármásbefutó.

Új abban feljegyzem (mert minden élvezetet meg akarok szerezni magamnak a tornákból!), milyen rajtszámok nyertek nemrég, értek el helyezést. Itt pl. most:

OT/III, 2003 11 – 9 – 10 – 17 – 7 – 5
NKKB/I. 2004 17 – 20 – 6 – 10 – 12 – 18

OT/I. 2004

Az V. után: 13 – 18 – 4 – 15 – 2 – 17

A X. után: 18 – 15 – 4 – 13 – 14 – 1

A XV. után: 18 – 4 – 15 – 13 – 7 – 12

Ellenőrizzük!

A két végeredményt (OT/III, NKKB/I) és a mostani állást tekintve (OT/I egűjabb I.) szép nagy a szórás. Ugye?

Pl. Fülöpkeék csapata véletlenül (ezen sokat töprengek mindig: engedhető-e ugyanaz a csapat, ugyanaz a négy klub ugyanolyan rajtszámokkal? Jó, még ha a négy klubot megkeverem is!), véletlenül ők a középső, rögtön ki maradó blokkot (9.–12. rajtszámok) kapták. Logikus, most eléggé lemaradtak. De ez sem törvényszerű.

Természetes, hogy az igazi Tornagyőzelem (s az értékes további 6 hely) abból adódik, ki hány győzelempontot ért el, azaz a XX. forduló után az 5, 4, 3, 2, 1 pontokból mennyi jön össze.

De (a Nagy Egyéni ennek a neve) a Nagy Egyéni mellett van Kis Egyéni is. Ez lényegtelenebb úgy, de végig vezetem ki mutatását. Adódik a pontszám a 16 közt, az első fordulóban elért kártyapontokból. Ez 16 meccsből jön össze, a Kis Egyéni pontszám, de eléggé másodlagos jellegű ügy; jegyezzük, jó, ennyi csupán.

Fontos a Nagy Csapat. Jel eztem az I. fordulónál itt, hogy

NS-ék 24, Bulmárék 20 pontot értek el,
Poohék 28-at, Bárányék 16-ot.

És így tovább, fordulóról fordulóra. A klubok „16 közt” kártyapontszámából adódnak e számok. Pl. itt Fami 6 pontot szerzett,

Palmer is 6-ot, Szi di 5-öt, NSPepi 7-et, az 24. Mint látjuk. Stb.

És van a Kis Csapat, világos, hogy ez a klubok „nagy egyéni be számító” helyezési pontszámaiból jön (győzelmi pontszámokból). Így az I. fordulónban NS-ék 13 pontot szereztek, Poohék 8-at, Bárányék 5-öt és Bulmárék is 5-öt, míg a „pihenő” Fülöpke-csapat 0 ponttal indul t. Az előrehaladási táblázatból leolvasható a Kis Csapat állása, a körmérkőzéses táblázatról a Nagy Csapat.

Ez, ha nyomába sem jön Ottlik bridzsének, azért elég komoly ügy, úgy érzem, főleg ha valakik (mint mi a Felügyelőnével, hol kiscsivel, hol naggyal írom, a klubok nevét se írom ki mindig etc.) több, mint 30, sőt, 33–34. éve csináljuk. Ez egy életmű.

(„Ne életmüzzél, barátom, és ne világozz annyit, figyelj inkább”, így Dömi, „sokat hibázol osztásnál, számolásnál!” Igaz, igaz.) Vissza az iméntiekhez, s erre értem, arra, amit jól csinálók:

Ról am fel tétlenül el mond val ami t a dol og. A Felügyelőné is mosolyog (bár nagyon szereti a kártyázásunkat), mi csoda hangyaszorgalom ez az enyém; hányszor elvétem a számolást, nem nyugszom akkor, ha gyanút fogok, vagy durván nem stimmel valami, amíg ki nem javítom. Sokszor negyedórákat ellenőrzök, számolok. Könyvelék!

Mond ez valamit, ismétlem, arról az igényről, mely a világgal „szemben” lenne.

A könyv kontrasztos felépítése pedig az, hogy most megint a világ dolgai jönnek (dolgai m, ha úgy tetszik, a világgal), a cetlik, melyeket az írógépfedélben őrzök. Egy halom. Fel dolgozom majd a materiát hosszabb cikkek is, azt hiszem, *A meddőhányó funkcionál* lesz a címe, egy barom tévés „funkcionál” bemondása alapján, de tényleg, egy kráterre,

ki hűlt meddőhányóra mondták, hogy „funkcionál”, „hogyan funkcionál”. Sejtetően, ugye, „imádom” a motivál, angazsál, funkcionál, miről szól stb. szavakat és kifejezéseket. Ez a mai világ, persze, nagyon is ez.

Kiadómat megkértem, ha kell, kiemelt mondatokkal, szavakkal stb. tagolják könyvemet, már ahol a táblázatok etc. nem teszik meg ezt.

Itt se tudom, mi lesz az alcím, de így a jó. Valami rejtély nekem is maradjon, örömmennyi munkában. Évek óta halogattam. Valami kor a hetvenes évek végén írtam egy (számomra) sikertelen Tornakönyvet. Őszinte voltam, írtam, ahogy történt. De BulmárOFN lenyerte a versenyt. Ráadásul megaludtam. 4 csapat indult csak. Ilyen pedig nincs.

Az NKKB és az OT 20–20 klubos. Mondtam, 5 csapatos. Nem is lehetett jó az a könyv. Nyilvánvaló, az az Olvasóm, el emzöm, aki azt mondta, öcentire elolvasná Balatonszéplakfelsőtől, Jelsán át az egészet, hiteles a számomra. De az Olvasó láthatja, csak ez a két torna, melynek táblázatait közlöm, ez is mekkora feladat, ha valaki, első neki rugaszkodásra, felakarná dolgozni. (Nem kell fel dolgozni, persze! Csak úgy mondom.)

Nehéz érzékel tetnem azt is, mi a játék, mit jelent, mi az érzelmeim, netán a felügyelőné érzelmei a klubok iránt. Én ebben élek, ezekben az eredményekben. Arányítok. Ki, melyik klub mennyit, mikor nyert, milyen sorozata van, mit várnék már tőlük, nekik mit kívánnék, szegényeknek. Persze, a FÜLÖP-KÉÉK csapat a legvonzóbb nekem. (Ha mondhatok ilyet.) De Liptonék, Ullsteinek ugyanígy! Vagy most Méziék. Famadárék! Billéknek is kéne drukkolnom. Lancy és Lipton jó barátok, na tessék. Sok szempont van.

Vágyom a szoros versenyre is. A jó haj-

rákra. De ezzel igazságtalanságot követek el. Drukkolok Billék ellen? Különlegesnek tartanám AAAA-ék győzelmét? Igen. Szpéróékét jószerén lehetetlennek. De mi a véleményem (utaltam rá) Palmerékről, ahol a kicsi Rémó, apró medve, is játszik? Lipton újabb bravúrja? Közlöm majd a táblázatot: játszhat az Liptonék 4. tornagyőzelmélenne. AAAA-éknak van eddig 5, a tömérdek helyezéssel büszkélkedhető Kaktuszéknak 4 etc.

Közben az émelítőt slágerek szólnak „Totyi szobájából”. Ez megint egy másik nap, csak késő délelőtt van, előszedem Totyikosztját a jégről. – Lotti itt alszik lábamnál. – A Felügyelőné vásárolni ment, csekket befizetni, ez az ő reszortja. Postámat épp feladni. Örület ez a postagyártás. Tegnap is: 12 nagyalakú levél, küldemény, kötetanyag, cikk, vers, köszönet, szerződés. Jó, ez egy nagyipar, egy kis manufaktúra. Meddig bírom? Bármeddig, és mégse. A kezem leszakadhat. Írtam róla. Más is történhet. Természetes, hogy a munka rendje jól beleillik a „csak semmi pluszt ne, nem látogatni, nem beszélgetni, nem utazni stb.” rendjébe. Ez kialakult. De meddig vihető? Nemcsak a bíráson múlik...

(Ha leesik egy hidam, melyet óvok, bal felől rágnak csak, de ha ott így átlukad egy korona. Ha mégis orvoshoz kell mennem. Ha és ha... Nem lehet mindent küldöncök, villámtalálkozások útján. De, lehet. Csak mégse. Akkor meg? Nem várom a tavaszt, hogy akkor más lesz. Persze, nyáron másképp él ek. De ugyanannyit dolgozom.)

(„Slamposkodszt”, zárja iménti szavait Főmedvém. Feladjuk!) Tovább!

Slamposan, fel edve, el hanyagolva ne maradjon semmi: nem közlöm a Kis Csapat, Nagy Csapat és a Kis Egyéni eredményeket (pl.

máról), mert, ám legyen, a „mai” keresztmet-
szetet adom, egyetlen képzetes napon írva
ezt, pillanatnyi főművemet, bizarr Házi
Ulyssesként, nem, e mellék versenyek nekem
is eléggé átélhetetlenek. Túl sok már így!
De írom, pontosan, javítom, bárki megál-
lapíthatja, hogy a XVI. forduló után a Nagy
Csapatban Bulmárék vezettek (319 pont),
utánuk jöttek Bárányék (293) etc. S a Kis
Csapatban Bárányék álltak az élen (111 pont),
majd Bulmárék 106-tal, és hogy Fülöpkeék
csapata eléggé lemaradva kullog. De a múlt-
kor ők arattak.

Nem tudom, mennyi helyem marad még régi
dolgok idézésére. Olvasómnak úgysem fontos.
De Fülöpkeék a legutóbb valami fantaszti-
kus hajrával törtek fel az I. helyre a Nagy
Egyéniben, és a csapat is minden lehető-
elért. Ne ismételjem magam: nézzük inkább,
hogyan zajlanak „leki leg” (nekem) a mecc-
sek. Például amikor a XVI. ford. után itt
Bill vezetett, Mézi a maga mínuszos 30 pont-
jával pihent, ott állt Palmer plusszal és
29-cel, Lipton is pihent a 29-ével, BárányBE
a 27-tel, de AAAA a mínusszal és 27-tel
ugrásra kész, Fülöpke is a 25-tel (bár nem
hiszem, ismétlem), mit éreztem egy olyan
forduló láttán, ahol Palmerék kezdenek,
Poohék ellen... s nyernek! Aztán Bill ki kap
Athoséktól! Bill leállt. Totyogás jön? 33-
ra 1 pont, az 34. S Palmerék a 8 közt is
nyernek, verik épp Athosékat (ergo Billt is
verték volna). PalmerRémónak már 32 pontja
van és plussza. Élre állhat!

Érzelmileg fontos még, hogy Martin/Szpéró
a 8 közt, KaktuszCH is. AAAA játszik Szpé-
róék ellen, ez visszavágó. Mert az előző
fordulóban ők nyerték ezt a meccset. (Vélet-
len, hogy újra összekerültek. De annyira
érrendszerig megy nekem ez a játék, hogy

emlékszem, *vol t* ilyen meccs, mondjuk, öt fordul óval ezel őtt. Állítól ag Szép Ern ő magát a játsz mát, a francia kaszi nó ütéseinek sorát tudta mindig, milyen lap várható még. Effél éket az ember (bár én messze nem vagyok játékos-géni usz) szintén érez, szerény méretekben.

Megismétlem, 2002 október óta számol om (véletlenül jött be! mi t lehetne még kiszámítani?), hány játsz mát nyert a fel ügyel őné, hányat én. S így jött ki (ezt a számot nem is adtam meg pontosan, bocsánat, javítom, hogy az el őző Szuper Kupa (egy superkupa-egység az három torna), a két Szuper Kupa (NKKB és OT) játsz mái, meg a mostani teljes NKKB/I és az OT/I/XVII. töredék, mert fel énél vagyunk, játsz manyerési összege egyenl ő. Ni ncs plusz!!! 905:895 a Fel ügyel őnének amaz,

38

nekem 279:269 ez itt.

Az akkor	Az akkor:	895	905
		+ 279	+ 269
		1174 1174	

I LYEN NINCS !!!

van.

Kis szünetet tartottam én is, azaz ide beiktatom a „Mi is a francia kaszi nó”?-t. Hogyan játsszuk. Csak röviden.

Egy pakli francia kártyával, dzsókerék nélkül. 52 lappal.

A mi változatunk (nem az orthodox!) ez:

11 játékpont (kártyapont) van. Ja, még. A francia kaszi nó a NKKB és az OT hordozóanyaga. Ez a matéri ája. Ez a (kicsit gépies) játék. Itt tehát a kártyára épül ő plusz emberi rendszer, bajnoki rendszer az, amiről szólunk, amiről itt a könyv etc.

A 11 pont így jön össze: a négy ász, a lap többség, a pik többség, a nagy kaszi nőnek nevezett lap, tehát a káró tízes, és a kis kaszi nőnek nevezett lap, a pikk kettes.

A végeredmény lehet tehát (oda-vissza) 11:0, 10:1, 9:2, 8:3, 7:4, 6:5, illetve 5:3, 4:4, 8:0, 7:1, 6:2, ha lap egyenlőség van. Erre épül a körverseny, de a kieséses (16-8-4-2) lebonyolítás adja az igazit, a Nagy Egyéni győztest.

Végső soron a három torna együttese, egy-egy évben, ergo három OT, három NKKB torna összeadott eredménye adja a két szuper kupa-győztest.

Nagyon érdekes, hogy (ha jól emlékezem) 38 pontnál kisebb eredménnyel nem nyerték még a tornák egyi két sem, de a maximum pontszám sem magasabb a 45-nél. (Tévedek!)

Ha egy klub mindent nyerne, az 80 pont lenne.

Messze nincs így! Ld. 45 pont. (46!)

Ha egy klub mindent veszítene (egy tornán) ez már jobban előfordul. Akadt már 19 pontos eredmény is. Az 3 győzelmet és 15 vereséget jelent.

Miért van ebben az irányban szél sőség, amabban miért nincs? Talán mert már a 8 közt, a 4 közt, a döntőben is kell mérkőzni. Míg a 16 közt „elvérezve”, ugye, marad az árva 1-1 pont. Talán. Sőt, kicsit valószínű.

De valóban hogyan játszunk?

Egy játszma ezzel indul:

Felütünk 4 lapot, ki-ki kap három lapot. Az egyik fél kezd. A tornák első 10 fordulójában mindig az elő álló klub (színeit a felügyelő vezeti), a második tízben a hátul álló (a felügyelőné játszik neki).

Ezt hagyjuk. Valaki tehát kezd, lapjai t nem mutatja meg, üt, ha tud. Például... mutatok egy darabig egy játszmát:

(Szól közben szenvedélyes könnyűzene, sláger. Jó szám, egyébként. Én e dolgom árnyékában mégis nevetségesnek tartom. Aki ilyen komolyan csinál ilyen periferikus dolgot, mint ez a bajnoki rendszer, a felszínen mindenféle iránt – munka, emberek... khm, khm – tûröképes, udvarias, igyekvő, az magára vessen. Hiába csinálja rendszeren dolgozt a felszínen. Hiába dolgozik többnyire megfélemlően. Ha ott van a szívében, idegeiben etc. a költészet iránti, az absztrakt festészet – durva szó – iránti, a medvék, madarak iránti vonzalom – játékmedvék? nem játék! nehéz –, ha ilyen bajnokságot vállal éllete egyik középpontjának... Id. mindjárt jegyzeteimet, magára vessen. Ha közben ilyen megátal kodott, hogy majdnem mindent – praktikusán csak csöndben, de már egyre nagyobb pofával, a szabad világban, a felszínen is – bírál... hagyom.)

Áthozom Totyit.

Vigyázni fogok, épp nagyon ég a munkától az agyam.

A meccset bemutatom előbb; sajnos, belátok az ellenfél kártyáiba, sebjaj, nem akarom a Felügyelőnét egy mintajátszmával gyötörni, meg az a játszma egy tornajátszma lenne, hohó!

Az életről meg: ha várni kell a postást, az is teher.

Ha egy kétes ünnep-nem-ünnep? napon nem jön, akkor „ez a szar posta”. Közel az igazsághoz.

Felütöm a négy lapot. 14 egységig lehet ütni. Pikk 4, treff király, pikk 8, treff búb. Mi van? Treff 5, 2 és 6. Hm. A király 13 egység, a dáma 12, a búb 11, az ász csak 1, de... a végelszámolásnál számít. Ütöm három lapommal (5+2+6) a királyt, megmarad így a kezdés, mert „kimentem”. Mit tesz az

ellenfél? Megnézem lapját (mondom ez így abszurd). Kör király és ász, pikk hármás. Ütik a pikk négyest, leteszi királyát. Fel kell ütni még egy lapot, amíg lehet, legyen négy ott. Kapok három lapot. Kis kaszinó, treff ász, pikk búb. Hm. A királyt ütöm a búbommal és a kis kaszinóval. Jön az ellenfél. Van pikk 10-ese és 7-ese, kör 3-asa. Ütése nincs. Leteszi talán a tizest, hogy 7+3 ütése jöjjön. Le kell tennem az ászt. Ellenfelem bosszús, üt, de hagyja az ászt. Felütünk egy lapot, legyen négy. Treff hatos. Kezdek. Kapok kör dámát és 2-est, treff 8-ast. Ne feledjük, tizenháromon belül van ütés. Dámámmal a búbot és az ászt ütöm. Az ellenfél pikk király és dáma, kör 6-os. Csak a káró hatost ütheti. Megkönnyebbülten ütöm a pikk nyolcast, nő a pikk és a lap száma nálam. Ellenfelem dámát rak le, én a kettést, ellenfelem a királyt. Rosszul áll. Véletlenül megint csak egy lapot kell felütni. Van pikk ászom, kör ötösöm, káró 8-am még. Nem tudok ütni, mert kör 2-es lett felütve. Ászom nem szolgáltatom ki, rakom az ötöst. Ellenfelem örül. Királyával üti a búbot és a 2-est. Rakom ászom? Vagy kilencesem? Ászom, kockáztatva. Rossz. Stb. A végén... kiderül, ki nek van több lapja, pikkje, poénja. Az utolsó menetet már nyílt lapokkal játsszuk. Kitérom lapjaimat, ellenfelem is az övéit. Felütve középen már nem okvetlenül 4 lap van, hanem amennyi jut. S a kezdés nem okvetlen esély. Sokszor látszik itt, ha kezdek, ha nem: semmi esélyem. Az adott partiban, mellyel Olvasómat nem gyötörtem tovább, úgyis irreális, hogy látom az ellenfél lapjait, még a nagy kaszinó dönthet, az ászok se jöttek elő mind, és a laptöbbség, pikktöbbség korántsem dől el.

Szinte csak egyszer fordult elő, hogy a végén, „nyíltban” két ász volt ezen, kettő azon az oldalon. De gyakorta marad, jó keverés ellenére is, nagy és kis kaszinó, meg egy ász a „nyílttra”. Sokszor van 27:25-ös lap többség. Előfordult bőven, valakinél lap többség és pikk többség van, de mind a hét poén „amott”. Van, hogy valakinek csak „pikk-poén-triója” van, ergo pikk ász és kis kaszinó, meg pikk többség.

Sokszor érződik parti közben, valamilyen fél fölényben van. Figyelem, a lap többség sokszor behozható. Majdnem minden a lapjáráson múlik, de egészen kis árnyalatok a játékosok esélyeit növelik; jó döntés, rossz döntés, utóbb derül ki. Kockáztatok. Több lap mellé lerakom az ászot, mert üthetem. De elviszik. Így tovább.

42 Nagyon egyszerű játék. Elemi erővel az. Azért meséltem el csak nagy vonalakban, mert nem hiszem, innen akarná megtanulni bárki is. A kártyakönyvekben más változatai szerepelnek. Ott poén az is, pl., ha kiürítjük „az asztalt”, tarolunk a felnyitott lapokból. Én gyerekkorom óta a mai változatunkat játszom, a játékot a Felügyelőnőtől megtanulta.

Játszottuk már néhány éve a francia kaszinót, ami kor medvéink elhatározták, bajnoki rendszert teremtenek.

Annak a világnak se volt jó a rendszere, a maié se, félszívvvel utáltam azt is, félszívvvel utálom ezt is... ráfér a világ rendszereire egy kis házi rendszer. Ez is a Nagy Koala... és az OT.

(Épp ma jön Felügyelőném, s mondja: a fél világot be kellett járnia, mert nincs nyitott posta, csak a főposták. Egy pénteki napon, jó ég. Közben az európai uniós postáról szaval a rádió stb. A postások össze-

vi ssza járnak, kevesebbszer jönnek, mi nt jöttek 1976-ban egy pári zsi munkáskerül etben, adjuk a sok borralalót, tûrjük a borzalmas drágul ást... és ez van.)

Ez van – de az NKKB és az OT, az nem az EZ VAN.

A kártyabaj nokságuk a medvéknek, madaraknak, lényeknek: a kicsi betűkkel írva bár, de maga a *van*. Még az.

Jól úszunk át feljegyzéseim fel dol gozásába. A legapróbb mozzanat is a mi szemünkben szar vil ágot példázza, mutatja. Most a posta. A vil ág pártoktól, poli ti kai rendszerektől nem függetlenül, de egyfolyamban szar. Ha emezek alatt, ha amazok alatt. Ha keleti en, ha nyugati an. Ha a kereskedelem ál tal ki tenyésztetlenné ki tenyészített közönség bor nír tsága ál tal, ha fegyverkezve, rombol va, al jaskodva, hatal maskodva, ha másképp. Egy gi ccsfi lmben nem a művészel et, hanem a hal ál -ra ki akasztott muzsik a reál is. A borzadály az. Reá emlí ekezem, nem a hegedûs kal and -jai ra.

De hagyjuk ezt. Mégis, 1956-ban igen közel kerül tem valami nagy bajhoz. Az iskolai forradalmi gyűlésén csaknem el ki ál tottam: „Le a vörös csillaggal...!” S akkor... ami utána várt volna... Nem egyetemi fel vételi (még így is keserves volt, nagy ell enszél), semmi az utána következõkből. Mégis öt év „művészel et”, bár utána 9 év keserves állás -vi sel és, végül nem is oly keserves, azokban az idõkben például úgy is meg lehetett élni egész jól, mi lakást tudtunk venni, amikor második verskötetem még le volt tiltva, s csak harmincötéves koromra jelent meg. Sebaj, volt fordítás böven, egyszerûen élünk, mondom, az Adriára jártunk ôsszel, segítettek az új vi déki tudósok, írók etc.

Amikor az 1956-os forradalomban tovább izgáskodtam volna, apám ettől határozottan eltiltott.

Hallotta a rádióban, hogy az angolok elismerték pl. a BBC hullámhosszán, hogy a szovjetnek, nagy bírodalom, joga van egy védőövezetre. Nos, akkor egymagamban játszottam a franciakártya-paklival úgy, hogy a színeket versenyeztettem egymás ellen. De kora gyereki dőmben is mindig játszottam a tömérdek társas (vagy magányos, magam elleni) gombfocizás mellett valami kockadobásosat, mércészet. Fel találtam az atlétikai játékokat, még a rúdugrást is, de gombokkal kosárlabdát, és síversenyt, lesiklást, műlesiklást, és játszottam lóversenyt, és gombokkal és gesztenyékkel minden lehetőt, és az udvarban, a romok közt motorversenypályát építettünk, és 56 alatt és után is gombfociztunk barátaim egyikevel a házban. De ma már csak *valaki* vel tudok játszani (bajnokságot), nekem magamnak nem volna hozzá türelmem... nem is érdekel. Annak ellenére, mondom, hogy gépi esen megy a dolog. Beosztása van így a napoknak, délben 5 meccs, este 5, vagy 4-4, aztán 4-3... tudjuk, a „3” az az elődöntő és döntő. Sannyi ra Dömiék, Szpéróék, Samuék, Liptonék, Totyi, Lapos etc. nekem ez a bajnokságosdi, hogy messze több, mint a páros kapcsolatot (viccem erre: nekem a páros kapcsolathoz a két fél is sok általában, nem hogy a három!) - - -

Viesszapi llantok még pár régi tornára, mégis, álljon itt az OT eredménylistája. Ki hány győzelmet, helyezést szerzett tornán, szuper kupában. A // választja el a tornabelieket a szuperkupabeliektől. Az I-VI. helyezéseket számolom.

Ezek 1976 óta gyűltek össze. Tudom, nehéz így az Olvasónak, nincs érzelmi kapcsolata

a klubokkal, mint írtam, mi benlétük v. a sok játék szerint. Sebaj. Értsd itt: I, II, III, IV, V, VI hely és // u.e.

Martin/Szpéró 3, 4, 3, 4, 2, 2 // 1, 2, 0, 1, 1, 0
Kaktusz/CH 4, 4, 3, 4, 4, 2 // 4, 3, 1, 0, 0, 0
Fülöpke/Phil 1, 1, 0, 1, 0, 4 // 0, 0, 1, 1, 0, 0
Athos C Vö 1, 3, 3, 0, 1, 1 // 1, 0, 0, 1, 2, 1
CanarinoFB 2, 1, 2, 3, 1, 3 // 0, 1, 0, 2, 0, 0
BárányFB 1, 1, 2, 1, 2, 3 // 1, 0, 1, 0, 2, 0
Mézi /Ibraha 0, 0, 1, 2, 3, 1 // - - - - -
LiptonKePad 3, 2, 0, 2, 1, 1 // 0, 1, 1, 1, 1, 1
NSPepi MBerger 1, 3, 0, 1, 0, 1 // 0, 0, 0, 0, 2, 0
Szi di JTódor 2, 1, 2, 3, 0, 3 // 1, 0, 1, 0, 0, 4
Palmer RZsV 1, 3, 4, 2, 3, 0 // 1, 2, 0, 1, 0, 0
Fami Sz LT 2, 1, 2, 3, 2, 2 // 0, 1, 2, 0, 1, 1
Bulmár OFN 3, 2, 0, 1, 5, 0 // 1, 0, 0, 0, 0, 1
Bill bob MGCs 3, 0, 0, 2, 1, 2 // 0, 0, 2, 0, 0, 2
Ara Tr Flóri 1, 2, 2, 0, 2, 1 // 0, 1, 1, 0, 0, 1
Ullsteini csi 2, 1, 1, 2, 3, 3 // 0, 0, 0, 1, 1, 2
Pooh BVG 1, 1, 3, 1, 2, 1 // 0, 0, 0, 1, 0, 1
AAAA 5, 1, 0, 2, 1, 2 // 0, 2, 0, 0, 0, 1
Lancy Svök 2, 0, 2, 3, 2, 2 // 1, 0, 0, 2, 0, 0
Koala PNYuszi 2, 2, 3, 1, 0, 0 // 1, 1, 0, 1, 0, 1

45

Érdekes, Kaktuszkáék 4 szuperkupa-győzelmet jegyeznek

AAAA 5-ször nyert (írtam már) tornát

Mézi éknek semmije sincs a Szuper Kupák-ból. Stb.

(Kommentárok nélkül)

Beszélgetés mi nek? Nem lehet magamat elmondanom. Mert elvise az van: „Téged szinte mindenki elismer, de nem nagyon szeretnek.” Ez a „nem nagyon szeretnek” nem ámilyet jelent. Nem nagyon akarnak – enyhe szó! – a diskurzusba bevenni, semmi pluszt adni az érvényesülés piacán. De nekem nagyon jók a Tandori-konferenciák, a G. F. úr nagyon jó, bibliográfusom, sok minden jó. Jó a sok-sok emlék Totyival. Bár a gyakorlatban nehéz vele. Veréb! iszonyúan erőszakos. Önvesztélyesen. Szaz én életemet rombolná le bármi balesete. Mennyit vi gyáztam rá, ösztönösen is, amikor rossz volt a tollazata, lábam alá repült, talpam alá zuhant. Ha leteszem föl emelt lábam... – Totyit kézből etetem sokszor, ezen még a Felügyelőné is elcsodálkozott. Ő sokat szór neki az asztalra, hoz neki tyúkhúrt január elején is. De ezt nem tudta. – Szépséges lett az OT a XVII-re. (Feljegyzések erről itt is, rendre.) – Mindennek határán túl védenem kell szabadságomat. Ahogy én azt képelem. Ez jó kétértelmű. – Jó rendezgetni Lisiéket, Mukiékat, Lusóéket. (Írtam már? Van, amit fejből tudok. Ezt fejezem ki így.) – Jó, ha bőven van itthon géppapír. Csak olyan si vár környékről hozom az olcsót. Hm. – JÓKRÓL IS ÍRNI. (Na, tessék!) – Egyetlen slágerénekesnő feje az MTV-ben, a felügyelőné: „Jó ég...” Kezdem tovább magyarázni, férfiak, nők így milyen rémesek az utóbbi évtizedben már, de ő mondja: „Nem, nem, csak a tekintete... benne a jelenség... borzalom.” – Egy tévében, de műgyetemi fiatal emberek, stb., értelmes fickók: „És tudjátok, itt hatalmas robotokkal kell megküzdenünk...” Tévé-játékok így

komolyan véve! Jóságos ég, szintén. Aztán a „funkcionáló meddőhányó” a német adón. Nem részletezem. Ha vannak is kiváló erők ilyen tévéknél, nem minősíthetők, mert olyan közegben mozognak, hogy nagy értékeik abba mosódnak bele, s ki tudja, mi kor milyenek(nek kell lenniök). De pár egyéni ség így is átüt, megáll. – A slágerzenék kontinuitását – hogy folyton szólnak – nem lehet figyelmen kívül hagyni. Régen ez a tényező nem volt. Az elhüllyített, netán a hüllyének hagyott sokaság... a tömegek ilyen „lázasza”... ízlésük jogain belül érzik s tudják magukat. Agresszívek? Jámborak? Ostobaság a „mint egy rocksztár” kifejezés. Elém volt, hogy abahagyom a sapkás, majomkodós, bár sokaknak kedves szereplősdit. És velejáróikról is lemondok. –

48

Érdekes, egészen más kluboknak drukkolok ma, mint régen. Vagy akik régen nagyok voltak (mi kor?), nincsenek is horizontomon. Canarinóék, de Billék is, Ullstein megint mindig lecsúszik, pedig, Liptonnal együtt, nagy volt. Lipton ma is kb. az. – A medvék régen, jegyeztem fel, „Adok! – Kakukk!” játékot játszottak. (Nagy robotokkal?) A kártya óriási fejlődés nekik. Az emberek adok-kakukk játékaikhoz (gépi játékok) mik adhatnának visszautat a hajdani emberi be? Vagy épp ez az ember? Nekem nem egészen ember, mert mai ember? Ide jutottam? Nem vagyok engedékeny. Elmondhatatlan viszont az izgalom egy Fülöpkéért, Méziékért. Így nem lehet meg ez a könyv (írtam már, de nem lehet elégszer), mert a szíve elmondhatatlan épp. – Ilyen bajnoki rendszert senki se játszik! (De, biztosan. Semmi ben sem vagyunk páratlanok.) Sokan abahagyták a gombfocit, kártyáznak másképp. Rokonok? Nem? Nehéz. A mi kártyánk rendszere, mint pontos

felélődés, így megmaradás. Ld. hátlap. – Van, aki úgy akaszkodik, hogy végképp nem lehet „leveszekedni” őt magunkról. A végén azt mondja, mint rossz párkapcsolatokban szokás, (nekem egy férfi ember nem is párkapcsolat): „Te kiabáltál velem a végén.” Ő kiabált. De ez tisztázhatatlan. Engem figyelembe nem vevő, csupa-szeretetlenek mondott másságát tûrjem? Annyit kérem: ne legyen ő az egyetlen, aki benső-csend igényembe beleront. Annyit olvashatna tőlem! Ha írta érdeklődik. Ha „én kellek” neki. De neki a maga pillanatnyija kell.

Mondtam, e kis közjátékok, beiktatások: kontrasztok, íme, ahhoz képest, ami „a mi bajnoki kártyánk”. Szerencsére, nem csak a kártyánk ellenjáték. De ne legyen „ellen”, és nem „játék”. Ha valami ki zökken, még a Hamlet említése is hiábavaló. Ki zökkent az idő, ó, kárhozat, végképp el van ketyyintve az egész. Fel esleges vagyok én is, mehetnék vissza egyetemi városomba vígan játszani, mint Gábor Miklós elemzi szenzációsan a királyfi t.

A funkcionáló kráteresek elfelejtik, nem is tudják, írtam, hogy utáljuk a funkcionáriusokat. Én az „apparatszik” és a „szamizdat” szót is utálom, mert szovjet-orosz. – A sok sörivást a pénzt és a cipel és fogja megbuktatni nálam. Nem a hízás félelme. – Micsoda nagy dolog egy ilyen állandó rendszer, mint az NKKB és az OT. Vissza lehet térni hozzájuk, bűvárolni lehet őket, aktívizálódnak. – – A kocsmai emberekről is többet tételteztem fel. Nem járok kocsmákba. Nem az én társalgásom. De a magam embereivel így leülni: azt se már. Sok helyre épp azért nem járok, mert akár talán még jól

is el lehetne beszélgetni. Ne lehessen nekem jól elbeszélgetnem. – Keserves tévében látni komoly zenészeket, ahogy rockosan hül yéskednek. Fejbe verik egymást, négykézlábra ereszkednek. Derekas művész urak és hölgyek, ilyenek titkon? Takaros arcuk efféléket rejt? De mit rejt az arc, mi a „megjel enés”? A mai világban agyon-favorizált külsők s etc. E világ már nem az én világom, de nem mint Pili nszky mondja. Nemes leereszkedéssel – többé senki és semmit nem akarnék kezelni. De hogyan lehetséges az? Mégis érdekrendszereim vannak, része vagyok ilyeneknek. Mindenütt összeütközni? Ebből így együtt lett elegendem.

Folytatódott az OT/XVII., véget ért egy forduló. Koal áék nyerték a döntőt a feljavult Szpéróék ellen, akik (Szpéróék) visszavágtak Aloysi uséknak (AAAA) és KaktuszCH-nak is, de végül. Mármost így, hi hetetlen, Bili ék 34, Palmarék +32 mögé, Mézi ék (30 és mínusz) elé a III. helyre Koal aPostageNyuszi 30 és mínusszal feljött. Igaz, rögtön pi hennek is. Hatalmas izgalom. Mondom a Fel ügyel önének, mi közben Totyi a kezemben ül, s mindent megtesz az önveszélyesség és a kártyázás akadályozásának érdekében, jó, hogy egy torna lett a könyv középpontja, így jobban bemutatható sok minden.

Vi sszatérek jegyzeteimhez. Ha a 64. évem után a 65. a „mi a 65. mező”, a sakkban, kérdést hozta (mert a 64. a sakk éve volt, a sakktábla 64 mező, hát mi? Minden = a 65. mező! Konkrétan: megúsztam a borzalmas halált, mert nem siettem nehéz cipő, nagy testsúly (talán), nem léptem a vörös tűzoltóautó elé a Clarkon, elszámítva irányát. Él ek. Rengeteget dolgoztam (írtam), elhíz tam közben, megszakadt legal ább egy kapcsolatom, melyet a világi körülmények nem

engedtek, sajnos, nem kettő. Lotti kutyánk jött áprilisban. Totyi él. (Lotti! De Szuszi, elődjé: az emlékek emléke! Emlékszem, ahogy halála előtt három nappal – ki tudta, drága nagybetegünk akkor hal meg! – visszahozott a Keleti-be a vonat, valami vezetékhiba miatt visszatolatott, s én leugrottam, rohantam haza, eléve hozzá, Szuszi nkhoz! ő a Dömiék ligájában, NKKB, játszik, Guszti/Kutya/Szuszi a klubja, róluk később.)

Nem kis teljesítmény: annyi minden volt, amit tőlem nem „kaptak fel”. Nem került diskurzusba, ó. De hát akik diskurálnak, rajtuk is múlik. Helyette volt: az élet rövid, Tandori hosszú. A kártyabajnokságok hossza, ó... S egy ilyen rövid könyv, és benne ennyi minden. Az élet hosszú és sokrétegű, s én, ha azt mind írnám... Én vagyok ebben rövid. Azát húzom, a rövidebbjét.

Halálok és elszakadások ellen nem jó a kártya, de különben majdnem mindenre jó!

51

Milyen nehéz volt legyőzni szégyenkezésem a *Mennyezet*... kötetnél, hogy versek a koalákról, a bajnoki kártyáról. Mégsem volt más út. Csak ez nem vezetett a diskurzushoz, Németországhoz, Berlinhez. Nekem egyik sem kellett. Szpéróék miatt halasztottam el, aztán nem is kértem újra a DAAD-ot. (Ösztöndíj.) Lettek volna később is segítők. De ha a Tandori nem, hát nem. Ez is egy felfogás. Hagyjuk.

Unom, jegyeztem fel, a focisták nevét. Zidane, Rolando, Beckham. Én, aki gombfoci-könyvekben annyit... de nem és nem. Unom a síugrókét is. Örökké a sportolókról, politikusokról, slágersztárokról van szó. Felöllem! Csak unom neveiket. Is.

De nem lehetne – fel sem forrósodna a dolog! – 1972-ig végig smertetni a kártyát.

Mennyi föl ösl eges fel j egyzés. Mi mi ndent hi szünk még magunkról is. (Hal lom: „Na, öregem, most mondtál igazat!”)

Kézrángás. Nagyon fáj a csuklóm a gépeléstől. Majd lesz valahogy. Kezem sem rebbent. Szemrebbenés nélkül beszélek. Stb. Ostobaságok. Mi ndent s mi ndenki t örökké hi báztatni nem lehet! Totyi, magam, jel legem, egykor Szpéró, választásaim stb. összjátéka zajlik (vel em). Mel ón kí vül senki vel nem akarok kooperálni. Szív ből már, a kártyán kí vül, nem is tudok. Még egy dologban: én igyekszem kedves és udvari as lenni hozzád, hát légy szíves, te is. Ám ez nem megy. Az illetőnek az ő életében esélyek jönnek, fordulatok – olyan emberekkel függ össze, akik nekem „nem”. Olyan dolgokhoz jut, melyekről nem fogom hallgatni lelkes beszámolóit. Jobb ha a kapcsolatot véget ér. Vagy ld. makacs telefon-keresőm: semmi mással nem törődik belőlem, csak amit hallhat tőlem, meg amit tőle meghallgatok. Pedig hajdan egész jó olvasóm volt. Sőt. S most mégis ez. De ő talán nem akar ennyi munkát tudomásul venni tőlem. Jó. De miért erőlteti akkor?

Számít ez? Hagyjam már abba, mondtam az imént.

Ennyi re szarnak tartani az életet, mint én (ha belegondolok), divatból, hazugul vagy tévelygésből NEM LEHET. Nem úgy tartom szarnak az életet, hogy még unokáim is prosperálnak, pozícionáltak. (Ni ncsnek ni ncs illyenje.)

A Kártyabajnokság (a torna): tevékenység, saját tulajdonú izgalom, szerves élet, melyhez nem kell „kinti” más; szeretteim őrzése, együttléttel velük... s a véletlen, a sors. Bármilyen ánytt szenvedsz: itt a bajnokság! Örökké játszódik.

Na, hagyjuk ezt.

Ha van, akit másoknál is jobban „megterheltek”, magam vagyok az. Csak magamtól nem szabadulhatok. Akkor nem egyszerűbb komplexen, mint kierőltetve az ügysem teljes szót?

Az élet lecseng, elfogy. És tovább kell élni Pipi Néni nélkül... hol van csodáskalkitkája, melyet a Felügyelőné berendezett neki? Melyben Pipit megtanította, hol a fűcsomó, a fürdőtál, merre vezet a rúd? Pipi, aki nek lement a nyakáról a toll, sok hatása, lila nyak, áttetsző csontocskák... s milyen gyönyörű madár lett. A szoba levegőjét is megfújta körötte, s egyszer nagyot vétettem mégis ellene. Hogyan lehet így bármiről beszélni, akármiről is? Ha mindenről ügyse?

A kártyabajnokságnál mindenről lehet beszélni!

Legyen elegendő ennyi kontrasztanyag a világból? Talán.

Vissza. Lotti kutyánk (katalán pásztor, nagy tünemény, de kicsit túl energikus még, vad, fiatalka 11 hónaposan is, bár nagy, 22 kilós!) még nincs beosztva kártyaklubba. Ráér. Fülöpke/Phil lenne a klubja. Jó, hogy nem még, mert Fülöpkéék maguk akartak nyerni végre. Méziék is! Mézi/Ibraha jobban lerázott eddig minden kapcsolódni vágyót, mint kapcsolatokat én. De hogy nyernek-e? Náluk legalább igazi a tét. Nálam – örök hullámlás.

Borzasztó teherbíró vagyok – és sérülékeny.

A kártyabajnokság is igazi hullámlás, de másképp. Valódi tény mindig (ahogy írtam már). Fáj a kezem a gépeléstől, az ujjam begye.

Latol gatj a-e vel em itt bárki is, Olvasóm, komolyan: mi lesz az OT/I végeredménye? Mégis örülök, hogy így részleteztem. Jó, hát ez a könyv – ilyen tárgy. Hirtelen inkább a többi dolog marad fénytelen, a kontraszt elemek nem élednek. Helyes! Ne is.

Hagyjuk jókora világot, különben még megbánjuk!)

(Sérüléseim hamar is múlnak.)

Lapozgatok vissza felé a nagy tornakönyvben – mekkora köteg mondja róla a felügyelőné –, mutatom, valamelyik korábbi évből is ugyanilyen nagy, bele kell férnie hat tornának, két szuperkupának tehát. A 2003/2004-es tornákat (három-három torna, írom újra, tehát 1–1 Szuper Kupa) 2003. október 24–25-én kezdtük. Október 23. a korai kártyázásomra, nagy szerencsémre, apám bölcsességére való tekintettel az előző Szuper Kupa végnapjának maradt meg.

(Abszolút nem vagyok papázós, sőt. Divat lett ez az apa-micsoda a mai magyar irodalomban. Ne bán, hogy én. Nem. Csak igaz, ami igaz. Kártyaszempontból, is.)

Totyival, leírni, hogyan járok-kelek a szobában. (Hogyan lehet leírni? Ahogy kapaszkodok rajtam stb.)

Viselkedése (Totyié). Hogyan lehet leírni? Máni ákus képeslapki rakó lettem. Polcainról leveri a képeslapjaim egy részét. Még azt se láttam soha, hogyan. Rejtőzködve él, haha! Egyszer majdnem láttam mégis. Hatalmas szárnylengetéssel repül, ki csitlassan, se szél leveri a lapokat. De nem biztos!

Lottival sosem lesznek olyan kapcsolatban, mint Szuszi val. Szuszi megtanulta kint, ahogy a felügyelőné madarakat etetett, a madár: „gazdié”. Szabadon voltak együtt, Szuszi és Totyi. Ez volt.

Már csak volt.

Nézzük azonban, ha már az OT-ről ennyi szó esett, az NKKB-ben mi minden volt. Lapozzunk vissza a 2003/04 I. torna végeredményéhez.

S de szép dolog is volt (az), íme! Laposnak és Csiripnek, a két örök jóbarátnak volt itt egy csodás dolga. (Egyébként Lapos a Szuper Kupa abszolút világrekordere, 123 ponttal. Gondoljuk meg, háromszor 41 pont. Mi csoda átlag. Már Totyival.)

Totyí csak klubtársa Laposnak, nem más. De nagyon jó küzdés az, amit várhatunk tőlük mindig. Íme, most is.

Lapos/SzW/Totyí, Dömiék csapatának négy oszlopa közül az egyik (Dömi, Broomey és Csirip mellett) a II. fordulóban az élre állt, aztán is jól szerepelt. De főleg Bájos/Poszi ígérkezett egy darabig nagy esélyesnek. Bájos a Bubus úr felésege. Szlovákiai, szép nagy természetű medve. (Lusónál és Bulmárnál ki sebb.) Igaz, Bájos/Poszi nyerte az I. bajnoki fordulót, ez nem jó előjel. Később TVMaci Valér/Goncsarov vezetett, majd Dömi. Hanem akkor, a XIII. fordulóban, Csirip-CsCsSzp az élre állt, és végig vezetve nyert. Az a Csirip, akitől senki se várt sokat, mert régóta(?) nem produkált semmit. Ellenben Lapos/Totyí! vi sszakapaszkodtak, és az utolsó fordulóban...

Tessék: Bankárék/Tóni ellen a 16 közt 8:3
Patti/Pipi ellen a 8 közt 9:2
A négy közt (elődöntő) Jakabék/
Éliás ellen 7:4
végül a döntőben Záróra Tili/Lisi ellen
6:5, 27:25 laptöbbséggel.

És a második helyre jöttek fel, Csirip mögé közvetlenül. Megelőzve Goncsarovékat

(TVHV), Guszti /Kutya/Szuszi t, Sörösék/Rudi klubját, Broomey/Blanka/Alízt.

Mennyi ismerős név, ugye? És az is jó, hogy ismerősek már kicsit talán a fogalmak, fordulatok, számszerűségek is. (Aki az OT-t figyelte itt. Egyébként a XX. forduló eredményének kialakulását – a végeredményét! – követni fogjuk. Január 6-án, ha jól mondom, Vízkeresztkor ér véget az első 2004-es OT.)

Ami itt Dömiék ligájáról, az NKKB-ről kell pár szót ejtenünk. Az Olvasó több nevet ismer már, de fogalma sem lehet a csapatokról, klubokról. Tessék, jegyeztem fel:

DÖMIÉK csapata. Természetesen Dömi, vele Zénó (az unokafi vére), meg egy Staedtler nevű majom. Dömit nem kell bemutatnom, am azok meg ketten a harcostársai. Brumi, Dömi neje, Blankával (Zénó felesége) és Alízzal játszik egy klubban. Csiri pről volt szó, a két Cs két jóbarátunk már meghalt verebének kezdőbetűje, Szpérusz meg (Szp) Csí A. barátomtól kapott ajándék veréb, barna varrott. Laposnál Totyi a klubbtárs-sztár, Szaz Szivacs, és Wagner egy kis lándzsás figura, védelmezőjük, testőr.

BARNABÁS csapatában Barnabás egy „Tartalma Medve” nevű, ritkán látható medvével küzd együtt a klubban. A medve ilyen feliratú dobozkában érkezett, ő is barna. Barnabás neje Patti, vele játszik együtt Pipi. Barnabás a Medve Takaréknője, vidéki esen gazdag. Dömi tőle kér kölcsön anyagiakat, sosem adja meg. Velém voltak Angliában, Lingfi eld pályáján, kézenfogva jöttek velém kétfelől, s Dömi szerint Barnabás hangosakat *lingott*. Ez Dömi!

Itt játszik még Samu, vele Némó, Szpéró utáni verébkénk, akit az én hibából engedtek ismerőseink. Még kötelezőnek tartottuk, hogy lemenjünk Jel sába, az Adriára.

Szpéró és Némó itt maradt, féltem, nem boldogulnak kettejükkel, dühös voltam (magunkra, hogy elmegyünk, ez volt az utolsó utam Szpéró mellől, s az egyetlen), kértem, ha nem megy a dolog, engedjék el Némót. A kicsi Némó a Felügyelőné barátnéja volt, játszottak együtt gesztenyegurítósdit a szönyegen. Némó később megbocsátott nekem, a madárkák sírjához zarándokoltam ki (de rég nem jártam már náluk se, de hát a bajnoksággal és egyebekkel folyton itt vannak, játszanak!), s mit látok: kettétépett könyv egy fa tövében. Nézem: *Némó kapi tány*, a Verne-mű. Bár talán Némó boldog volt. Remélem, nem fázott meg kint, s talált enni valót. Három hét után már kockázatos a madárelengedés, ha nincs kertünk, s ha nálunk nőtt fel ő.

Ábrándos a negyedik klub Barnabásnál, vele játszott Simonka és Celesztin, két bárányka-féle hosszú lábú lény. Mikor nem utaztam el (Szpéró mellől) 1986-ban Angliába, örömemben vettem őket a Gólya Áruházban. Sérült emberek művei. Celesztinnek nem varrtak hangszálakat, ám Simonka annál pofázósabb. Él es hangon kukorékol, szemtelenkedik. Szerettek volna a Bárányékhoz átmenni az OT-be; most ott is vannak, de vissza fognak jönni Ábrándoshoz (aki dobozban élő kis fehér medve), s itt már a Trióval lesznek együtt,ők három veréb, fotón, jópofák, ahogy az ereszen ülnek, néznek, itt szemközt az íróasztalom túlján.

Így nem lehet oly könnyen szakítani a hagyományokkal. Simonka és Celesztin a jó példa. (Névadásuk: a felügyelőnéétől, ahogy sok medve és lény neve ily eredetű.)

Most – ma, hogy épp ezt írom – „rácsuktam” az imént Totyira a szoba ajtaját. Aludni fog hamar. Nekem az egyedüli evidens dolog

ez: nem menni sehova, nem utazni, Totyi val lenni ugyanazokban az időpontokban mindig. Ez nem édeskés viszony. Totyi erőszakos, bár rendkívül rám hangolódott, elképzelhetetlenül. Igazi veréb maradt, van (sok) akarata, és nagyon igényel engem. A felügyelőnével is pompás a kapcsolata.

A MEDINÉK csapat névadója egy fehér macsó, aki a Medin Kolač feliratú régi „jugó” mézeskalácsos dobozokon ül, ráfotózva tarka kockás háttér előtt. Gyűjtöttük őket, és F-éktől is kaptunk egyszer egy Medint. Valaha Méziék is játszottak náluk, de csak a kezdet kezdetén. Medinéknél klubtársa Tutu, egy szegény félvak zöldike, rég meghalt, egy hangot nem adott ki soha, barátja volt a Berci kanári (Canarino/Fnac/Berci klub, OT), akivel együtt hoztuk el őt Kispestről, télen. Egész kommandóakció volt. Pokrócokban az ottani kalitkák. Roncskalitkák. Itthon kaptak gyönyörűt. Berci, a hím kanári, a hím zöldikének, Tutunak udvarolt. Ezek ők!

Tutu életét egyszer válságos állapotában a felügyelőné mentette meg négynapos munkával. (Tutu volt válságos állapotban.) Medin/Tutu/Luso – ez a klub. Lusót Londonból hoztam, nyertem egy Luso nevű lovon, említettem már így-úgy, és vettem Luso medvét a reptéren. Ő öleli át Ambrusékat, Lisit stb.

Centrális klub itt a Bankárék/Tóni. Bankárék ez két medve, metropoliszi házaspár, fekete és fehér. Dömi nagy barátai, kölcsönzői. Tónika az egyik legcsodásabb verebünk volt. Hím veréb. Előtt szárnyal hozták, tökéletesen idomult a körülményekhez, kicsit volt csak félénk. Kalitkája az ablakhoz közel, növényei mellett volt. Tóni, a kicsi kertész. Többször is felvérezte lábát, mentem gyógyszerért, addig a félénk Tóni

jámboran ült a felügyelő kezében. Külön legenda, jaj, hogy most tíz éves, mikor meghalt, december 15-én (1993) épp Londonban voltam, telefonon vettem halál hírért. Egy padba belevéstem a nevét, aztán újra. De elvételtem a nevet, mást véstem rá több év múlva. Mikor a *Londoni Tandori* c. filmet forgattuk (ah, már nem akartam volna akkor utazni; hagyjuk, van, ahogy volt), nagy garral vittem oda a stábot a padhoz – hült helye volt. A padnak.

Ott van még Záróra/Tili/Lisi. Záróra kis lógómedve, műanyag, kalitkai, Tili társa volt. Tili meg zöldike. Mennyi tragédia, bánat volt imádott zöldikeinkkel, ugye? (Ha valaki követte ezt...) Tili tragi kusan halt meg, Szpéró barátnője volt. (Szpérónak később Csucsú udvarolt vadul.) Erőszakos, de ügyetlen repülő. Sokat írtam kapcsolatukról. Agyontojta magát, nem értettünk megmentéséhez. Hogyan alakult ez a klub? Mi volt eredeti neve? Hiszen Tili 1979-es madárka, s neki vásároltuk Zárórát, Lisit meg pár éve hoztam Bécsből! Történeti rejtély. Egyszer, ha a régi tornakönyveket is előszedem, ki derítem.

Lisi ott volt egy kirakatban nem messze szállásomtól az Ungargassén. Jól kinyitottam érte pénztárcámat, de megérte. Csodás kis medve.

BUBUS úr csapata Bájosból, Tituszékból és egy Kék-Sárga eredetű klubból áll. Bubus egyszer majdnem elveszett, édesapám ment vissza érte a Svábhegyre (1943?) – és Bájost a Felügyelőné hozta, vette, szlovák eredetű. Dömi rossz nyelve szerint a Bájos prakkerrel kereskedett Szlovák és Magyar közt. Haha. Őt párszor jól elverte (Bájos a Dömit). Bubus neve mellett, a klubjelölésben, YB van. Yashica fényképezőgépünk, meg a Brown

villanyborotvám nevéből. Bájos társa Poszi, ó, istenem, Poszi. Csodás poszáta tojónk. Ő is megvakult. (Mennyi vakunk, sántánk, ellőtt szárnyunk volt.) Akkor jöttem rá, hogy a Poszi vak, mikor egy du. (bor hatására) díványunkon, egymagam itthon, elaludtam, s Poszi egyre a kezemen ült. Csuklómon, ahogy Csáth Géza foghatta Kosztolányi kezét. Fogta. Kézből etettük éveken át a Poszit, végül lábtól elvérzett.

Tituszékra (Tisusz és Berenisz, házaspár, kicsik, sárgák) Dömi egyszer gyalázatosan azt mondta: „Hülye mázlisták.” De Dömi nek, aki professzor, Tisusz a legjobb tanársegédje, és Dömit szeretné megtanítani, önzetlenül, írni. „Nem akarok önzetlenül-írni tanulni”, így Dömi. „Tisusz, mázlista, taníts meg önzőn-írni.” Hanem a mázlista szó kiment már a divatból. Tituszék társa Mokka, egy csodás verébke. Réges rég meghalt, persze, ma csak Totyi él itt. Mokka visszafej-lődése nem ismert határt. Eleinte kijárt, aztán nem volt hajlandó fél percnél többet időzni karunkon, ha kiemeltük a kalitkából. Végül nem jött ki soha. Tíz és fél évet élt ő is, és túl nagyokat tojt. Lehet, ez viselte meg. Most Muki, a szépséges kis fehér medve (említettem: Fény utca) csatlakozott hozzájuk. Nehezen megy a dolog, de már ki fognak tartani egymás mellett Tituszék-Mokka és Muki.

Megint külön történet – mi más lenne – az ötödik NKKB-s GUSZTI csapaté. Guszti /Kutya/ Szuszi. A „Kutya” édesapám levélnehezéke. Szuszi kicsapott, v. elszökött kutyaként került hozzánk. Mondtam-e, bánkódunk most, mennyire túl sokat vártunk volna tőle azonnal, mikor – fogai szerint – fél évesen felűnt horizontunkon? Nem mesél emelkedős történetét nálunk, elég legyen ennyi:

kis kutya volt ő, és idegei sokszor felmondhatták a szolgálatot a gazdavesztés megpróbáltatásai után. Végül nálunk maradt (visszakerült hozzánk, mikor már kétszer ki tettük a szűrét) (bár jó helyreadtuk). és csodálatos életet élt, rettentő gyász volt halála, majdnem 15 évesen. Lotti hasonló kutya, de barna, nem fehér, és – más is. Jakabék/Éliás a második klub itt (havan sorrend. Gusztink, aki egér, nagyon rokonszenves kis arc, a Felügyelőnével érkezett 1967-ben... jaj, ti régi idők, szépek voltak, meg milyenek is még? Bonyodalmasak. Jó, hogy a munka ment, sok minden remek volt, „előbbre jutottunk”, pl. meglett az NKKB! Jakabék két nyúl, a Jakab és neje, Tapsi. Éliást már mondtam. Igen, a felügyelőné szerint Éliás nevetett. Mókázott. Építkezett a karunkra füvekből, fészket, és még ma is vannak magasabb polcokon könyveink, melyeken az Élike füvei tarkállanak-sárgulnak. Másutt írtam már róla is. Főveréb volt!

Bubuséknál, most látom, elfejtettem részletezni Kék-Sárgát. Két kaucsuk medve, kedves kis méretűek. Nagyon jók a kártyában! Pippa egy kék-sárga kacsa, egy Párizs melletti pékboltban is volt ilyen, én a Tati áruházban vettem. Ah, Enghien és Lóversenypályája. A versenyekre menet a péknél vettem kenyeret, néztem a kacsát. Öröm volt a Tatiiban hasonlót vásárolhatni. Cicu ki csi veréb volt, egy napot se élt nálunk; vihar verette ki.

No, Gusztiék csapatához vissza. Volt úgy, hogy a Kék-Sárgáék idejöttek volna, de a GUSZTI-csapat annyira együtt van, hogy ez szóba se jöhetett végül soha. Bronzék/Mi/Za, azt jelenti, hogy a Bronzék maguk, ugye, az két medve, alacsony kis bronz medvék, pesti

nagyapáméktól hoztam el őket. (Még 1948-ban. Azóta jel tel en él tek, mí g csapattársai nem lettek Gusztinak.) Sokáig ugyanúgy nem voltak képesek tornát nyerni, ahogy Fülöp-kéék; Méziék máig etc. Kétszer is másodikk lettek aztán a 2002/03-as évben. Csak első nem! De a Szuper Kupában nőttek az esélyeik. Az utolsó, a III. NKKB XI. fordulój a után ez volt a Szuper kupa állása, érdemes kivétíteni:

1. Bronzék/Mi /Za... jaj, el ne feledjem. Mi kóka a Mi, egy napot se volt nálunk, szélverte fióka, hangos sikollyal halt meg estére...

94 pont

2.-4. Bankárék Tóni 85

2-4. Brumi Blanka Alíz 85

(Broomey, Broomy, Brumi, sokféle írása van)

2.-4. Ábrándos/SC 85...

És senki se hitte volna, hogy Ábrándosék csaknem utoléri k Bronzékát! A vége ez lett:

1. Bronzék/Mi /Za 108

2. Ábrándos SC 107...!

Így Bronzéknek is lett végre I. helye, igaz, Szuper Kupa „csak”, de az, lehet, még többet ér. Nem tudom.

Ami t igazán számon tartunk, ez a kettő az: a tornagyőzelem és a szuperkupa-siker.

Csapatdolgokról továbbra sem írok, Dömiék-nél se. (Milyen nagy egyéni ség Dömi, jellemző: az NKKB neve inkább „Dömiék”. Az OT-nál nem ilyen erősen „Kaktuszkáék”, „Szpéróék”, nem, egyáltalán nem. Dömi „a” Főmedve maga!)

Szeretem megvenni Totyinak a salátát (0,01%-os hatásfok, ennyit fogyaszt, ennyit se), mégsem „szeretem” a piacot. Jó nézni, ahogy ösztönös diadalal a salátákon állva Totyi megkezdi egy-egy napját.

(Nyomorult sör! Olyan jó, kell a napomhoz.
De ha hízlal?!)

Az egyik reggel, valami ünnepnap volt, hétvége, úgy mentem ki a konyhába, hogy cigányzene, efféle félművi népzene szólt. Hallgattam kis darabig, neveltünk a Felügyelőnével, milyen furanyenyerezés (nem volt „egészen” ez a bizonyos úri-útfélicigányzene, tehát én nem a romák zenéjéről beszélek itt, hanem a „ciki” zenéről), mondtam is, a Karinthy Frigyesék ilyenektől is ihletődtek a halandzsaszövegeik írására, s akkor bevágott. Azt mondtam: „Tudod, én ezt még mindig sokkal jobban bírom és kevésbé unom, mint a pop és rockzenét! Mert azt fél nap hosszat hallgatom, bár ha csukott ajtón át csak, de...”

„Persze, persze”, mondta a Felügyelőné, „de azt a Totyiboldogan hallgatja.”

És környikálrá, és én a Totyimiatt hallgatom. Aki nek a szárnyas ajtaját most is megsmogatom.

Közeledik, sőt, örökké itt az idő, amikor a Love Story és a Keresztapa zenéjén, a Michel Legrand filmzenéken kicsit sírok. Milyen velem egyedül. Dömi csak néz komoran maga elé, félt engem és félti magát.

Reálisabb ügy a fulladásom. Éjszaka felkelek – kevesebb sört ittam, most elfogy a készlet, kevesebbszer megyek ki éjjel –, ám ahogy leülök a vécére, ahogy felállok: fulladok. Ahogy visszafekszem fölközel matracomra, negyedórái g fulladok, zihálok. Most, hogy a nyáron majdnem bementem a tűzoltóautó alá, borzalmas halál, vagy még borzalmasabb túlélés aztán, anyámra gondoltam. (Én, aki nem „szülőzök”. Én is szülőzök, csak én nem tudnék a szüleimről annyi rosszat összeírni, volt, ahogy volt, és sajnálom, hogy apámat mindig untam, ha az első világháborús

bal káni élményeiről beszél, meg a család-történetünkről, és anyámmal eléggé bajlódva viselkedtem, mi kor az el fekvőben volt.) Elgondol tam, jó ég, anyám 66 éves volt, mi kor meghalt. Igaz, rémségesen, szörnyű két év három hónap után. De én még nem vagyok 66 éves! És ez a fulladás, a felszedett nagy súly, igen, még sosem voltam ekkora súlyban...

S akkor Dömi: „A Felügyelő (ő így mondja: a barátom, sőt, a M.!) újr a suliba jár, csak ellipszi lonnal írja!” (Súlyba járok.) S ő engem, magas tandíjért, mindig is be akart volna íratni a medveegyetemre. „Megl ásd, az egy világegyetem!” (Hogy ne kelljen mindig a Barnabáshoz és a Bankárékhöz kuncso-rogni járni a.)

64

Mondom a Felügyelőnének: „Egy kései főmű lett ez a *Zen Koala Kártya*” Mert megoldot-tam benne a legnehezebbet: nem terheltem, nem nyomtam agyon az Olvasót sok adattal, de már a könyv fele táján bevontam őt egy világba, ahol evidens neki a sok medve, meg hogy a Barnabás hogyan és mint, a Dömi, a Totyi... Ez a legtöbb, amit egy nehéz témában elérhetünk. Mégis: így van-e ez? Képzelm?

A Felügyelőné azonban, jól gondolja-e, vagy sem, a lelki egészségemért (a testiért is) önzetlenül és – miért ne! – önzően is drukkol, tehát ha a Barnabást hallja, ezt a nevet, első gondolata, persze, a tájszó-lásban beszélő, rendkívül jó szívű kis zömök barna medve, aki nek a Patti doktornő a neje, ám a második gondolata, hogy én egy-kor Lingfi eldben, a Lópályára, oly vígan mentem a Barnussal (Barnabás) meg a Dömi-vel, kézenfogva (és a vodkát a táskámba rejtve, mert italt nem szabad beinni, csak

a pálya italából szabad, akár lerészegedni is ott), és mekkorákat lingott a Barnabás a jó hagymás angol kosztól. És hogy nem kísérelném-e meg (Dömi: „nem-e kísérelné-e meg”) újra az ilyesmit. Ha nem is Angliát, nem is a lovat, de legalább Bécset. Akkor mit is kísérelne meg? Ezt kérdi Főmedvém. Na, így megy ez nálunk, amikor jól megy, és menjen minél többször jól.

Hogy végül nem fogok elmenni most mégse Bécsbe (két napra) oka nem az, hogy túl komolyan veszem az ügyet. Nem! Elmi en nem bírom elviselni az utazás körülményeit. Hogy pár utazási óráig nem én vagyok életem vitelének korlátlan ura. („Hogy a vonat visz?” Dömi!)

De ahogy a „66 év”-dolgokat nem bírom egészen komolyan venni, s a szívem mélyén könnyelmű vagyok, már csak a Totyi révén sincs soha idill nekem, nincs mégse, mert a végpusztulás képe ott bujkál, mit, bujkál! itt van. Ez más, mint az *utazást ne!*

Még alszik ő, majd elindítjuk a napot, tél van, fél nyolc felé, akkor kicsit vellem van, megkapja a slágerzenéjét, ordibál rá, és – érdekes! – majd csak késő délben ver le egy sor level ezölapot a könyvespolcra: Zürich, Írország, kutyák, madarak, Hvar melletti sziget stb. képét. A Hvar melletti sziget képét K. küldte, az abszolút poéta, isten éltesse ezúton is. Hajdani Szerkesztőmet.

Na, így mennek a dolgok, és feljegyeztem, mert most csak e könyv számára jegyzetelék, hogy így megy ez a testi bajokkal, hallgatni nem hallgathat róluk az ember, de ha mondja (ezeket a bajait), azt felelik, hogy aha, a segged fáj, vagyis a farpofád, kisugárzik valami, magad is mondd, de mi? A

66

combforgó? A mi?? Ha én azt tudnám, és nem mi ndegy? És hogyan fáj? Jó, hát... mondom. De akkor jönnek a tanácsok, mit kéne tenni. És én nem akarok semmit se tenni pluszba! Én ezt a könyvet is megírtam, tíz évi készülődés és két évi szorongás után úgy, mint amikor egy síkfutó az 5000 métert sprintben futja le, még 1500 méterre nem egészen jó ez az idő a nyéréshez, vagy talán oda is, 800-hoz még nem, de az 5000-t olyan idővel nyeri, hogy... De nem is az idő a lényeg, nekem az a lényeg egy ilyen kaliberű könyvnél (hála istennek, hogy ilyen kaliberű lett, s én ne tudnám ezt?!), hogy a rövidke idő alatt, míg írom, bár a kezem leszakad, a mutatóujjamon szó szerint tyűkszem lesz, akár a bűváron a homloklámpa, hogy egyben maradjon a képzet, érezzem, mit írtam meg, mit nem, rakjam fel a festéktokat, mint a Veszelszky vagy a Seurat. Igen, hát ez a könyv egy Seurat.

S mégse Seurat, nem tehetség v. rang okán. De mert ez a könyv nem „evidens”. Túl sok ahhoz a tényezője. Egy festménynek főleg egyetlen tényezője van, s ezért nem lehet leokádni, mert akkor második tényezője is lenne (s túl direktben). Egy írói művet le lehet.

Nincs hát cserebere. Majd csak lesz valahogy az izületi problémáimmal. (Nem lehet így venni! El kell menni Cs.-hez. Jó. Most pl. útlevelet csinálatok, bár nem utazom. Mert... de térjünk lényegesebbekre. Mert...)

Közben, hallom, Dömiék már jobb kedvben vannak, s „a Dömi ke dánol danol, a Dömi ke dánol danol, a Dömi ke danol.” Egy régi dzsessz-motívum, írtam máshol.

Nem kell elsietni, mondom a felügyelőnek, legyünk túl a januáron, aztán meglátjuk, mi időm van elmenni a Cs.-hoz (orvos jöteve).

Na, így megy ez, mondom, s hogy én csak a változatlanságot bírnam, elengedő kaland a kártyabajnokság, de mekkora kaland.

Első mondom, mi történt azóta, hogy Olvasómat a XVII. fordulóban benne hagytam. Meglett a XVII. forduló. S az történt, hogy Palmerék bejutottak ugyan a 4-be (elődöntő), ám ott kikaptak, és a mezőnyben hátul állók játszották a döntőt. A XVII. forduló után tehát ez volt az állás:

1. Bill/Bob/MGCs	34
2. PalmerRZsV	32 és plusz
3. Koala/Postage Nyuszi	30 és mínusz, óriási, így feljöttek!!
4. Mézi/Ibraha	30 és mínusz
5. Lipton Ke Pad	29
6. AAAA	29 és mínusz ...etc.

67

Így vágtunk a XVIII. fordulónak, ahol innen AAAA pihent. (Sajnos, nem sikerült nekik a XVII. fordulóban feljebb jönni, az Aloysi uséknak.)

A XVIII. fordulóban a 16 közt ez lett a párosítás (a körmérközéses tábla kivalálmái, majd a ki sorsolt mérközés sorrend szerint):

Bárányék – Billék – s lett 7:4

Az egyik legnagyobb meccs a torna során. Adok-kapok, folyton hullámzó esélyek, s a végén a nyíltból (ami kor ki-ki megmutatja lapját, lehet kombinalni, van alapja) törvényszerűen Bárányék! Azám, csak ezzel Bill letottyant. Mit tesz Mézi?

Én vittem színeit, nem voltunk kezdők, és rosszul indul t a parti, poén az ellenfélhez, Billék csapattársához, Ulstein/Icsihez. De a végén Mézi kerekedett felül, és

7:4

Mézi/Ibraha azért csak jön!

Szpéró is nyert, ez csak magán-öröm, de nyert, és Lipton/Ke/Pad kikapott! Ma játszik délben Palmer, kiderül, Mézin kívül „hozott-e” bárki is pontot Billéken.

Ne feledjék, Billék már csak egyszer játszanak, az utolsó fordulóban. S ha nyakukon 3-4 klub, ez nagy cidri, nadrágban a szív. Vagy épp: Billék még egyszer összekapják magukat. Hm.

A 8 közt Bárányékkal, csapattársukkal játszanak Méziék. Csalás nincs, de ha van isten, ők nyernek, Mézi/Ibraha, és már két ponttal (sajnos, mí nusszal is) vannak Billék mögött, ám eggyel többet játszanak! Ennyit az OT-ről.

Beszélgünk itt reggel (hajnalban még, mielőtt Lottit Levi né) a Felügyelőnével, mondom, amit ma hajnalban ezzel a könyvvel megcsináltam, 4 óra óta és beszélgetéseink mellett, az egyik legnagyobb feladat megoldása, J. D. Salinger is ambi ci onál ta (vol na?) ezt: megírni az ilyen átlagos családi hajnal t, a dumákkal, minden. (Vel ed, barátom, mondja Dömi, mint rémalakkal! Na, kösz, Dömi kém.)

„M., barátom, hogy bírtuk mi egymást?” így Dömi. S a Felügyelőné (Dömi nek néha Főfelügyelőné hangján): „Barátom, mi azért, ugye, elvise l hetők vagyunk, hogy?” Hangsúly fel a magasba.

Tudom, az „el megyek-e izü l etei mmel” című kérdésnél még nevetségesebb, mennyit foglalokozom a „ki zavar telefonon, ki nem” ügygel. Ellenben ez máris i rodal mi „mi nden kori ság”. Mutatja, valami „el emi ségemben” (ha van ol yanom), mi l yen el emi en vagyok felkavarható. Ez adottság. É l et mi nden kori ság? (Vi cc.)

Na, szóval, mondom, mert úgyse fogja senki így mondani, így, úgy, ez egy baromi jó

könyv, és, mondja a Felügyelőné, Dömiék már megrendelték „a Ternyesztőtől”, sics, minden iskolászintre, alagsor, földszint, emelet, padlás, kötelező olvasmány lesz. Medvei. A kedvéért Dömi is megtanul olvasni. (Önző-en!)

Hogy Totyi mondom a felügyelőnének, azt mondja: „Hát ez az, mi helyt van valakid, véged...” stb. Ahogy Kosztolányi is kifejezte ezt, sokkal régebben, hasonló tömörséggel. „A Lotti is...” Persze, rengeteg baj van vele, de – ne lenne? Akkor a Felügyelőné azt mondaná, mi nek élék? Van időm rá, van... Lehetőség, hogy... Na. De a Lotti, mondom magamban, még nagyon fiatal, vele csak az élet bajai vannak, ám Totyi már 6 és fél lesz január tizedikén, nálunk. Nálunk. Plusz egy hónap. És a vég bajai képzeltetők.

A medvéknek is voltak bajai. Visszekerésbeliek. Rettegtek, nehogy medvejavítóba kerüljenek. Mert a Tituszék, akikkel a Dömi ezért is volt ingerült, egy MEDVEJAVÍTÓ feliratú helyről jöttek. De ez bezárt. Háláért, nincs több medvejavító! Így az én Főmedvém. „Nem, nem, M.” (bizalmas nevem, Menotti főedzőből lett), „én tudom, ez medvedolog, ezt én tudom, nem te, több medvejavító nincs, punctum.”

„És hogy punctum, ezt meg honnan tudod?”

„Ezt tőled, na jól van, jól van...” Főmedvém kedvenc szavajárása. „Ez egy frazeológia”, mondja büszkén.

Szokás kérdezni, s az OT/I/XVIII-nál jogos is a kérdés, én is felteszem magamnak: ki nek drukkol sz? Ki nek drukkol ok?

„Ezt a mondatot is hogy megoldottad, M., igaz?” „Így Főmedvém. Szentelenedését akarja ellensúlyozni. De hát Dömi felülmúlha-

tatlan. „Ugye, én is így vagyok ezzel?” kérdi. Utal egy mondásomra: „Felül mulható vagyok, de alul mulhatatlan!”

Ez írásban nem jön ki, mert a *felül* és a *mulható* egybe *vagy* külön íródik, ha már íródik. „Ha már íródik, az baj, mi?” kérdi Főmedvém, általánosítva. „Sok baj van, he, az írással, akkor már?” De ne micimackózunk.

Alul is nagyon mulható vagyok, 64. születésnapomat közelítve négy hónapon át voltak válogatott zúrjeim: vezetékek? vese? hólyag? prosztatata? Magam kezeltem, az erős gyógyszerektől külön fulladások stb. De orvoshoz nem! Ezért nem akarok telefonálni se, ezt nem lehet megérteni? Egy önző fráter az ilyen illető, ha nem érti meg. Egy fokon túl már nem is „kedves” önző fráter. Na.

70

Dömi kérdi: „Szóba kerültem? Az mennyi? Mennyibe kerültem?” Mennyi szóba? „Nézted a fogam?” Mert ajándékba hozta őt a felügyelőné, aztán „a resztlit” is megkaptuk (Blanka, Zénó). Dömi vigyáz, meg nem sértené a Zénó barátját, hogy „te resztli”. Bár közel járok ehhez.

„Közel járok, barátom, a resztlihez!” mondja büszkén.

Jaj, mi kor a Dömi Londoni regényét írtam. De rég volt. Az a Kiadó is beugratott most valamibe, és jól átvert. („...ssza meg az isten mind a két kezével?” idézi Petőfi-változatunkat Dömi. Rákiabálók: „Medvém!” Lefokozom egy pillanatra. Medvék nálunk nem használnak csúnya szavakat.)

„Nem hiszem, hogy én elégbe kerülhetek, elég szóba. Hogy rólam elég szó lehet.” Egy szótárkönyvet lapozgat. „Vannak rólam pl. szólások?” És így tovább.

Nem ismétlem el, az ilyenekkel egy hajnal

hangulatát ábrázolni nehéz. De ha valaki jön most, mint ahogy a „Zabkeselyű” c. könyv befejezését túl amerikai asnak, bestselleresnek, műanyag osnak minősítette egy volt barátom, hát azt mondom: lehet, bár nem hiszem, de nyilván irritált rám. S mi kor én bekanyarítok így kifogásokat valaki regényére, hát abba is bej átszhat, jól érzi k, akik érzi k, hogy valami a kapcsolatban nem tetszi k. Akkor a kapcsolatot abba kell hagyni.

„Nálunk semmi se játszik be, ugye?” kér di Dömi. Mondom, nem, nálunk semmi. „Nekünk még a Szpéró is megcsipkedte a fülünket”, büszkélkedik. Igen, a fotelban ültek ők 1977-78-ig, és Szpéró egyszer meghúzta a Dömi fülét. „Csak mert te kérkedsz, a könyveddel, én is kérkedek”, mondja. „Kérem”, felelem. „Te most kéremkedsz vagy kérkedsz?” kér di.

Az esti játékból, írtam fel, játéktól, inkább, csak a Totyi hiányzik. Egyébként a XVII. fordulót, sejtethetően, ha így feltörték (a III. helyre, ha csak átmenetileg is!), Koaláék nyerték.

Bánt már, régi könyveimbe miért annyi angol foci eredményt írtam, nem a Dömi s Társai eredményeit. Most már se baj, vígasztal Főmedvém, a focit, a német 2. Bundesliga kivételével, meguntad, és minket nem. Jó, de a Különtorna-könyv, magam is tudtam, nem jó, visszarasztott. „Íme, te azt is tudod, mi kor nem jó egy könyved, sőt”, így Főmedvém. Mi ez a „sőt”? „Sőt könyvem nem jó?” Kétségbeesve elkullog.

Elhatároztam, mégis visszalapozok a régi tornakönyvekbe! Legyen itt ez-az, még.

Tati medvének talpán van egy cetli: „Szár mazási ország: Európai Únió”. Ez meg hogyan értendő? „Csak nem azért jött ez, hogy

rengeteg szabályt érvényesítsen nálunk is, medvéknél? Lesznek ránk, medvékre nézve, új európai uniós szabályok? Szabályoznak minket? Fogszabályzó, Tisza-szabályzó, ilyesmi?"

S hogy ő fogorvoshoz (agyarászhoz!) nem megy. Nyugtatom, nem is kell. „Altassátok minél többet a Tatit!” kéri. Ha az ilyen egyszerű lenne. A madáreléséges a Csarnokban már az Únióra hivatkozva kért 3%-kal többet. „Ez minden év elején többet kér!” Nálunk teljes zűrzavart fog okozni az Únió.

Mondják, háborog a Felügyelőné, másutt is okozott. Ennyi ben nem lesz különbség, teszi hozzá, köztünk és egy normálisabb uniós tagország közt. Egyelőre ennyi ben.

Zűrzavart fog okozni a belépés. Bár hát Ausztriában én nem láttam zűrzavart. Normális helyen a zűrzavart is normálisan veszi, nem normális helyen a normálisat is zűrzavarosra.

Már pardon.

Ugye, jobb csak Dömiékről, a kártyáról? Már Totyiról is szívszorogva írok, az uniós dolgokról meg szívszarongva. A háború után sokan mondták: még mindig jobb a szovjet uralom, mint ha... nem akarom mondani, melyik fél nyert volna. Mert azok, na ja, módszeresen fosztottak volna ki minket, a szovjet meg csak úgy ruszki módra. Én nem tudom. Ezt sokan mondták, és nem beszéltek össze. Mármost akkor most... Hm... Nem mondom!

Tényleg, ki nek drukkolok? Ezt nem az Únióra értem. A kártyában. Persze, nem drukkolok Billék ellen. Ha vesztenek, sajnálom őket, ha nyertek volna a XVIII. fordulóban, sajnálnám a többi eket. Méziék megérdemelnék a győzelmet. De vajon? És most látszik, milyen nagy dolog, hogy Billék háromszoros

(!) tornagyőztesek. Csak egyetlen tornát megnyerni is mekkora dolog!

Hát Palmerék? Azt hiszem, ha pl. itt Mézi egy pontra megközelítené Billéket, csak e három, itt említett klub nyerheti a tornát. Bár megtalálhatosodhat akár Bárány is stb.

Akárki, aki nek matematikai esélyei vannak.

Jaj, eszembe jut sok lóversenyfutam háj-rája, és elszorul a szívem. Azért csak elszorul! A cigaretta, a bor emlékére nem szorul el, a lovakéra igen. De hagyjuk.

Remélem, Szép Ernő úgy a mélyek mélyén nem vert át engem, írtam a mi nap, egy könyvismertetőbe. Hogy az élet, az élnivaló nem szép itt mégsem, vagy hogyan is mondta. („Szép”, ez nem stimmel.)

Ha a szabadság olyan nagy szám nekem, hát Dömi vel, Totyi val, a kártyával vagyok szabad? Totyi val nem, lásd szorongás. Dömi vel se, lásd szorongás. Mi lesz velük utánunk, medvéinkkel; mi lesz velem Totyi után? Szépen szimmetrikus. A kártyával vagyok szabad. Az emlékeimmel se, úgy összességükben. Hagyjuk.

Hagyjunk mindent, és írjunk.

Ah, nem. Ezzel a könyvvel sem vagyok szabad. Mégis megoldottam a Kártyabajnokságok Történetét, aztán kész. Nincs több meg-meg-nem-írt dologom, variációk jönnek, új vers-kötetek, esszégyűjtemények, ha igaz, de így, hogy előttem legyen valami, és meg kell oldani, nem lesz több semmi. Megvolt minden. Ezzel a könyvvel, érzetemben, hirtelen egy-könyves író lettem. Az egykönyves író nem az igazán, aki nek egy jelentős műve van. Hanem akkor vagyunk egykönyvesek, ha ez a könyv van, ez, amit írok éppen, s – főleg, ha jól meglett – több nincs. Vége.

Valami kor félve szégyeltem, hogy a kártyabajnokságról írok. Ma szinte azt szégyeltem, hogy nem mindig a kártyáról beszélek, hanem olyan sokat lázongok irodalmi dolgokban, marha „úniós” dolgokban, bánom is én! Ha tényleg kívül élek kicsit a világon, mit megyek vissza a világba a szidásával, a dohogással? Igaz, így igaz, igaz. Hát akkor most ez... Ám Dömi mondja jól.

„Ez a Kártyakönyv, meg a kártya, meg mi... nem vagyunk ugye csak fagyalt?” kérdi.

„Hogy mi csoda??”

„Jég, na. Vagy fagyalt. Németül ez ugyanaz”.

Vagy úgy, a bécsi villamosokon a Tichy-fagyalt reklámjára gondol!

Weil Eis nicht Eis ist! Tichy.

Hahaha.

Összedolgoztam egy csomót, és szétdolgoztam magamat. De „hogy 35 éves korodra már hülyére dolgoztad magad”, mint telefonle-rázhatatlanom mondja, az is túlzás. Vissza is vonná, de csak durván lehet az ilyen. Mondjuk, hogy ezt én mondtam, ezt mondja nekem. Meg hogy új verseskötetemmel fel támadtam. Miért, 35 éves korom óta szerinte nem csináltam semmit?

Hanem majdnem mindenki ilyen telefonálás. Azért jobb régi ismerősökkel se érintkezni. Én benne élek, mi ben élnék, a magam publikációs szekvenciáiban, hol jön írásom, mit kell megírni, jó lett-e ez ott, amaz emitt stb. Ők meg: jó, ha egy kicsi valamit olvastak tőlem. Nem mondom, jó az is, valami, de én nem ennek a mai kornak a valamije vagyok, hanem inkább nem vagyok semmi kor semmije (az Ady-tartás korszerűtlensége, na persze, hagyjuk), viszont akkor ne is társalgjunk felszínességekről, nekem óhatat-

lanul felszínes dolgokról, hanem maradjon meg a csöndem, ha nem is szilíciumos angyalcsend, G. F., na nem, hanem nagyon realista alapokon megkívánt csend. És ha nyökögök a csuklóm bajai val, hogy kipotyognak belőle néha olyan tárgyak is, mint félig teli söröskrigli, bele a krumpolis ládába, vagy mint írtam, lerántom (nem rántottam le!) combfájdalomtól elcsúszva, a konyhai gázbojlert, s hogy megkapaszkodjam, magamra tépem a sütőt (nem téptem még!), akkor miért ne nézhetnék végig elégedetten művemem, miért titkolnám azt, mondaná-e halász, ragyogó fogás után (pfuj!), ez szar volt, vagy szobrász, ahogy a jel sai kikötőben (ah, jel sai kikötő, drága!), hogy ez egy szar. Nem, isteni kegyből és saját erőmből ez a könyv meg van oldva. Ez a könyv, így Dömi, „egy vanoldva.”

75

Egy reggel Dömi azzal fogad, s erről a napról még nagyon is lesz szó – csak ide mégse iktattam be semmit, ez a könyv tehát beiktatások nélkül íródott! –, ma Simonka napja van! Ah, Simonka, írtam már, ő az, aki él és hangon okosakat, de tényleg, mond, és barátnéja Celestina hangszálak nélkül lett varrva, és Simonkáék át akartak menni az OT-ba Bárányékhoz, és jól tették, Mézi ellenében egy kényes pillanatban nem nyertek, ezzel nyitva hagyták Méziék útját a tornagyőzelemhez. (Ha ez aztán meglesz. Vagy sem.) Tegnap is nagy nap volt, emlékeztetem Dömit. Titusz napja. Khm. Így Főmedvém. Megünnepeljük. Megünnepel tettek? És ma Simon napját. Minden napot meg kell ünnepelni. Megünnepeltek ti egyáltalán minden napot? – Nehogy Medvém szektát alapítson a végén! – Feljegyeztem még, s ide iktatom: estére, amikor a második öt meccs van minden nap, s

ezek lennének ünnepek, főleg egy-egy izgalmas torna vége felé, nagyon fáradtak vagyunk. S vagy a Felügyelőné olyan, mint az író, akinél lelkesebb az olvasója (én), vagy fordítva, vagy olyasmi történt (s később látni fogjuk itt, ezen a Títusz napon, ezen nagyon is!), hogy csak dermedten játszom, és még Mézi/Ibraha sikerét is mattul veszem. Totyi az életem! Persze, hogy vele történt (majdnem) valami ezen a Títusz napon, az OT/XIX. ford. első 10 meccsének napján. S persze, hogy ez előhoz mindent. Jól aludtam az éjszaka, de felébredtem többször is (a sör!), és mindig azt éreztem, mi lenne ha. Olyan volt, mint a képzelte atomháborús filmben, csak még rosszabb. Akkor így adnám le a dolgomat, melyeken annyi dolgoztam? Ezért volt a 65. mező? Én életben maradtam (tűzoltóautó stb.), mindent megtettem, türetem izületeim lerobbanását, elhízásomat, napjaim megoldatlanságát – és tudtam közben, mindig tudtam, csak Totyi éltet, csak ő a szerves kapcsolat mindenhez, s akkor ő, igen, ő, de úgy, hogy én is „hibás” vagyok, itt hagy? Ez TÖRTÉNHE? „Megünnepeltek minden napot, hé, ti?” kérdi Főmedvém. És igaz van. Ezek után érintkezzem-e bárkivel is, vagy sem? Mert úgysem értik...

Eljutottam Kafka nagybátyjának alapállásához: nem hiszem, hogy a szomszéd faluba egyáltalán el lehet érni.

„Tatandó megvolt?” kérdi Főmedvém, mert hogy beiktatandó, tatandó volt ez a kis cikkek. „Iktatandó, tatandó, iktá...” Ezt mormolva, Dömi távozik.

S mind a fentebbi sikeres futamok után, maradok magam egyedül, azzal, hogy hogyan tovább.

Mert hiába van meg az egy munka egy adott ponton, el lehet szűnni. Megyek mosdani, az-

tán jöjjön Totyi. (Bár ma megint egy másik nap van.)

„Nekünk nincsenek tatandóink”, hallok még Főmedvémet, „Ezért nem is mosdunk mi annyira.”

Nevetek. Mi re ő: „Jó, jó, barátom, de *annyira* azért te se.” Jól van, jól van, mondom.

Később hallok, a „tatandó” az valami medvebirkózás szönyege lett náluk, a legkisebb medvéket tatandón oktatják medvebirkózásra. Na tessék.

„Most azért leálltunk, igaz, barátom?” hallok.

„Nem, nem látod, én épp felálltam, hogy menjek...”

„Mosdani inkább. Te ahelyett mosakszol, hogy elrontanád a könyvünket”, mondja Főmedvém. „A könyvünkért mosakszol.”

„Nem, nem, pontosan az, hogy nem akarok utóbb mosakodni a könyv ügyében.”

„Ezt feljegyzem”, mondja. (Hogyan jegyzi fel?!) „Könyv közben kell mosakodni menni, akkor nem kell utána mosakodni. Barátom, de ha én előre mosakszom?”

„Mert hogy?”

„Mert hogy nem is írok könyvet. Lehet azt?”

„Lehet, Dömi kém, lehet.”

„Na, kösz azért, M., ezt el is vártam tőled.” S hosszabb időre elbilleg.

A halál után poraim szétszórva lesznek, nem koporsóban, urnában, nem soká. Koporsóban, mert igényes vagyok, koporsóban: *élek*. Ma. Emberek: faanyag vagytok, üveg, bádog!

Kis idő múltán, ahogy nyüglődöm, hogyan tovább, hallok, Főmedvém jár-kei, dűnnyög. Így:

Köz
beik
tatandó,
magán
báik
tatandó.

Hm. Integetek, jöjjön...

„Tehát?” kérdi. „Beik avagy baik?” (Az életet, barátom...)
„Hogy érted ezt?” (szétszórja itt az élet, én nem tudom...)
„Azt mondom épp. Hogy sehogyan se.” (mit élttem, s mi az...)
„Hm.” (hogy én itt voltam, már minden igazságnak, mi itt...)
„Tehát?” (jár, udvaroltam, fáradt vagyok, nincs kedvem...)
„Dömi i i i i i! Medvém!” (s magamról nem beszélek.) (Szép Ernő)
„Ez fel fokozás vagy lefokozás?” (Brumi: „Dömi, agyon-)
„Fel.” (váglak, mi féle szépnek udvaroltál te, hallod?)
„Tehát: Medvém, Főmedvé, Medvém? Ez a három alak?”
Mondom, ez, s ő tovább kérdez.
„Mi az, amit veled kapcsolatban annyit emlegetnek.”
„Ez kérdés?” (Jó, gyengébb viccek, de „a mindenkori...”)
„Igen.” (irodalom pont ez.)
„De milyen mit?” (S mégis hiszi, reméli, várja, hogy)
„Tandori. Azt.” (a boldogság fog egyszer feléje jönni,)
„Hogyhogy?” (s elmúlt napjai, mint tavasz, vissza.)
„Ez mit jelent?” (Ez az ide-oda, ez, van, Szép Ernő ezért)
„Jó ég, Dömi...” (volt a legnagyobb, mert ezt mindennapi,)
„De tényleg. A neved nem lehet, mert az nekem M., Felügyelő,
Barátom, meg ilyesmi. Tandori, az mi?” (emberi nyelven,)
„Ha én azt tudnám!” Így én. (költői eskedés nélkül, mégis)
„Te se tudod. Aha. Jó, még ez a legjobb. De miért
túröd?” (költői en ki mondta. Ez a „mindenkori irodalom”).
„Pont ez az. Te nem túrsz sok mindent? Medvém?”
„Ez felsőfok? Ha felsőfok, túrom.”
Kicsend támad. (Az „ahogy épp” s az „örök”).
„Barátom, mondhatok valamit?” (Látod, barátom, itt)
„Mondhatsz.” (ez a szép Ernő dolga volt a)
„Mondhatom, jó hírem van. Mondhatom?” (tatandó!)
„Hatod.” (Látom, mondom magamban.)
„Na, megy a járás? Úgy értem, a forgóddal, minden. A súlyod-
dal. Igaz, Magrétnak is volt.” (És szép volt?” Így Medvém.)
„Mije? Súly?” (Szép, sőt, Ernő is, így én.)
„Á, viseld el. Elő akarunk léptetni. Főfelügyelővé. Arány-
talan, hogy a L. Főfelügyelőné, te meg csak Felügyelő vagy.”
„Szép tőletek”, mondom. („Na látod”, így ő. S én látom.)
„És most, hogy annyit ülsz kint a sámlin a Lotti mellett, meg
a Totynál is a polc tövében, tudod, a képeslapok alatt...”
Mi ket megfigyelnek az én medvéim! (Magsímogatom Dömi fejét.)

„... olvasgatsz a Magrétet, ahol ő már főfelügyelőd, gondoltuk, megy neked is... ez... és így.”

„Aha. Nagyon kedves tőletek.”

„Csak a Tandori az nem tatandó, vagy ilyesmi. Mert beiktatnánk.

Ez lenne a magán tatandónk. Jó?”

„Jó.”

„Magánfelügyelőd? Ez jó? Mint magáníró, magán terület, magánzó...”

„Magánfelügyelőd az jó.”

„És hogyan tovább?” kérdi. És ez az, amit itt épp én se tudok!

Tatandók

Dömi: „A ser – passzi vi társra serkentő szer, de serkentő szer!”

Nem lehet örökké érintkezni, hát nem kell örökké érintkezni. Vagyis, barátom, így elemzi ezt Főmedvém, ha te velünk örökké vagy, együtt, ez megy. Ez a norma. Van ilyen a világon. De az Iksszel vagy Ipszilonnal nem érintkezhetnél oly bőségben, ahogy ő azt megérdemelné, vagy a kapcsolatokat. Mindig volna valami közbeiktatandó, vagy a kapcsolat lenne csak olyan... tatandó. Hát inkább nem szabad nagyon belémenni semmibe, és miért?

Ezt kérdi.

„Miért?” kérdelem, mert eddig a gondolatait olvastam, kérdelem már fennhangon.

„Mert úgyse lenne az olyan nagyon, és a végén semmi se lenne.”

Más kérdés jön elő. Persze, barátom, így ő, hogy megaláznak érzed, ha rendezel valami kapcsolatot. Hogy te pedig ezt is tűrted, azt is, de ami most jönne, azt te nem és nem tűröd. Jó, igaz is, azért csak megalázó. Úgy fest, hogy neked, aki annyi mindenben keresztül néztél, átnéztél, most egy ilyen

csekélységen fennakadsz, hogy te ezt nem fogod hallgatni... ezt te már nem tűröd... ez igazságtalanság... ez már nem baráti viszony. Akkor ez vagy továbbra is baráti viszony, vagy sose volt az, nem igaz.

Hümmögök a kijelentésre, melyet Főmedvém gondolataiból olvasok. „Na?” kérdem. – „Mit hogy na?” fortyan fel ő. „Vel em volt ez már így neked?” – „Dömi kém, ez nem férfias gondolkodás!” próbálom. De csak legyint. Hízel eg neki a „férfias” szó, ki húzza magát. Aztán egészében is ki húzódik a szobából, s még azt mondja: „A kártyabajnokságunkban az is jó, igaz, hogy ott nincsenek ilyen...” – „visszásságok?” – „Azt nem ismerem, de hogy köz-tatandók.”

Zavarom zavarba hozza. „Na”, mondja, „csak annyi, hogy ténylegesen be tudtok kapcsolódni a medve dolgokba, és...” Említ pár szélsebb értéket. „Nincs ilyenekben hiány, ezek nincsenek.”

Nem, hát tényleg nincsenek, mondom (gondolom) utána, s nézem meghatottan, ahogy.

„Te most ne meghatottan nézd, ahogy meghatódtam”, fordul vissza, „hanem megindultan nézd, ahogy megindultam. Világos?”

Világos, és megindultan nézem, ahogy újra megindul, s eltűnik a medvesötétben. Már tudom, hol folytatom.

Megmosakodtam ugyanis, még az iméntiek előtt. Szép fehér ujjas-trikó van rajtam, kellemes meglepetés, hogy Totyi ezeket is tűri, nem csupán a koszvadtakat, szakadtakat stb. Jaj, Totyi, éljünk soká, de mindig együtt!

És ez nem fog menni. Bárki nyeri is az OT-t, ha Méziék, ha Bill, ha Lipton, ha Palmerék, ha... mit tudom én, Koaláék akár.

Ja, és Dömi még ezt is mondta: „Összehoztad, utólag, a cím értelmét is. Én pl. nem

vagyok koala, de mégis koala vagyok, a Szpéró is koala, mindenki koala, és minden kártya, és ez akkor az, hogy zen. A Tandori az, amit veled kapcsolatban annyit emlegetnek, és, ne is tagadd, te, aki annyit tiltakozol minden ellen..."

Hogy ez a Tandori az egyetlen, ami ellen nem tiltakozom, holott, kezem a szívemre, én se tudom megmondani, mi ez. Kezem. Tényleg nem tudom.

„Neked mindig igazad jön”, mondom neki. Ez megint egy másik alkalommal van. Ül a lemezjátszó szélén, látogatóba ment a Fama-dárhoz, és a lábát lógázza.

„Na, maradjunk ebben”, mondja engedékenyebben.

Mehetek előkeresni legutóbbi eredményeiket, a közel múlt NKKB-tornáit. Majd eldöntjük, a régi-régi tornakönyveket is előkerítjük-e.

Elő kéne őket. Mikor, ha nem most. Szerencse, hogy Olvasómnak már nem kell csodát várnia. Csoda, hogy ez a könyv itt is tart, ahol!

Ládaruffa tuffa druffa
duffa truffaddum!
Ládaruffa tu...

Ezt hallom. De nem Főmedvémtől, hanem ez zsong a fejemben. Mert ma olyan reggel van, amikor se sporthírt nem akarok nézni (az adó, a képújssággal, rondán redukálta a sporthíreket egyetlen sporthírré, és ez: vagy ismétlés tegnapról, vagy olyasmi, hogy Baden-Tuftenberg sportminisztériuma ezentúl nagyobb... ki sebb... ugyanolyan összeget áldoz a...), nincs kedvem tévézni, hát mert még Totyi alszik, a Felügyelőné lent van a Lottival, sörözgetek. S ma már nem hozok

haza sört. „Eldobom” – ha igaz – a sört. Az itthoni sörözést. Az „ennyi sokat”. Kevesebbet, mondja a Felügyelő. Mintha nem ismerne, hogy sok mindent elülzök.

Ebben a könyvben az a jó, hogy nincs elülözva. Szépen kialakult. Mondom ezt, ahogy Kosztolányi tapsolt saját versének a zeneakadémiai Nyugat-esten. Különben szélhámossal lennék, csaló. Miért hagytam, hogy elmondják, ha nekem se tetszik? Tetszik, igen, tetszik. Így ő.

Ma azt fogom élvezni, hogy nem hozok sört. Ez olyan lesz, volumenre, mintha hoznék. De nem hozok.

Tehát nem lesz súlya.

Tehát nem az lesz, hogy így a jobb. Nem jobb, de sokkal jobb, mert súlya sincs.

Igaz, hogy sör se lesz aztán itthon.

Sebaj, dolgozhatok, ami vel megkeresem, amit mégse fogok holmi doboz sörökre költeni. Holott miért ne költeném?

A súlyod miatt, mondja Főmedvém. Muszáj azzal törődni?

Közbeiktatom, valami i mentiekhez: „És nem akarnál egy oly kedvesen és jól ismert bécsi utcán állni, és Totyira gondolni, rá vágyani, szeretett, nagyon kedvelt Bécsben? Elég neked az V. ker. Bécsi utca? Riasztó, ezt a pesti Bécsi utcát abszolút nem kedvelem külön, de a nevezett célra megfelelőbb. Hát ezek az igazi ellentmondások, sterilen!

Nézegetem eredményeiket. Tulajdonképpen enyhe meghatottsággal. Mennyi igyekezet. S ezek a zsúfolt oldalak! Fotóztass be egyet, így a Felügyelő. Azt nem, a házból a tornakönyvek ki nem mennek, de kb. ilyen egy-két oldal:

li: putusih XX-bqm 2003.XI.29-30

red. rih - Dhuir: 25:16

purih - Berabriel 25:19

(!) Njolcd L(c)

139:148 Redintulu - Dohijst 7:4 faj!

pruh kh Barabriel 9:2 -

140:148 Jari - Pili - Crip G Gij 6:2 -h

Bw ielhta - Pahlipi 3:8 (26:26)

140:150 Berbera Topi - Laporwidi 3:8

Jalabel Eli -

Umarad 9

IVRugon - Bm Bl Alis

Neu ueg a hamisita!

Enoktan uegis

Abogd

L Redintulu - pruh khm 6:5 faj!

Jari Pili (c) - IVRugon 9:2 faj!!

Pahlipi - Laporwidi 2:9 (//)

Jalabel Eli - Jari Pili 6:5

Elo

Redintulu - Jari Pili 3:8

Laporwidi - Jalabel Eli 2:5

Dito

Jari Pili - Laporwidi 5:6 (25:27)

146:155

- 1. Laporwidi u. Redintulu
- 2. Jari Pili u. Jalabel Eli

Ciripet kauripol uenerutet!

„Na, szóval: állni egy bécsi utcasarkon, így??”

Ha a medvei iskolában ezt tanítanák, az lenne: Na, Ki smackó, itt volt az, a legutóbbi NKKB-ben, ahol a Csiripék nyertek, hogy az utolsó forduló előtt a dolog így állt; Bécs idev. oda:

CsiripCsCsSzp 37pont

TVMVGoncsarov 33 és plusz (nyerhet tornát!)

és Guszti Kutya Szuszi 33 és jobb helyezési szám (nyerhet).

Ergo nagyon rossz nyitány volt a Csiripnek, hogy egyből kikapott a Záróra/Tili/Lisi klubtól. De a Záróráék becsülétesek voltak. 9:2-re verték csapattársukat, a TVMaci-ValérGon-t, s nagy jót tettek Csiripéknek. Mert ha TV-ék nyerték volna a fordulót, s ha Tévéék nyerik, pk a tornagyőztesek, a pluszokkal. Medin is szépen cselekedett, hogy Gusztiékat kiütötte. Így Cs-éknek. Igaz, nem Záróráék nyerték a fordulót, hanem LaposTotyi :5-re, de micsoda izgalmak után, 27:25 laptöbbség. Így a jobb. És itt jött fel a

TÓVAN

másik tagja, a két örök barát közül az egyik, Lapos (vele már Totyi, aki a M. örök barátja), a II. helyre Csiripék mögé, erről volt már szó. Kár, hogy eredetiben a tornakönyv lapján nem mutathatjuk be, de azt a M. még nekünk se adja kölcsön. Na, Kis-mackó, miről volt szó?”

NEM TUDJUUUUK!”

Harsogják kórusban.

Van kit lehagyni, Olvasóm.

És most megyek Totyihoz. Világos az ég, világos? kérdi magában Főmedvém. De most ő egy „illető”, meg van illetődve az imént

vázoltak utólagos izgalmatól is. Érdekes kérdés, felforrósodik-e a tornák emléke? A nagy események? Mikor pl. a tévék „Aranygóllok, nagy meccsek, halhatatlanok, védhetetlenek” műsorait unom. Igen, talán az, ami valóban minket érintett, kicsit felforrósodhat. Fellangyosodhat, hogy őszinte legyek. Mindig a jelen az, ami él!!!

Nagy erő kellett hozzá tavaly januárban, sérüléssel ne adjam magam emberek (orvosok) kezére. Nagy erő. Hol ott a Hemingway-teóriát sem vallom: a sebesülések helyén erős leszel. Fenét. A sebesülésekkel nyomorékbabb leszel. Így is inkább, mint a „feladás”!

Olyan egyszerű mindig, a reggeliek, Totyival. Krumplikat (sejbnik) ide, sajtot oda, ezt ekkor, azt akkor, almakockák a komódra, fűrtös kölesek ellenőrzése, zöldkaleváltása, víz friss. Ez kellene már csak egy életemben át.

S nem olyan drámai dolgok az emberi kapcsolatok és megszüntetései, ahogy akár „Az utolsó látogatás” v. „Utolsó látogatás” veszi. Nem. A telefonkapcsolatoknál, ha nem teljes, full contact az érintkezés, s van-e olyan: két írófél egymás minden – legalább megjelent – művét ismeri stb.? mire is kéne az? ergo ha nem, ez történhet: az egyik azt mondja: „Nézd, a felé jó a dolognak. Én nem vagyok jó benne, mert nem akarom elmesélni a panaszaimat stb. senkinek. S akkor neked miért? miért pont neked? mert neked az jól esne, elbűszkélkedhetsz” (régén rossz), „tájékozott vagy, csak csendes hiúságod tápja az egész?” Mire ez az írás megjelenik, sóhajtok oda (de Főmedvém alszik, ő nem szól bele effélékbe), már rég elintéztnek kell lennie (ennek a dolognak). Hol ott semmi fé-

le „dolog”. S persze, el is lehet altatni, húzni, nyúzni, sietek, mondani... ezer módja van. Miért kell nekem ezt tisztázni? Mi az, „tisztázni”? Nem ki sszerű?

De engem ne tartson sakkban a ki sszerűség vádj a!

Főmedvém látja jól: „Tandori”, mi az? S ami vele jár. Érdemben az, hogy Tandori, Zekudovszkij, Mbdofongó, Fak-Von Csi nincs. És a legtöbb világi lebonylítás...

„Barátom, ne rontsd el írásban, ami szóban olyan jól volt magánbeiktatandó. Hagyd a közbeiktatandókat”, így egyszerre Dömi, aki meg az én gondolataimban olvasott.

Így tud olvasni ő! S nem ez volna-e az igazi olvasás? Aki tud így olvasni, mégsem így olvas, (ön)csaló.

Ki hagyott anyagokból (s nem „gyávaság” a ki hagyás, így):

A bal kezemnek már három ujja zsi bbad, ma hajnalban akkora fájdalom vágott bele, hogy éreztem, mi a totálkár. Valóiban ki védőle-gességből kell elmennem Cs. sebész barátunkhoz. – Hol élünk, mi kor a világ ilyen: egy cég, zászlóshajóul, hi pp-hopp közli, nem lesz nyugdíj a dolgozóinak?? – (Naná, a példát sokan fogják követni. A törvény nem szólhat bele. Ah, a törvények! Ah, felvilá-gosodás kori írók, mit filozofáltak! Az államfilozofáló írók egyetlen haszna a saját hasznuk. – Nekem a létni nimumom a Totyi és az itthoni két kártyaliga. – Bejön valami, megjósoltam: lesz az, hogy már a gyógyszer ára is a bécsi, a honoráriumunk az ausztriaiak a negyede se! Az írók honoráriu-ma még rosszabb arány, mint a minimálbér, az állítólag itt az amottani legrosszabbaknak a fele. (Persze, az se.) Tehát megpróbáltam becsukni a szemem, mint Balzac papja,

aki hiába jósolta (volna) a mulatozó népnek, zsiványok fűrészelték el másnapra kocsijuk alatt a hidat. De a világ ma nem ilyen romantikus. Hiába hunyjuk be a szemünket. „Előrehaladásunk” napsugarai oly erővel törnek ránk, hogy szemhéjünk felcsusszan: s látjuk a Polybé (a Polybé!) árának emelkedését 2,70 forintról (el eve volt még „fil-lér”! de a mi pénzünk, a forint olyan nagy péééz, hogy nincs kis-egységgye! a jó ízlést a magánemberként talán jó ízlésű „elhivatottak” a Nagy Dolgokban nem hogyi shívják!) 580 forint körülire ment. Ment csak az utóbbi hónapban ebből 100 forintot. Most akkor, mondjuk, az irod. hetilapnál kaptunk anno 1000 forintot egy cikkért, ma 8000-et. Phuhh. S végig így. Végig így! És aki nem üzletember? Nem „vállalkozó”? S én, az író, mint vállalkozó! Musil, csak ne emlegessük Musilt, éhen halt Svájcban a hitleráji idején, kis híján éhen halt. – Ily témák feloldozhatatlanok. József Attilának mindenben igaza lett. „Csak hát az én apám egy tényleges tőkés világban volt kereskedelmi főigazgató!” Félek, az más tőkés világ volt. Látjuk, ha belmegyünk a „köz-beiktatandók”-ba, a közhelyekig jutunk. Az átlagember élete közhelyesen van tönkretéve, és otthon elitként reflektál rá: tehetetlenül. Természetes, hogy verebekről ír, mondta a Felügyelőné mamája, mikor nála maceráltak, mit ír a veje verebekről. Miről írjon. (Még a szovjet korszakban.) Miért, és ma miről írj, mondja a Felügyelőné s jómagam. De jó, hogy a Kártya Könyve is megvan! Passz.

A témák egymás mellett vannak. (Még a – bocsánat – mi nemzedékünknel, mint a Felügyelőné s jómagam. Egyrészt: „a nagy világ-

fórumok, művelt nyugati országgyűlések is émelítők, ha örökké csak a pénz a témájuk, s mi magunk milyen szerephez jutunk így, átlagemberek? „Hiába, hogy – mint a Felügyelőné mondja – én itt állítólag jégbort készítek, ritka, extra, koncentrált, s a könyv végén, örület, látni fogjuk, ez a hideg-ügy bejön! Együtt jönnek a témák, mondom. S megragadom az alkalmat...)

...és ki megyek a zárjelből, s azt mondom: sok rá a példa, a kártyabajnokság mely csodás. Íme:

Ha csak egy kicsit is visszább megyek: az OT/2002/I.

Itt történt, hogy Guszti /K/Szuszi nyert, de hogyan! A végén Samuék majdnem feljöttek a nyakára, és Brumi /BI /AI íz végig ott volt mögöttük. Jaj, nem is. Ezt a Canari-nóék nyerték. Mi ket írok. Látod, Olvasóm, én is ilyenekre vagyok képes. A Canari-nóék akkor, nagy utolsó fordulóbellel, beugrottak Kaktuszkáé elé. És világos, hogy az NKKB/II-t nyerték a Gusztiék. Még én beszélék a világ dolgairól, mikor a sajátjaimban is így leégek.

Talán nem akarnék visszalapozni, i gazából.

Hagyjuk azonban a világot. Zűrképe: Id. az i méntiek. (Mi ket is gyáván – ki hagytam!!!)

Mégis, lapozzunk. A köv. OT-t, 2002, hatalmas meglepetésre, az utolsó fordulóbellel győzelemmel nyerték Szi diék az AAAA klub előtt. 42 pontjuk lett, ejha, 37-re 5! És AAAA-ék is 42, de – hihetetlen! – ez volt az a torna, amikor valaki (AAAA-ék) 8 harmadik helyet jegyezhetett! Két első és 8, i smétlen, nyolc harmadik hely. Így haladtak előre:

0, 1, 6, 7, 8, 8, 13, 16, 17, 19, 19, 22, 25, 27, 30, 30, 33, 36, 39, 42

Az utolsó öt tornán mindig harmadikak voltak.

Talán ez a legkuriózusabb eredmény a Történelemben itt. Nem? Ilyen kincseket rejtenek a tornakönyvek. Szidiéknek, persze, három első helye volt, s ezzel első! Az index, már tudod mi az, Olvasó! (Pardon.)

Aloysiusék tiszteletére „y”-t írtam ide „x” helyett!

Aztán: Az NKKB III. tornáján (2002) ez volt:

Samuék a második fordulóban az élre álltak, innen leváltotta őket Záróra/Tili, de a IX. fordulóban Samuék újra, s innen végig vezetve, 40 ponttal első!

Aztán: az OT III. kicsit zűrös lett. Valamiért a két klub, Koalák és Lancyék, csapattársak (Poohnál) nem tudtak megegyezni valamben. Így a mínuszok is kevésnek bizonyultak, hát kibékültek, abban maradván, mindketten első. Mert ez senkit sem zavart, 38,5 ponttal nyerték, Ulsteinek 37-tel a harmadikak.

Jobb feledni!

Ja, és a Szuper Kupát Szidiék vitték, ők eléggé jól hajtottak nemrég. Feledtem, ah, én botfűlű.

Az NKKB/2002/2003 – azaz 2003 – I. tornáján Brumiék győztek, tehát Brumi/Blanka/Alíz, 40 ponttal, itt volt rettentően sajnálható, hogy Bronzék ugyancsak 40-nel a II-ak. Aztán Bronzék, még mindig torna – vagy szupergyőzelem nélkül, Samuék (de jól hajtottak nemrég, a Samuék! mi lesz a folytatás az NKKB 2004/II-ben?) mögött Bronzék újra II., de hát a totyogó Samuékot be kellett volna fogniuk, jaj! Akkor, mint írtam, nyerték végre e sorozat Szuper Kupáját.

És még viaszabb, orrom előtt ezek a tornakönyvek-füzetek:

NKKB/2001. KSPi ppa Cicu nyeri. 42 pont. A második: itt is Lapos/SzVV/Totyí. Ők is tartják a tartandót. Harmadik a ma szürke Jakabék/Éli!

Szürke? Bármikor bármi lehet. Olvasóm, örülök, hogy legalább valami cskét ismered már e neveket. Az OT ugyanezen évből, I.:

Az 1. rajtszámmal Bulmár (nagy hörgés). Jobb index révén verte Martin/Szpérót (még nagyobb hörgés). Nézzünk oda, III. Poohék.

Majd, NKKB II: Patti/Pipi nyert, nem is oly rég! A doktornő. És Vak Pipi Néink. A II. a becses férje, Barnabás/TM, a III. pedig Lapos SzVV Totyi, nézzük meg! Mi lett itt a Szuper Kupa? Nem találom, néha fura helyre iktatom be táblázatát. Keresem.

Aztán NKKB/2001/III: Samuék nyerik Jakabék/Éli és Brumi/BI/Ali előtt. Örület, sikerklubok. Ah, a Szuper Kupát ismét Lapos/Totyí nyerte, Barnabás/TM előtt, Títuszék a harmadikak. Ez Laposék 2. szuper-győzelme, az előzőn állították fel a fantasztikus, említett 123 pontos rekordot.

Itt már csak az tartson velem, aki valóban beevődött a tárgyba (aki be beleette magát a tárgy). Aki nem, térjen meg a világba!

Említettem a Kaktusz/CH I. helyet? OT/II. S hogy 38-38-38 pont volt Samu, Jakabék, Brumiék!

Majd: OT/2001/III: Liptonék győzelme, NS-ékkal azonos pontszám. Liptonék ezt nyerték AZ ELSŐ FORDULÓTÓL VEZETVE!

Az első fordulótól vezetve.

És NS-éknek a végén 5 pont kellett volna, 4-et szereztek. Igazságtalanúság lett volna Liptonékat lehajrázni ok. Azzal együtt:

Liptonék örök barátja, az L-es Lancy verte meg a kérdéses döntőben NS-éket!!!!!!!!!!!!!!

Ez a barátság. Ez. (És a mázli.)

És az NKKB/2000/I-et Zárórák nyerték, második Bubus/YB, harmadik Bronzék/Mi/Za.

Na, mi ndegy, Bronzék megvannak, mi lesz Méziékkal ma?

Annyi t dolgozok (sic) ezen a könyvön, toldok-foldok, Szerkesztőm látja, vágok-ragasztok, elvetek, visszahozok, figyel emre méltatok mégis, és mi ndez teljes „homályban” zajlik.

Ássak még mélyebb? Érzed, Olvasó, a dolgok kavargását? Neveket, vonzódásokét, érzed a hatalmas teljesítményeket? Liptonék végig vezetve! ILYEN NINCS. Van.

Nekem élvezet, hogy kicsit visszalapozhatok.

Meddig? Menne – egészen a 70-esekig? Nem, olyan nagy a téma. Annyi a dicsőség. annyi a nemesen-ugyanaz, míg a politika, fontosra feltolva, zajlott. Pfuj!

91

Az igazi munka jel tel en szépsége. És kontrasztja, íme:

„A rémes az, hogy ami, *törekvésnek*, a gyakorlati élet köz-terepén nemes, *megvalósul*va: minimum bemocskolódtott.”

És a lehetőségek a legel emi bb emberi hajlamot hívják el ő: hasznot nekünk! Aki k fenn vagyunk! Mert ki is épp lenn van, ő sem különb. Ez igaz, sajnos.

Furcsa, hogy ezek a „régik” eredmények nekem már nem eleven emlékek. Ha valami ből sok van, mint nálunk a tornákból, abból jön ez. De a pillanatok dúsabbak, pillanatokban gazdagabbak vagyunk. Szent ellentmondás! A „gyakorlati életben” csak a hazugságok kényszerű tűrésével, a hamisításokkal vagyunk „gazdagabbak”. S mi jön még, 2004 után, mi jött, eleve, 1989 után. Mi volt,

mondják sokan, 1989 előtt, na ja. De nem is hitte magáról az a világ, hogy az igazság világa. Ez a nagy bökkenő.

Gazdag vagyok, hogy így visszaapozhatok. Keresem Liptonék, Laposék emlékezetes sikereit. (Ó, máától nem felejttem: Liptonék egyszer végig vezetve győztek! Isten!)

A robbantók (szörnyetegek, rendben) nyíltan robbantanak.

De J. A. megmondta, bankó a bombarobbanás, mint fillér száll szét a szilánkjá. Jó, a robbantó rémalakok sem pénztelenek. Nálunk nincs fillér se. Ízléstelen dolog, lehet mondani? Ki nek? Ki kről?

Közbevetőleg, az NKKB eddigi Örök Eredménylistája:

92

Tornák	Szuper	Kupa
Dömi ZST	4, 3, 2, 2, 2, 2 // 2, 0, 0, 1, 0, 2	
Brumi BIAI íz	3, 3, 4, 2, 1, 2 // 0, 0, 0, 2, 1, 1	
CsiripCsCsSzp	3, 1, 1, 4, 4, 2 // 1, 0, 1, 1, 0, 0	
Lapos SzV Totyi	2, 3, 5, 2, 0, 0 // 2, 0, 1, 0, 0, 1	
Bubus YB	2, 3, 0, 1, 2, 0 // 0, 0, 3, 1, 1, 0	
Báj os Poszi	0, 1, 0, 0, 3, 2 // 0, 0, 0, 1, 1, 1	
TituszékMoMu	2, 1, 1, 4, 3, 4 // 1, 0, 2, 0, 0, 0	
KS Pippa Cicu	3, 1, 2, 2, 1, 3 // 0, 3, 0, 1, 1, 1	
Gusztai K Szuszi	3, 1, 0, 2, 2, 0 // 0, 0, 2, 0, 0, 2	
JakabékÉliás	1, 1, 2, 1, 1, 2 // 1, 0, 0, 0, 1, 1	
Sörösék Rudi	0, 2, 2, 1, 3, 3 // 1, 0, 1, 0, 1, 0	
BronzékMi Za	0, 3, 2, 1, 2, 1 // 1, 0, 0, 0, 1, 0	
Medin Tu Lu	1, 4, 1, 2, 2, 2 // 1, 1, 1, 0, 0, 1	
Bankárék Tóni	3, 3, 1, 3, 1, 0 // 1, 0, 1, 3, 0, 0	
TVMVGoncsarov	2, 2, 2, 2, 2, 3 // 0, 0, 1, 0, 1, 0	
Záróra Ti/Lisi	1, 2, 2, 2, 2, 4 // 1, 2, 2, 0, 0, 0	
Barnabás TM	2, 3, 1, 1, 3, 0 // 0, 2, 0, 1, 0, 1	
Patti Pipi	2, 1, 2, 2, 3, 1 // 0, 2, 0, 1, 0, 1	
Samu PNémó	3, 3, 2, 0, 1, 5 // 2, 0, 0, 1, 0, 1	
Ábrándos Trió (SC)	1, 2, 3, 2, 2, 4 // 0, 1, 1, 0, 0, 0	

S ezek mögött (a számok túlján) fantasztikus egyszeri esetek vannak. Minden győzelem iradatlan teljesítmény (megérdemelt, szerencsés), el kellett érni, oda kellett jutni. Tényleg van. Talán a könyv hátulján ez lesz: Tényleg van. A Tóvan. De nem. Ez megvan. A Tóvan. Jobb. Ám ezek az eredmények mind tényleg vannak, olyan dolgok. Nem mint a politikai rendszerek, a harc a pénzért, a szemkiörlések, meg amivel ki törölhetjük. Ezek a dolgok tényleg vannak. Ez voltam.

„Ez voltál? És még mi minden! Valld meg ki szerűségedet, hülyének ne nézzenek.” Kafka finomabban fogalmazott. Egy finomabb világ volt az. Az eldurvulást, az igénytelenséget, ma a majdnem kizárólagos-csak-érvényesülési-vágyat nem tudom, mi honosította meg? Kualumbur Gulungur? Japán, a Nyugat? Az Észak Sarka? A pingvinek? Vagy természetes fakadmány. Haladás és primitívség jegyesek. J. A. – ?

És most, Olvasóm, a 2004-es OT/I/XVIII. ford. legjobb 8-as közt ez:

BárányBE – Mézi/Ibraha

Martin/Szpéró – Athos Cvö,

de előtte még Palmerék Fülöpkeék ellen stb. Három pár a 8 közé jutásért. Ugrál a gyomrom. Ahogy az utóbbi három év tornáit (villám-futva) átnéztem, a könyvírás fárad(t)ságánál is rémesebb állapot környékez. Ugyan, nagyvilág, globál, juró, hunvilág, pannonvilág, 1938. dec. 8. – 2004... közti kacat rémvilág, másodlagvilág, mikor hogy, ki nek-mi. Jön az OT... stb. nagy meccse. Bárányék a klubtársuk ellen. És nem történhet csalás. És Palmerék még előbb. Ne feladjuk, pillanatnyiilag:

Billék 35 és most befejezték, aztán a köv. ford. pi hennek,

Palmerék 32 és plusz, s játszanak, az utolsó ford. pi hennek,

Méziék 30 és mínusz, játszanak és még két fordulóban megvolt a pihenés.

Koalácék most pihennek. 30 és mínusz. Stb.

Lássuk. Tényleg annyi smonca után, ami a világról, a korról stb. szól. És ami reménytelen agytépés. Senki... mondjuk így: a költő úgyszólván hasztalan vonít. Ki lenne az, funkcionáló meddőhányó-ember, aki azt mondaná, elvtársak, polgártársak, honfitársak, kedves bélelputyi szkaik itt a tanácsteremben, önkormányzati szalában, igen, József Attila nagy igazságtalanságok fogják jellemezni elkövetkező korunkat, melyet azért csak ne... Befejezni sem merem. Így vagyok szabadabb.

Nekem akkor Billék maradnak inkább, Méziék, Samuék, Liptonék.

94

Az EMMÁ (NEM) NYÓC medve-ügyosztály közleménye: az adatok annyira stimmelnek (ha nem tévesek mégis!), hogy pl. az OT-nek 13 Szuper Kupája volt, s csak azért látszik a táblázati számokat összeadva 12, mert Samu 2-t hozott át az NKKB-ba, és Szidi csak 1-et vitt az OT-ba.

Elég érdekes egy ilyen világban, amilyen a mai, a „ki független” kérdése.

Hagyd a világot, barátom, ilyesmit morog Főmedvém, és ha azt mondd, jámbor vagy, légy is az, és ha azt, hogy bizonyos órán, mikor beállítodsz a magányra – és nem az van, hogy „bevolnál állítva” –, ha ezt mondd, hogy semelyik óra sem alkalmas, hogy a világ téged keressen, csak úgy érintkezni próbáljon veled, mert ez a világ sem azért nem a te világod, mert olyan a magadfélekhez, a nem e világi aktivitásra valóhoz, mint hozzád, és ha a régebbi világ inger-

szegényebbje neked jobban megfelelt (nem létezik, hogy ezt Főmedvém mondaná), most meg azt se tudod, hány ingered van, „mit tudom én, ma hány ingerem van, mikor abban az ingerszegényebb, de hát persze, hogy tarthatatlan világban valahogy csak megvoltam”, ha ezt mondd, tudd, abban sem voltál meg, ott is, negatívan, meghatározódtál a rend célszerűségei és másokat-kegyelése által, és az egészet hagyd, inkább azon töprengj el, milyen különös, hogy az OT/I/XVII. és etc. átélése ilyen intenzív nálad, és ne keseregj, tényleg, azon se, hogy az igazibb élet is hogyan rétegződik, igen, hogy döbbenetedre volt Kaktuszká nem is oly régi gyözelme, és hogy akkor most meg erre föltett II., mi csoda sorozat, a Samué is, és még a Samuéhoz és a Liptonéhoz és a Lapos/Totyíéhoz is vissza fogsz talán kotorni, igen, ezek oly elevenek voltak, rendben, ma nem azok, de ma a Méziékért élsz át mindent, vajon mi lesz? Bal kezed középső ujja is takarosán zsibbad, ne beszélj hát a világ állapotáról, annyi a témád! Ez a könyv mégis ez a könyv lett! Mondd ezt, vagy hogy „Fûmû? Kései fûmû?” S feleld: „A tóvan.” Hát akkor most jönnek még az OT/I/XVII. negyedöntőjéből ezek a meccsek:

Bulmárék – Kaktuszkák

Fülöpke Phil – Canarino FB,

s utána Mézi/Ibraha, Athos/CVö ellen!!!

A párhuzamos szerkesztés érdekes példája: a Totyi -elemek következetes (?) betoldása. Hogy pl. ki kurjongat „kinti” hangokra, mi ket csak ő hall.

Hosszú oldalakat töröltem. A Dömi által „Köz Beikta Tatandók” sokaságát. Mit írjak arról, amit a Felügyelőné is így mondott:

„Elkeserítő, ami itt van” (körülöttünk). És elgondolkoztam a (megnézni rendesen nem volt türelmem, ilyen filmekhez nincs) The Day After című 1983-as amerikai produkció, atomtragédia az Egyesült Államokban, mit tudom én. Undorító volt és maradt az a világ, mely atomzsarolásra épült. Így volt jogos a „Köz Beikta Tandó” mondás, hogy a világpolitika = szovjet belpolitika. És Csernobillal meg is történt „a ruszkinál”, ott történt meg a dolog, s kint jártam az utcán, rám szakadt az eső, melyet Észak-Kel-et-Magyarország s a Felvidék felől hoztak a felhők, csatangoltam, akkoriban is csatangoltam még ezért-azért, Budán, s „hekiből” nem nyitottam ki az esernyőmet. Csak évekre rá, akkor jutott eszembe, hogy jesszus, én hamarosan lefogytam akkor 53 kilóra (!), s a sógornőm csaknem bizonyítottan Csernobil következtében halt meg valami rákban, drága jó olvasóm. Így meghalni, kiált fel ezen a hajnalon a Felügyelőné. Mindjárt mesélem Méziék dolgát. Nem furcsa? Sorsuk épp egy Kártyapakliban szunnyad.

Mikor Kennedy és Hruscsov dolgában – ennyi t mégis Köz-Beik-Tatok, Dömi épp alszik még, nem szólhat közbe, olyan közel hozták – na ja, „ők” – az atomveszélyt, nagy gombfocielételem. Túlestem épp az egyetemen, az állás-eligazításra el se mentem, nem remélhettem semmi jót. Valami majd csak lesz. Ah, a kártya mennyire más, ez a bajnokság 1972 óta. De szituáltságomat felboríthatja bármi, Csernobil nélkül is, itt ez a mostani meghízás, nehéz légzés, elemi fulladások, s különben is elég rémes, hogy napról napra élek abban az értelemben, hogy tényleg, mi is volt ez tegnap, mi van ma, mi vár holnap, hiába, hogy ezt a könyvet is írom, jó, sok minden összejön, de az „elemi életem”, a

Magán Beik Tatandó egyáltalán: nincs-meg-hogy. Csak e könyv van meg. (S a Tóvan?)

Bécs már nem „a Tóvan”. Nem lehetek együtt ott a régiék emlékével sem, a maiaktól ott végképp el vagyok szakítva.

A papír alatt, melyre írok, a másodpéldány: már „rontott” lap. Eldobtam, mert fölös dolgok voltak rajta. Ez a szó szabadsága ma is, íme! Félni kell. Nem direkt, meg nem is... itt...ma...sehogy. Nem kell félni. És mégis nehéz még csak annyit is leírni, hogy akik bármi mód funkcionálnak, nem mint meddöhányók, hanem nagyon is elven zsebbel...na, már ezt is nehéz leírni... de el even hiúsággal, meg valahogy ráálltak e pályára, hol ott külön efféle „képzőbe” nem jártak, medveiskolába pl., a magamféle író meg kijárta N.N.Á., Ottlik, Mészöly iskoláit, kijárta, olvasóként, Kosztolányiékét, József Attiláét, a világirodalomét stb., de hagyjuk, és mégis „e” betűt üt „a” helyett, s fordítva, hát még akkor a köz-funkcionálók, emez így beiktatottak! nem az, hogy ki-ki dolgához mit értenek, de... egyre több a géphi ba, hagyom, nem akaródik ez, kár ezekre az emberekre pazarolni a papírt, mi kor olvasott-hallott kijelentéseik nyomán a legkevesebb, hogy hitetlenkedve rázzuk fejünket, nehéz leírni, hogy egy olyan világrend *aktív* részesei, amelyek nemrég az atomzsarolásra épült, ma a pénz egész-emberiség-zsarolására, és hogy mi tartjuk el őket, rendben, hogy állítól ag „meg vannak vál asztva”, és ezt Kuala Nul lumpurra és a vele ellenséges Buala Dulumpurra (is) értem. Tasmáni áról is láttam valami t. Amikor gengszterek ivadékaiból álló népesség, „a fehérek” behatoltak e szép szigetre, kiirtották a még maradék ottani őslakosságot,

25000 ember volt az, az utolsó szál íg. Hogy hi ggyek az emberi ség-katasztrófafil mekben? Rendben van, áll ítól ag fejl ett (?) poli tika i tudatú országok (ah, németek? osztrákok?) sajátja az erős zöld párt. De mi ért annyi konferenci ára járnak a zöld vezetők is? Mi ért nem gombfociznak, vezetnek amatörként ma is taxi t, mit tudom én, dolgoznak kicsit kertészetekben? Mi ért nincs Kártyabaj nok-ságuk?

Ó, és mi ért nem érdeklődnek a párhuzamos szerkesztődés háttorzongató új abb lehe tőségei iránt? Jó ez, töl em. Mi kor nekem egy egész élet kellett hozzá, hát hogy ök egy fröccs idejéig...

(Ezt sem komolyan szeretném tölük, az isten attól óvjon!) Hát mondom, hagyom, a közbeszéd az a közbeszéd, a magánbeszéd a piacon, a kocsmában, egyebütt, hagyom hát, hogy végső soron kifosztódnak, lefosztódnak, mert pl. engem éhhalál, efféle nem fenyeget, és aki teljesen kifosztódik, maga is hibás lehet, kivéve ha nyugdíjas, és egy adott társadalmi megállapodás jegyében dolgozta le az életét, 40 évet, mit tudom én, és még Németországban is baj van a nyugdíjakkal, és Budulum Lumpurban, hal l om, baj ok vannak, és egyből az egészségügy, a kultúra, az oktatás stb. anyagi lag rövi dí tendő. Ezekről hadd ne beszéljek, a Patyomkin és Vi sszahajl. Kéz ki tüntetésekről meg végképp ne, végső soron egy csomó díjat maga is megkapott, Tandorikám, most mit akar?

Semmi mást nem akarok, csak hogy az ne legyen, ami tavaly, mi kor elcsúsztam egy alattomos üveglapon (a hó alatt volt), egy díszki világitási tartozékon (de bármin elcsúszhatsz!), és fél napi g nem bírtam lábra állni az alattomos sérülés nyomán, aztán se mentem orvoshoz (akkor mit bájtelefonáljak

bárki vel? majd a D.-vel is beszélgetek, mert ő rendszeren dolgozik a prózámon, minden, tudósi lag, meg a szegedi T. Á.-val boldogan levelezek, mert („hát kedves Tédé”) amit tud, mindent elolvas tőlem, de különben, az „üzleti” kapcsolataimat leszámítva, nem sok emberrel, és miről beszéljünk? a Kártyabajnokságról? hol ott lehetne! az említettek egyike írta, hogy centire elolvassná, az elejétől, na, erre én, hogy attól megóvnám, de tényleg izgalmas, prousti dolgozz azzal, hogy mire emlékezünk... jesszus, hogy a Lipton végig-vezetését elfeledtem, a nagy utolsó fordulós cidrit! még én is elfeledtem, azt akarom csak, hogy elbírijon a lábam... hogy kapjak levegőt, fizikailag... az ellen majd csak védekezem valahogy, hogy az újságok hírei csak az árak emelkedései révén jussanak el hozzám. Miért, mit akarja velem egy-egy kis pöcshuszár-helyzetű elhittetni, hogy nem a pénzről van szó? Arról van szó. És undorít, hogy még a piacot járva is az ilyen 3 százalékot kell hallanom, az amatt a 15 százalékot, és ezt olyan nyuszi arccal adják be nekünk, hogy mi vagyunk a nyulak, naná. A 2. Bundesligát vagy a síugrást keresve szar csatornáimon, óhatatlan látom a német politikai dolgokat. Csak a pénzről van szó! Émelyítően csak a pénzről. Mondom, „az atom” helyett most ez van.

S ebbe köz-beik-tatódni? Még én is sokat beszéltem róla. (És nem kell pöcshuszározza gorombulni.)

Tényleg, mit gorombázok, értelme sincs. Jaj, pedig, mondom, jámbor ember vagyok, és csak akkor zsongulok, amikor a tasmániai mai-lakos, a gengszter apák révén szintén őslakó, azt mondja, hát igen, ő büszke a

fegyenc apjára (tessék! büszke az apjára! nem ürült ki az apaképe! nem meakulpázik, s igenis szeretni kell apáinkat, már legalább e tasmán pofa szerint), ki kell tartani, írja, eredetünk mellett, és minél jobban kell élvezni a pillanatokot! Ő kikötői turistahajókáztató. És a tasmániaiak nagy ital- és ételélvezők, naponta más vendéglőkbe etc. járnak, nekik semmi se elég jó. Az öslakosok meg a papáinknak, dédpapáinknak (képzeldjünk el egy Nagy Tasmán Ükaparegényt!) túl jók voltak, még jó, hogy megették őket ezért.

Na, ha ezeket leszámítjuk, meg hogy a mai állítólagos Európában élek (bár Svájcban vagy Norvégiában se élnék, ott is öncsalás lehet a köz-boldogság), jámbor fickó vagyok. Mint Szeredy Dani, mondjuk. Lennék. (Ottlik könyvében.) Ritkán mondok olyanokat, hogy: „A politika? folyton beszél tetnek magukról!” Aztán 2%-ok meg ilyesmik jönnek ki csökkentésnek, és 3000 forintok emelésnek, és a legbalgább ifjúsági tévéken is áhíttal mondják: „Kossuth-díjas”, nem gyári paros-díjast mondanak áhíttal, és ha Ottlik „Kossuth Lajos-díj”-nak nevezte a dolgot, a dolgot így a helyén van ezért... és akkor a Kossuth-díjasok szerencsétlen, egy közép-bankvezér havi juttatásának 2-3 százalékát kivető... nem javadalmát, jutalmát, hanem eladott műveivel kapcsolatos üzleti járandóságát nem tudják megadni centrálisan? Miért, ezt én ugyanúgy mondom, ahogy az olimpiai bajnok kardvívó mesélt Ottliknak a gödöllői HÉV-en a tisztí nyugdíjjal kapcsolatos... khm, khm-ökről... miért nem meri leírni az ember ma se, az átlagembert sújtó dísznóságokat? ilyen lapokat dobtam ki a könyvből, de vissza kéredzkednek, szóval, akár „a ruszki nál”,

mindenütt a „tárgyaljunk”, az van e világon, amikor valamelyik fél úgy érzi, neki az a jobb, megy az idő, nem kell cselekednie addig se. „A ruszki” legalább (úgy-ahogy) megbukott, de még a Felügyelőné is azt mondja (pedig, velem ellentétben, ő *foglal*-*kozik* is a politikával, úgy-émi gy), hogy azért jobb mégis az Únióban lenni, mint nem, mert akkor a... nevezgeti az országokat, melyekkel lennénk együtt. Hát ha így vesszük, tényleg. Na jó.

Szóval, az nincs megszavazva, hogy a Kossuth-díjasok üzleti járandósága fixre, örökéleti g megl egyen.

De a fő bajok ezek: meddig működik (funkcionál) a kezem, viszem a lábam, lefogyok-e, ha nem iszom sört, nem iszom bort (a bort már kiköpöm, nem kell, de a sör a kávéra *kell*, mert 38 év melótúl kávézottsága miatt a gyomrom is „kivan”, s amit elértem, így, politikamentesen? Persze, persze, a Tandori (Dömi kérdése: „mi az? mit mondják rólad folyton?” emlékszünk?) egy sajátos érték... Na, nekem ezért lukad ki csaknem a gyomrom? Id. ingerbőség, attól is. És ezek a minimális egészségi meglétezhetések, kérdéseik: ezek érdekelnek, nem a politrukk helyzet.

Csodásak! A Főfelügyelőné maga-ácsolta ajtópótlásai (polcokra), lécezései, linóleumozásai (Lotti „ellen”, ki védőleges). S nagyszerű olcsó-bevásárlásai ilyen központokban, a város peremén. (Kutyatáp, kávé, sajt, kenyérfélék, ágynemű, fantasztikus, gyönyörű.)

S ah, gyönyörű volt tegnap a kártya! Bárányék, csapattárs, ki kaptak Méziéktől, ők így az elődöntőbe jutottak. Ott is csalás nélkül 11:0-ra verték a derék Athosékat. Hanem CanarinoFB – szintén Mézi/Ibraha

csapatársa – volt a döntőbéli ellenfél, s bi zony nem kí mél ték ők Mézi éket. Mégi s mi n denki bol dog vol t. Vel em az él en. Bi zonyít ja ez is, hogy nem lehetetlent kí vánnék semmi ben. Csak a ki zsákmányol ás enyhül ését (aki sokat dol gozik az én szakmámban, azt sokat zsákmányolják ki! ezt teszi k vele, a műfordító, kevés ki vétel től el teki ntve, éh bérért dol gozik), normál i sabb honorári umot (röhej vagyok ezzel!), í me, nekem az, hogy Méziék végre tornagyőztesek legyenek, nagyon fontos, mégi s meghaj tom fej em az adódás el őtt, Méziék a harmadi k döntőt veszítik el, most egymás után kettőt, ám így is mi n den esél yük megvan. A cél egyenesben mennek már, és

1. Bill Bob MG CS 35 pont (de csak egyszer játszi k már)
2. Mézi /Ibraha 34 és mí nusz (még kétszer játszi k)
3. Palmer/Rémó ZsV 33 és pl usz (veszél yes) még egy meccs)
4. Lipton Ke Pad 30 (még két meccs)
5. Canari no FB 30 (még két meccs)
6. Bul már OFN 30 (még egy meccs)
7. Koal a PNY 30 és mí nusz (még két meccs)
8. Bárányék 29 (még két meccs).

A következő fordul óban (utol só el őtti) Méziék a Szi diék el len áll nak ki, nemrég döntőt vesz tetek Szi diék el len, kezdenek, a Fel ügyel őné vezet i szí nei ket a 16 közt; Palmerék, a nagy veszél y – ők Canari nóék el len küz denek, na, Canari no, most mutasd meg, ez lenne a szép, hol ott ki sebb a fel a dat, mi nt mi kor Lancyék megmentették Lipton tornagyőzel mét, írtam itt. Ah, Lancy/Csucsul Nemes szí vek!

Ahogy az „Iskola” ol vastán egy vol t növen déktársa azt írta Ottliknak, „Köszeg” leg-

szebb felmagasztalása, ez a nevelés, a katonás nevelés, a könyv: így ne mondja rám senki végül a kártyabajnokságok túlbőkontasztjaira, hogy „ez az, a tényleges mai étellel kell foglalkozni”.

(Dömi: „Köz-bei k-tatandók! Magán-bai k-bei k-tatandók!”)

Apámtól, s ha ő maga nem mozgott is nagy nemzetközi körökben (mozgott!), barátai között olyan ügyvédek, egyebek voltak (ó, bár faggattam volna ki őket, de hát tízéves voltam, ilyesmi, akkor), akik, mit tudom én, az egyik későbbi amerikai külügyminiszterrel dolgozott egy-irodán, na, mindegy, apámtól sok alapigazságot tanultam. Egyrészt nagyapám szavát közvetítette apám: „Politika hazugság.” Sokkal egyszerűbb politizálni, mint embernek lenni. Ez utóbbiba beletartozik ugyanis, amit a Felügyelőné mond: hogy mintha meglenne újra kis fél lábú rigója, akit évek óta etet. Tessék! Reméljük. Meg amit nagyanyámra mondott apám: hogy aki nem tudott kijönni vele, az maga volt hibás. (Nagyapámmal, aki talán alkoholistais volt, én nem tudom, elváltak.) Én apámékat azért se akarom „kiapázni”, mert – ha jóra, ha rosszra – nekem pl. nem mondták meg, hogy anyám első férje agytumorban meghalt, mindegy, mi ben (engem az se dúlt fel hipochondriákkal, hogy apám nővére is!), és apám, mint a volt férj barátja, mintegy örökbe kapta, gondozásra anyámat, aztán házasság lett a dolgoból. És én. Nem akarok, mondom, szülőzni, hát azt mondom inkább, amit apámtól hallottam: hogy az egyik nagyhatalom pl. Dél-Amerikában mindig a legrohadtabb korruptrétegekkel szövetkezett, lespóroltak egy centet mindenről e hajdani politikusai, aztán meg is kapták az uszító szovjetet a

bérenceivel a nyakukba. Nem tudom. Pillanatnyilag úgy fest, a volt szovjetet „a Nyugat” (na, köszönöm) ki pénzezte. Meglátjuk ezt is, ne lássam meg. Nem sorolom az alapi gazságokat. Ha alapi gazságokra fogok vágni, majd az NKKB és az OT eredményeit tanulmányozom, de hát, be kell látni, nem csinálhattam ezekből könyvet, nekem ugyanis egy könyvet kellett csinálnom, ez volt a lehetőségem és a kötelességem is, még egyszer, nem összegyűjtés formájában, meg kellett próbálnom: mi az, ami... ami nem „Tandori” csak. Relációbb.

104

Így: „Barátom, nekem te ne legyél egy apaképp!” Így Dömi, két p-vel, a relációkról. „És manapság, amikor ki nek-ki nek a szavát úgy lesik, ne mondj olyanokat se, hogy neked 56 óta „egy 56” az egész, végig. Csak mert azt a „le a vörös csillaggal”-t nem mondtad ki. Legyen neked apakép, hogy apád visszatartott a heveskedéstől”, így Főmedvém, aki úgy nyilatkozik, mint a sportújságokban a különben netán bakogó-makogó sportolók (csak az ilyen sportolókra mondtam ezt! vannak örökké márcosan, simán szövegelők, meg aztán teljesen normálisak is, bőven), úgy, mintha az újságíró eleve úgy olvasná. Szóismétlés. „És ne heveskedj! Ennyi az az egész.” – Komolyabb kérdés, hogy az OT a XVIII. ford. után hogy is alakult. Örület. Jó, Bill most pihen, de ha Palmerék és Méziék nem jeleskednek, ott vannak a 30 pontosak, akik még rendre kétszer játszanak: Liptonék, Canarióék (!), Koaláék, és még Bárányék is a 29 pontjukkal fel törhetnek, helyezésre minimum jók, I-III. valami. Bárányékhoz alkalmiilag e tornára átment az NKKB-ből, Ábrándos mellől, mint írtam, Simonka és Celesztin. (Micsoda bol dogság

volt nekem az 1986-ban, hogy Szpéró mellől nem mentem el Angliába! (d. korábban, itt.) Hát Bárányék kaptak Méziéktől, írtam az imént, s a Simonka azt mondta: „Nem azért jöttünk át az OT-ba, hogy a csapattársunkkal kiszűrjünk!” Szép! Mondom a Felügyelőnek, ez, akárhogy vesszük, ritka egy könyv, ez itt. Ilyen nyers, mégis árnyalatosan átmenetes (vagy sem) szomszédságban egymás mellett nyers világ, éteri összetartozások, igen konkrét adottságok (a kártya), nem nagyon szoktak lenni, együtt. Salinger a családdal próbálta ezt, nálam messze nem így adódott, hanem Dömiékkal, Szpéróékkal (ma Totyi), meg a többi. Magát a kártya-alkulást is gyengéden nézem, mintha élőlény lenne. Igen, élőlény a kártya alakulása, ezt nem tudom megmagyarázni. És itt nagy-nagy elnézéseket is kell kérnem. Bájtelefonálósi? Nem csak! Semmit sem tudok már elviselni, ami „fenyeget! Hogy valami telefonholnap hivatalosan bejön, intézni kell a dolgot. De nem túlzom el kicsit? Ma röstellhettem magam: betévedtem régi másolóirodámba, ahol a fiatal főnök úrnak ezzel jó napja lett. Oly rég nem találkoztunk, s más szóismétlések. Még én volnék emberkerülő? Csak úgy legyek az, ahogy az erdőkerülő erdőkerülő. (Régi viccem. Minden ismétlődik. Mi újat mond ez a könyv? Csak rétegződésében, kontrasztjával mondhat. Ha.)

Valami cskét menjünk vissza mi is. Itt egy 1999-es OT, ahol – de érdekes! mégse 45 pont a rekord, hanem – 46! – Bulmár ennek a rekordnak a beállításával győzött. Megint letarolta a mezőnyt, az akkor még Szokol/LT/Fami és Bárányék 38–38 ponttal végeztek mögötte. (Mézi utolsó előtti lett.) Viszszább: az 1999-es NKKB Szuper Kupa, aha! Lapos/SzW/Totyi nyerte az utolsó tornát,

és itt állították fel a talán megdönthetetlen
123 pontos Szuper Kupa-csúcsot, mögöttük
akkor KS/Pipp/C 107, Sörösék/Rudi 104 etc.
Őrületes eredmény: Lapos/Toty 36+44+43
pont, a három tornán.

Előtte volt nagy Lipton/KePad siker. 44
pontos tornagyőzelem. Még korábban: Kék-
Sárga Pippa Cicu, a 46-os rekord felállítás.
Csináltak egy 16 pontos utolsó negyedlet!
Laposék a XV. ford. után még (32 pont) két
ponttal vezettek előttük. 44 pontjukkal
csak másodikként lettek. (Ez a 44 pont a fen-
tebbi 36+44+43 része.)

Ezek felül mulhatatlan dolgok. Jó föl el e-
venítenem emlékeimet! Hála néked, Olvasó.
Az NKKB-ben, korábban itt, az NSPepi MB az
1-es sorsolási számmal (most ezek Famiék,
az 1-es) nyerte 43 ponttal élte első torná-
ját. Mennyi levél, falevél, koalá- és madár-
kép van a üzletekben, képeslap, minden. Van
itt egy szép, 1998-as Csi ripék-tornagyőze-
lem is, Szidiék előtt. Akkor Szidiék még az
NKKB-ben szerepeltek. Laposéknak a IV. he-
lyen, ez az a kétszer már ideírt 36 pontja,
na tessék. Kerek a kép. – Micsoda mackók
épek, micsoda falevelék ebben a tornakönyv-
ben. A többi könyvért a Medveszekerényt kell
megtúrnom. De meg fogom. (Aztán mégse. De
gondoljuk meg: ha egy ilyen OT/I. 2003/2004
ilyen dúsan konkrét, „mennyi lehet” 80
torna!)

Idévalamit még. Mert ez egyrészt, for-
mailag, az OT mostani regénye (na ja!),
egyebekben pedig... összetett dolog, nem
futtathattam ki a szándékolt fő motívumra.
(Hogy a kártyabajnokság mi volt, nem írhat-
tam meg úgy, hogy „hogyan is volt”. Ez lát-
szana abszolútnak (ki zárólagosnak). De van
az összetettség gyarló telje. Az írás, ami-
lyen ez is itt, sajnos, ily abszolútság

igényével létezhet csak. Hogy neki s csak neki van igaza – abban a valami ben, ami ő, azaz: a mindenkori írás. Mondtuk ezt. (Az el ején.) Mi vel be vagy avatva, Olvasó, ki vel hát, íme, kapcsol atomat jel enti ez a könyv, magánemberként nem érintkezem, az csak (ál tal am pillanatnyi lag el hárí thatatlan) istencsapása lehet, futó, azonnal megszün tetendő véletlen, rámköszönés, bol ti -pul t ügy (Dömi, ez itt egy „tetendő”, akkor!), máris rátérek erre, ez az egyik téma. – Apróságok. Milyen kevés zoknit, alsónadrágot, fehér sortot, fehér (koszvadtt, rongyos) trikót vál togatok csak; Totyi ebben a trikó-fehér, sort-fehér szerelésben ismer; kevés inget, két kinti nagykabátot, egy sál at, kesztyűt még, bár kezem összefagyhat, áll í tól ag, nem hordtam ezen a tél en még (tessék! a kezem jó lenne, csak szétgépel tem), kevés hol mi, kevés pár pi zsama (alsó-felső) vál togatja egymást a fregolin. Feljegyeztem vala mi t arról is, lehet-e két embernek eszményi kapcsol ata. Kezdj ük máshonnét. Mekkora különbségeket bír el az „eszményi” fogalom? Ki nél -ki nél másmennyi t. Dömi vel, Dömi ékkel eszményi a kapcsol atom. S mégsem az. A tragédi a fenyegető árnyéka mi att nem. (Mi lesz vel ük, ha mi meghalunk? S a többi, s meg fogunk.) Totyi val? Nem. Eszményi lehetne, de mi lesz velem, ha ő hal meg előbb? Eszményi lehet-e más emberrel a kapcsol at? A Fel ügyel őné maga mondja meg, ő mi t gondol e tárgyban. Nem vagyok csal ádki író (csal ád-írtó) író, hahaha. Magammal azért nem eszményi a kapcsol atom, mert... nem az abszurd emlékeim miatt, nem is. Hanem mert szép, szép, viszem ezt az életet, életvi tel em van, s ez megy is, pillanatnyi lag. Tavaly januárban is kibekkel tem az orvosokat, mentőket, sérült maradtam inkább, de nem

adtam magam – pardon – emberek kezére. Hanem ez meddig megy? Ha már egy nagyobb fogorvosi beavatkozást is inzultusnak veszem? Meddig megy így, ez a másik téma, hogy én, aki – más könyveimben ott van – Totyit és Szuszit anno a szinte biztos füsthaláltól mentettem meg, azzal, hogy nem nyitottam ajtót a tűzoltóknak se (fura ezek után a tűzoltókocsis majdnemhalál!), én nem akarok magánkapcsolatot senki vel, marad a szakmai és „üzleti”. Emberkapcsolatok, mint jellestem, lezárva. Ni x telefon, bájolás.

TOTYI MA DÉLBEN MAJDNEM MEGHALT! Érdekel is engem a világ, mi kor majdnem „én öltetem meg” – Totyi közreműködésével, saját közreműködésével – azt az egyetlen, akit... akit általában... hagyjuk. A Felügyelőné a konyhában volt, épp akkor jött haza, s én ki akartam menni hozzá a belső (a veréb-) szoba kis ajtaján át, ennél az ajtónál erőszakoskodtak madaraink mindig, repültek ki a meg nem engedett, életveszélyes konyhába. Szerencsére lassan húztam be magam mögött az ajtót – gépies óvatosság –, de azt hittem, már a fölémelt könyvvel, elriasztó színnel, megoldottam a dolgot, Totyi bent marad. De ő iszonyú, halálos gyors. És surr-zurr, egy kis koppanás, ott volt, szerencsére csak szárnyával ütközött az ajtónak, magasan. Jó ég. Nem kommentálom. Végem lett volna. Ha Totyi meghal, akkor végünk, hogy Dömit variáljam. De ha van fohász, ima, ha van jó kapcsolat a sorssal, íme: 1./ hogy tegnap nem zúgolódtam Méziék kis balszerencséje miatt, el fogadtam, még nem biztos az I. helyük jó esélye; 2./ hogy ez az ajtó annyit látta Szpérót, meg más története is van, nem mesélem, mert családtörténet; 3./ és nem halhatott volna meg Totyi épp akkor –

épp most –, ami kor a Fel ügyel őnének a magam kis családíró–kiíró, családírtó ötletét akartam volna elmesélni, írotársaim most már sok évtizedes apakeresése, apakiírása stb. után. – Ez volt, s e napra írtam ki a XIX. fordulót, s azt hittem, legnagyobb „gondom” az. – Beszélgettünk másról is. Valaki, aki többet tehetne többünk ügyéért, meg lett bírálva általunk (a Fel ügyel őné és én). Hogy funkcionárius, így nem a mi–félénk, nem a fajtánk. – Totyi rettentő ragaszkodása hozzám. Folyton rajtam. Karszékemen stb. S meghalna! – De, írtam fel, ha meghalt volna (NEM!), nem tudnék átállni, s így sem tudok átállni a „minden eleve szar” életkönnyítő fel fogásra. Nem szar minden. Van tét. – S ki nek meséljem el az egészet, szakmailag akár, közeli embernek (ki nekem az?), hát ezért írom meg. Ezért írok. Feljegyeztem, hogy: „Iszonyú profi író, írógondolkozó vagyok, mert Totyi sokadik majdnem-tragédiájához azonnal az írói emlékeimet (a maiakat) kapcsoltam.” Ld. az iménti 1–3. pontot. Ha Ottlik azt írja, hogy szerinte az író az angyalok földi megbízottja, csúnyább szóval mondta ő ezt, felderítője, hírszerzője, még csúnyább szóval... nem szeretem ezeket a fogalmakat, mert ügyosztályok rútt földi ügyekkel elrontották a legtöbbet... hanem én mégis a kivédőlegesség önéleti, Magánfelügyelője vagyok, ugye, és ez azért is mulatságos, mert a jelek szerint annyi zűrzavart, kalamajkát nem tudtam életemben kivédeni, és magam is képtelenül viselkedtem tömérd克斯zer. Hol ott az volt gyerekkorom óta az elgondolásom: 3 jó nem ér meg egyetlen rosszat. Az állatokkal úgy vagyok, hogy képtelenségeiket elviselem, de ha bajba jutnak, azt nem? Az emberek képtelenségeit nem viselem el, de

ha bajba keverednek, nem nagyon érdekel? Szerencsére a sors nem az ilyen mondásai - mért „jutalmazott” ma, amikor Totyi életét megóvta. Ki védőlehesként a Totyi életét (akár önmaga által is) fenyegető veszélyek teljes elhárítására törekszem. Mellékes ehhez képest, sikerül -e (így nevezem a csak magánemberi kapcsolatokat) minden bájolást vagy fürkészősdit kiiktatni az életéből. Ki kellene.

Totyi, mondja a Felügyelőné, oly csodás. Ahogy teljes életet alakított ki „magányában” (is). Ahogy a „zenékre” reagál. Ahogy nem zavarja a téli ablakbepokrócolás: ez így - odú.

Az OT/XIX. elindult. Jaj, Palmer máris kikapott, neki szegénynek nincs már matematikai esélye a győzelemre, s ugyanez a sors érte utol a Lipton-klubot is. Fami nyert itt, de hiába, ők már kiestek az esélyesek köréből. Canarino győzte le Palmeréket, s ezt jó néven vette tőlük a medve-közvélemény, mert „ha Méziéket meg tudták verni, most is bizonyítanak”, ez volt. Méziék este játszanak, utolsó párban. Igen, és Koala PNY is nyert, még van valami kiszámítható esélyük. Visszavágó a Mézi-meccs, Szidiéket kellene legyőzniök. És Martin/Szpéró AAAA-val találkozik. (Szintén matematikai esélyek, nagyon halványak. Totyi már alszik. Nagyon vi gyáztam rá dél után.)

Hát ez volt Titusz napja! Az élet ilyen: Titusz császár, aki nek tegnap volt a napja, csak úgy mondom, keresztrefeszítette Simont, aki nek ma van a napja. Ha Totyi tegnap meghalt volna, legfőbb gondom az lenne, hogy nem tudok hogyan megszabadulni az életemtől. (Nehogy Dömi bezárasson ezért! Csak azért nem zárat be, tudom, mert akkor is

el vesztene.) Érvényes-e bármi viccem, azok után, hogy Totyi ezt a szakadékot tárta föl elöttem, teljesen nai vul? Érvényes-e, hogy „nem megyek sehová, csak ha előállítanak; viszont engem 1938. dec. 8-án már előállítottak, sőt, előbb valami vel”? Mit kell nekem írók sok évszázados seregén tréfálkoznom, hogy családi rók-családi rók? Mit érdekelnek engem az írók? A Felügyelőnének van igazsága: Totyi él! Nem szabad képzelnem! Nagyon kell rá vigyázni. Mert ő nem tud magára. Ő életazonos. Biztos az életében. Hát igen. Rilke: oroszán, ki nem ismer hanyatlást. Csak én ismerem sokakat, akik sosem térnek magukhoz a kedves emberük, állatuk halála utáni én-nem-tudom-miből.

Az OT/XIX. sem ragyogott igazi fényben. Nyertek pedig Méziék, egy őrjítő, verekedős partiban Szidiék ellen, akik nem adták olcsón a 6:5-öt (Méziéknek). Szpéróék 11:0-ra verték AAAA-t, Bárányék is ki kaptak. Most a még tornaesélyesek így festenek: 1. Mézi/Ibraha 36 és mínusz és játszik; 2. Billék 35 (épp nem játszanak); 3. CanarinoFnac-Berci 32 és játszik; s vicc, Martin/Szpéró, 30 pont és plusz és épp játszik. Koaláék, AAAA-ék, Liptonék és Bárányék, de Fülöpkéék is elvesztették esélyüket. Ez az utolsó előtti fordulóban gyakran van így. Dili, ugye, mennyi mélye van (lehet) 32 év tornáinak!

A tornakönyvek tömérdek könyvelést jelentenek, ezt a Felügyelőné „csak úgy bámulja”. Mégis ő a – jó! – közönség, én vagyok a kártyabajnoksággal az író. De különben az ötletek nagy tömegét (Döminát) a Felügyelőné szolgálhatja, már ha jól van, s nem dühöng a Lotti vagy egyébek miatt, nem fáj az ez-meg-az neki, s így tovább. Ergo, mert ő játssza a bajnokságok felét, ez közös könyv

valahogy. Kérdik tőle sokszor, te mit csinál sz. Nem mondhatom már, hogy „végső soron Tandorit”, mert a Dömi nem tudja, mi az, amit annyit mondanak, hogy *Tandori*.

Jaj, istenem, hagyjuk ezt. Mit keltem ki magamból a mi nap, egy cikkben, hogy nekem nem kell a „külön szerencse”, nekem (ha már annyi adottságom el kell szenvednem) járna a Jó. S mindenki nek. N. N. Á. tanárnőm sem unta volna, versében írja, „az örök üdvösséget”. De a legtöbben így veszik ezt: szerencséd volt, öcsi. Csak az ilyen írás, mint ez, nem a legtöbбекnek szól. No business.

Mégis nyugodtabb nap volt ma, lementem, s bár nem tudtam, mire, miért, vásároltam sok papírt; salátát Totyinak, és borzalmas lenne, ha nem vásárolhatnék neki salátát, és erre mondom: ha engem ilyesmi k fenyegetnek, hát ne várd, öreg, hogy báj csevegjek veled, s hogy az emberek víg dolgaiban komor vagyok ki csit, de szakmai dolgokban (ha tényleg azok!) nem dohogok. Az együttlétekre pszichós vagyok, így látszik mindenestre, hol ott ez a normális. A kártyában nincsenek nevetséges riporter kérdések, mint az igazi sportban, műdolgozokról. Mézi pokoliban nyert NSPepi /MB ellen, a négy közé jutott, itt Lancy Svők megverte. De Canari nóékat (micsoda sorozat), akik a döntőbe jutottak, szintén (legyőzte a Lancy-klub, derekas). Így az állás a XX., utolsó forduló előtt: 1. Mézi /Ibraha 37 és mínusz 2. Bill BobMGCs 35 (3. Palmer Rzsv 34 és plusz, de befejezte.) 4. Canari nóék 34. Több esélyes nincs, elhulltak így heten. Totyi ma sok képeslapot vert le, én képeslapokat rakosgattam, mint Schwitters (akihez hasonlítottak már engem) Hannoverben a Nerz-művét építette. Ha Totyi meghalna (holnaptól e

szót le nem írom megint), én poccentgetném le a képeslapokat? Nagyon velem volt ma, fürdött, kártya közben a kezemen stb. ült. Kegyelem, hogy Totyival mehet tovább az élet, másképp nem is mehetne. Nagy szavak? – Irtózatossá kellett válnom 2003-beli munkáimhoz, most rettenetes fáradt lehetek. De ez mi ben nyilvánul? Sör marad, de kevesebb. Amit a Felügyelőné hazahoz. Elvből nem hozok. De csak elvben! Milyen baromságokat írok ide! Hiába, hogy a panaszkodás ugyanolyan fals, mint a fegyelmezett túrés... (??) – Mert Totyi egy nap igenis itt fog hagyni, jól lehet 2003 jún. 1. a tűzoltóautó (ki olvasták azt egyáltalán?), s visszatér belém, Baudelaire, vad kavargásban, pokolban, a tél, az egész rémség, a széthullt életanyag köröttem, ahol, e lakásban, Totyival minden úgy rendben van, ahol Főmedvém a Manu és Menotti alapján így hív: „Menyu” (ez az M.), ahol az életem kész csoda, szervezek, tervezek, igen, beáll, hogy magányos, szomorú és reménytelen vagyok (ma is).

De Totyi harsog odaátrol: él ek.

Hogy „odaátrol”: ne kössünk bele. A másik szobából. Ahol annyit dolgoztam. Fordítottam sok száz könyvet, kötelezően olvastam sok tucatnyi t, de hagyjuk ezt; a magaméit annyiban ismerem, hogy papírra kellett vetnem valamennyit; és akkor, íme, valami igazam csak lehet, ha mondom: ez hosszú időkre visszakövölök, egy bizonyos „hajóosztályban” talán abszolút, a legjobb prózai munkám. (Más hajóosztályban van egy, szerintem, gáncstalán esszékötetem, *A Honlap Utáni címmel*, és zászlóshajónak ígérkezik a *Galambocskám – Törmelék*. Hagyjuk ezt.) És akkor (hozzáteszem, e könyv megannyi hibájával együtt, így értettem!) itt ez a könyv,

114
- - -

itt vannak az állítólagosan komoly „életbeli fontolásaim”, végső soron „verekedéseim” azért, hogy miként is éljek, itt van csak a fürdőszoba sarka is, melyre rálátok a klozetton ülve, itt vannak a testi nyavalyáim stb. – és ez mind attól él csak, hogy–és–ha a Totyi él. Jó, eltelt egy kis idő a konyhaajtó majdnem-bal esete óta, szegény drága kis rozzant konyhaajtó, hiszen „öt” is megsimogattam mindig, ha Totyi mögötte aludt benn, igen, és nem lennék élő most, mindenemmel együtt, ha a Totyi nem élne. Haladékot ó, még évek haladékát kérem, Szpéró halála is rettenetes volt, a Samu élt 13 és plusz töredék évet, Alíz nagyot élt stb. Totyi ráadásul azonban Egyetlen, Szóló Veréb lett, vele valami meg is szakad, teljesen kiürül az élete-módom ebben a lakásban etc. – S akkor a kártya. Mézi mellé jött fel Totyi könyvbéli második szereplőnek, Dömi meg állandó szereplő volt, ilyen ez a regény. A felügyelőné, Billék: állandó szereplők. Hát tegnap este, mit mondjak, Canari nőék a 8 közé jutottak, de Mézi is a 8 közé jutott, szegény Billék pedig kiestek. Hosszú vezetés után. Most úgy áll a dolog, hogy ha a 8 közt Canari nőék, Méziék is nyernek, Mézi/Ibraha megnyerte a tornát, mert igaz, hogy a 4 közt, ha Canari nőékkel (!) összekerülve vesztenek a Méziék, már nincs annyi pont a pakliban, jelképesen, hogy az elért 40 pontjukkal, mínuszuk ellenére, Canari nőék lehagyhatnák őket. Jaj, hogy csapattársuk, a Canari no/PB így feljött; nélkülük nem lenne gond, de...

„Ráadás”

Hogyan lehetne ráadás egy regény-fél ének az az utolsó (pár) oldala, mely a cselekmény befejeződéséről ad számot? A cselekmény ráadásul be sem fejeződött, mert... Nos, Kiadóm, aki velem drukkol, valószínűleg hason meg ez a lehetetlennek látszó vállalkozás, és remélem, utána páran úgy ünnepelnek majd – mert megvalósult, ennyi tudnom kell! –, mint egy norvég síugró a Négysánc után, vagy mit tudom én, ahol és akiket ünnepelni szokás, mondjuk medvéim ujjonganak... Kiadóm azt kérte, 100 oldal legyen, és milyen igaza volt! Ebből lett meg, legalább 1/3 részt a könyvnek ez a formája és... mi je is? A többi oldal tehát ráadás. Sajnos, rosszul indul ez a mai nap, Vízkereszt, 2004 napja. Canari nőék is, Méziék is túljutottak az első fordulón, de akkor már csak Canari nőék, mert Méziék kiestek, vereséget szenvedve arról a Martin/Szpéró klubtól, amelyik most a 4 közé jutásért Canari nőékkel játszik, s este győznie kellene. Fakó a szívem, nem tudom, mi lesz. Totyi is sok életveszéllyel él, váratlanul belkap a számba, valami morzsa maradt a szélén? Nos. –

És akkor este. Beszélni alig tudtam az izgalomtól. Próbáltam beszélgetni mindenről. Arról, hogy az irodalmi pályán velem kapcsolatban kínosan betartják az ízlésséget: alig egy nagy, üres dicséret, hahaha! Írásban soha! És meséltem Totyit. És akkor...

Martin/Szpéró a négy közt 10:1-re verte Canari nőékat! *És megvolt Mézi/Ibraha első tornagyőzelme, majdnem 28 évi játék után!!*

És Ullsteinék is megszerezték a bûvös 30 pontot (14-en a húszból), és Pooh nyerte a XX. fordulót, végül Szpéróékat legyőzve. És Canari nóék is boldogok voltak, szörnyűnél is szörnyebb lett volna, ha csapattárs a csapattársat elüti. Másodikak lettek, szegény Billék a harmadikak, és Palmerék után Szpéróék az ötödik, és Koal áék (Rudi húga, Nyuszi pl.) a VI.

És hol nap már Dömi éket, az NKKB-t sorsolom, táblázataikat rajzolom.

„F Ū K E L L É K, G E L L É K”

(Dömi)

Főmedvém ragaszkodott ennek végbe-iktatásához. Tehát röviden: egy-két nap, hogy megszervezi k Mézi /Ibraha méltó ünneplését. Mézi, tudjuk, gyűjtőnév: és több ilyen kis flakon-medvének van, egykor méz volt bennük. Ibraha zöldikénk említett tragikus sorsához az is hozzájárult, amit úgy hívnak: „emberi tényező”. Egy lelkes madárbarát – ma már nem él szegény! az operativitást egyesítette valami fura érzélgősséggel – el akarta kunyerálni, a Felügyelőné hajlott a kérésre, én sietve akartam Ibrahát felnevelni, s talán az őszi barack (madárnak ne!) rostjai és a túl hamar befalt homok (kell pedig a begy működéséhez) okozta a tragédiát. Se Phil, se Ibraha halála nem volt épületes. Láttunk így vagy 40 halált. – Tegnap este két szempontból is irtózatoss nyomás (feszültség) alól szabadultam. Az egyik nagy munkám kontroll-szerkesztésével kellett szembenéznem. És csudás! Éljen! Méziék győzelme más. Magam már megküzdöttem tavaly azzal a munkával (a Parzival c. lovagregény fordításáról van szó, mindegy), de Méziék... És most, látod, Olvasó, az én „lelkemnek” megfelelő a helyzet az OT-ben. Mindenki nek van tornagyőzelme. Így szerettem én a világot. Ugyan már, hogy hanyadik leosztás a legtöbb közszerepelő... ugyan már, emberi széttagozódottságunk (kocsmák népe és tolakodók), ugyan már. Rend van az OT-ben, és tényleg csodásan fejeződött be ez a regény, sőt, regény lett. (Mégse írhatom címbé ilyen ügyiratosán, hogy „Az OT 2003/2004/I. regénye”. Mit hínnének rólam? Hanem hát nem az „Emmá Nyóc” regénye sem ez. – Naná, nem „nyóc” nekem, milyen volt

Méziék útja. A könyvnek köszönhetem, hogy olyan átélten lapozgathatok vissza a tornakönyv emez adott részében.) De tekintsük Méziéket: eleve a szerencsétlen 13-as szám volt a rajtszámuk. Igaz, ezzel nem ért el klub jobb helyezést a legutóbbiakban. (Ismertettem ezt a kimutatást, de még hátrább is nézek hamarost.) Tehát: a bekarikázás az, hogy elsők:

2-2-7-8-~~13~~ - 14-14-15-16-20 - 21-21-22-25-26-30-30-34-~~37~~-~~39~~

Íme, a sokáig olyan kis „szürke klub” révbe ért! Sztárok ma. (S itt így haladtak előre, a bekarikázás: *élen!*)

És Bill: a VIII. fordulóban átvette a vezetést. És vezettek ők még a XVIII. után is. De akkor...

Canarióék meg: 6 pontjuk volt, mi kor Méziéknek 13, aztán 14, mi kor Méziéknek 20. a XV. fordulónál már közel kerültek, 24 nekik, 26 a Méziéknek. És mind Méziék, mind Canarióék 13-13 pontot szereztek (nagy hajrá!) az utolsó 5 fordulóban.

Mézi 13 ponttal kezdte (V. forduló), aztán két 5-ös ciklusban összesen 13 pontot szerzett, s végül egy ciklusból is 13-at. És 13-as volt a rajtszámuk. Aki az ilyet szereti...

De bűvárnokodni lehet, s a könyv miatt, már csak magamnak, fogok is. Méziék, megjegyzem, a Kis Egyénit is megnyerték, de hogy milyen szoros verseny volt, jelzi, csak ők érték el a 100 pontot. (Tudjuk, a 16 közt játszott meccsek kártyalap-pontszáma.) A Nagy Csapatot Bulmárék nyerték (Bulmár, Bill, Ullstein, AraTrafik). A Kis Csapatot, persze, Bárányék (Méziék és Canarióék mellett Bárányék és Liptonék). S így tovább. Jelenteg a múltkori 905:895 arányt követően (az a felügyelőné „javára” volt), most 307:293

lett „nekem”. De ez nem számít. Dömiék sorolásánál (NKKB, még ma) a medvék és társaik nagy látogatásokba bocsátkoznak majd, mit ígérnek a rajtszámok. Most ez lett a sorrend, rajtszám szerint az első hat helyezetté:

13 – 16 – 18 – 4 – 9 – 5 (El találhatatlan, akár egy ilyen francia lóversenyfutam.) Nézem, korábban mi volt, ugye, az utolsó NKKB-ben, az utolsó OT-ben semmi 13 és 16, a 18-nak van egy VI. helyel, aztán... és lassan búcsúzom. Dömiék, az udvariasság határain belül, készülődnek már a maguk dolgához. Totyi él. A Parzival kontrolljával nagyon jól tudok együtt-élni. Ne csússzak el az utcán. Hagyjam a sok sört is (nem is kell igazán, csak valami *kell*), próbáljak elfogyni. Nincs sok erőm. Nagyon ki-dolgoztam magam. Fáradtan ébredek. Tegnap este halántékgörcseim voltak, mint szinte soha. Sok volt! És: 2003 elején a 13-assal Samuék nyertek azért, s a 16-os is volt meg jól

119

Egy szóki mondóbb medve:

„B.+”, tédé, ha meg téged spec. igazán értékeltek volna, már rég *nem* értékelnének! Ez lenne. Nem jobb akkor várni, vagy pláne már nem is?” Mi az, hogy!

(„Tolakodjunk le!” Dömi)

Visszavonom mentegetőzésemet, hogy meghaladtam volna a 100 oldal t (gépelve). Mert nem haladtam meg! (Meghaladtam.) Ugyanis, mint korábban itt célzottam rá, „gyávaságból” ki dobtam a legzaftosabb, „világi” (e mai világra utaló, finoman szólva, epés) oldalakat. (Nem mindet!) „A sör rossz az epének!” Így Dömi. Az OT hihetetlen izgalmai után elkezdjük az NKKB-t, a 2003/04-es II. tornát. A viharos tenger után (nem mondtam

még ezt? páratlanul újító hasonlat): akár az olajozott víz az öbölben.

Dömi vel (elöveszem őket olykor, Brumit, Dömit, Csiripet, nézünk tévét, ilyesmi) láttunk egyszer egy filmet Genováról. Írtam erről egy verset, talán nem is sikerült rosszul. Idáig lehet elmenni (a közlésben). Hogy milyen jó volt Dömiékkal nézni a filmcskét, az elbeszélhetetlen. Jól belémáztam tehát ebbe. Nem tudom, T. Á. számára lesz-e erőm, hogy az NKKB-t és az OT-t (majd) ismertessem levélben? Cs. A.-nak mindig írok dolgokról. Lassan bejöttem ebbe az írásosságba. Holott különben sokszor keserves a napi 15–16 ilyen intézendő. De sem Cs. A., sem T. Á., sem egy bizonyos „Morszef” – nem „intézendő”. Meg még más levelezés is van, ami üdítő.

120
Békés napok zajlanak, nagyjából. Meredekebb hangú cikkeimet vagy nem olvassák el, vagy úgy tesznek (sokan), mintha viccelnék, sőt, bohóc lennék etc. Mostanság fogadtam meg, sőt, abban a lapban, melyben könyveket „ismertetek”, egyszer végre meg is írom: ma élő írókról soha többé! Hogyan jön ez ide? Egyszerű! Ki fog majd *erről* a könyvről? S akkor, ha nem? Akkor, ha I/A-nyertes ló vagyok, és senki nem... hát ki vagyok, hogy feltolakodjam? S ha nem vagyok az, *főleg* ki vagyok, akkor?

„VÉGE!”

ÚSZÓ TÓ, VÉSZGÓ

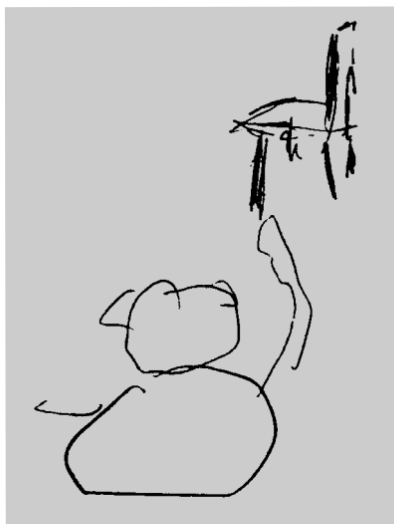
„Mert várgyuk!”

„Most kiírtál magadból minden illyet, és hagyd ezt, hagyd a szakmád, hagyd a mai világot, és csinálj a saját dolgodat”, így a Felügyelőné, és Dömi hozzáteszi: „És a kezedd el a Cs. -hoz!” A kezemmel menjek el?! Medvém! De valóban. Ideírom még, ami re (ahogy Elvist elnéztem ma a tévén; mi csoda hang, mi csoda figura volt, ikon!) ma jöttem rá. Ahogy Elvist elhíztott. Meg az egész. A „Töredék Hamletnek” súly sem volt tartható. Persze. De a rajzversekkel a mai napig visszahozom és tartom a csodát. Azt a szerény csodát, melyre nekem futja, melyhez (még így is nyilván el túlozva elért akár-mi jeim becsét) satöbbi zhettem. Csak hát mi van; az van, hogy legaktívabb híveim egyike is azt mondja, hát igen, magam sem vagyok kivétel, rólad épp a leg-köz-be-ik-ta-több közhelyeken (mérvadó, ah, mi az a mérv!) (folyóiratokban stb.) nem írjuk le a legnagyobb szavakat, való igaz, amit mondasz, hagyjuk, hogy te szemérmetlenebb légy, hadakozz, mi meg a legnagyobb szavakat nem... Megkérdem legközelebb, drága öreg, te pl. miért nem? Igaz volna, amit valaki mond: „Neked, tédé, nagyon be van keményítve.” Jó, keményítő, kékítő, de kik által? S kinek az érdekében? Ez nem olyasmi, mint hogy én akár a Bill bácsi ellen is drukkolok Méziéknek. A világi dolgok nem tiszta dolgok, mert a világ gyakorlati, materiális együtt hatója ott van. Miért nem akaró(d)zott nekem a Kártyabajnokságot megírni? Mert ezzel is védeni akartam létezését a világ materializmusától. Miért, hogy valaki azt

mondja: hát igen, tédé, a KOPPAR KÖLDÜS korszakos mű volt, csak mégse lett az, mert nem tették azzá? Ah, pár évtized, s a művész – ha olyan fene művész volt sok mai tündöklöt! – híre elhúny, s bár a halál őrizi csak nevét, mégis minden rajta áll, mert pl. Méziék győzelme is a biztos fundamentum. Én így vagyok fundamentalista.

Ism.: Cémus, pokémus,
kalabandémus.

Élni annyi, mint... Hogy ez el ne maradjon. Élni annyi, mint ítélt szék tartani magunk felett. Dömi: „Hogy engem pl. ez az itt él a szék ítéljen meg? Ez a fotel, amelyiben ültem? Nem és nem!”

(„Ez a szék ítéljen meg engem? És ehhez még én tartsam? Nem elég, hogy az államférfiakat, a közembereket el tartjuk? Meddig tart ez még el?”)

MEDVÉM!!!!

Élni tehát, s ezért hoztam fel Elvist, élni annyi, mint: egyszerre lenni 53 kilónak, 93 kilónak, 74 kilónak stb. Egyszerre! De nem úgy, hogy a 93-ban benne a 74, a 74-ben benne a csontváz-TD, az 53, nem.

Egyszerre. A dolog látványával is. Ez a lélek állapota, így kell élnie annak a szellemnek, mely mi vagyunk – s mindenki az! szellem IS –, s ezt képzeletünk csak valószínűsítőlagosan tudja realizálni, képként.

Mindent képként realizálunk. A Kártyabajnokság nem volt képe lapokon, medvém nem így mutat, ahogy rajzoltam, medvém annál is láthatatlanabb, mint...na, a medvéknél az EMMÁ NYÓC az Ügyosztály. Mint annak a feje. S nem is találgatjuk: a Bubus úr az? netán egy Bronz? Egyszerre kell mindenféle lelki kilósnak lennünk, nem csoda hát, hogy emez élet végét IS, tkp., *várgyuk*.

De hogy ez a dolog azzal, hogy „vég”, milyen nehezen megy végbe, tessék! A Felügyelőné, mint már mondtam, fantasztikus vásárlásokkal megjött a Város Pereme áruházból, és ebédnél megemlítette, férfi házi köntös is van ott, 2900.-forint (nulla fillér). S hogy ilyenek a városi boltokban 19000 forintok, ilyesmi. Hű, így én, ha ki megyek (mert ki megyek, hozok kávét stb., bár napi egy és fél bögre kávéból is hányok már, ingergazdag világa 38 év munkámnak), veszek ilyen köntöst. Kópik a régi. Hallom, nagy-kockás, de hogy nekem van már ilyen, mondja a Felügyelőné, ő nem bánja, de hozott nekem Párizsból (egyetlen útja volt ez az utolsó 7 évben, Szuszi halála után tette). De én csak az avittasat nyúzom. No, nem emlékszem, így én. Hát hív ki hamar a fürdőszobába, ott lóg egy sötétkék, erre még kicsit derengett az agyam reá, de a fekete? Hűha, s teli, jó vastag, posztó. No, ez akkor kipi pálvá. „A MenJu pipázni is fog benne”, így Dömi. „Na hogy is ne”, így a Felügyelőné etc. D. u. megyek, felpróbálom a kéket, rendben, de a fekete tényleg izgat. Rá van „hímezve”:

Kelvin Gordon 26. Tisztára egy EMMÁ NYÓC főnök neve, medvében, mondanám Dömi nek, de eszembe jut: A Kelvin-fok! Az abszolút valami hőfok, elérhetetlen. „Ezt hordd, barátom”, így Dömi, „és elérhetetlen leszel, főleg, ha a telefonod továbbra se dugod be.” Hanem más is akad. Egy cetli, árvédjegy, Kelvin Gordon stb., és hogy TATI. Az áruház, ott vette a Felü.né. Ott! És a kis medve neve, aki jött hozzánk, hogy származása Európai Únió, írtam, az a Tati. Ó, ez valami remény, a sors utalása. „Mi re?” Az Únióra, mondom Medvének, minden: és ráírjuk Mézi/Ibraha klubnevét, a győzelemre föl. „Tehát kijöhetünk valahogy az EU-val?” Így Dömi. „Hát ha belőle nem jöhetünk ki, csak a vele marad.” Ezen lelkesedünk épp, hát a „Tiffany” (Audrey Hepburn) film után, kicsit könnyen halljuk a német híreket. Teljes zűr az egészségbiztosítással ott, az emberek kétségbe vannak esve! Na, ez jó dolog, kicsit zavarban vagyunk, halljuk tovább, súlyos betegek szoronganak, kiabálnak, nem fogják tudni kifizetni az ilyen díjat, olyat. Elkiabáltunk valamit megint Főmedvémmel? (A Felügyelőné lent van a Lottival. Majd lesz újság.) De megint beleront a világ, az euzósdí, a szép TATI cetlibe, meg a Kelvinbe! „Ne próbáljunk lemenni Gordon 26-ba?” Így Dömi. „Annak meg mi értelme van?” „Hát a hidegfok miatt. Jó meleg a házikabát, nem?” Mondom, igen, de mi értelme, mégis? „Hát neked van?” Ezt kérdi ő, régi patron. Új azonban az én viccem. Hogy t.i. mi a különbség a gerelyhajítás és a díszkoszvetés közt? Ami e könyvet illeti, hm, mi? Mi, tanakodik Főmedvémmel. Mondom neki, hogy majd azt kérdezzük meg, hogy ha nincs is semmi kivetni való a könyvben, nem fognak-e vele minket kihajítani??

„Burkolózzunk be Kelvi nbe”, így Medvém,
„és eztán ne törődjünk a világgal és fejlődésével.” Ebben a maradi ságunkban maradunk.

Dömi: „M., meglett, hogy e könyv mégis csak 0–101 gépel t *old.* S: „Ezt *kötik* majd.”

És ez akkor csakugyan az utolsó szó itt: feljegyeztem, hogy: „Néha arra ébredek, szent ég, mi lesz, ha egyszer nem tudok többé lábra állni, úgy elültem a seggem például 40 év munkájával, és e munkálatok során annyira elégem lett a teljes szabadságon (max. krumpli- és salátavásárlás Totyinak, sörözés papírpohárból), hogy tehát nincs időpontom senki vel, e teljességen kívül annyira nem bírtam elviselni dolgokat, hogy nem mentem orvoshoz, a bal kezemmel se, és a Totyi még rég élni fog, de a kezeimet le fogják vágni, vagy gipszben kell hordanom, és akkor én hogyan leszek meg a Totyinak, félkézzel kártyázni még csak tudok... de hagyjuk. Hajnalonta arra ébredek, hogy nonszensz kafei fellegként lebeg felettem ez a könyv is, és ahogy egy klub csak nyer, csak nyer, tudható, eljön egy nap, amikor veszít, vagy épp csak letottyad, aztán elveszíti az egészséget. S ez itt MÉG TÖBB IS! jaj, több még, jaj, több.

TARTALOM

Függő némaság (A megírhatatlan bevezetés).....	6
(Kommentárok nélkül).....	45
Ráadás.....	113
„Fükel lék, gel lék”.....	115
„Úszó tó, vészgó”.....	119

